ஔவைத் தமிழ்

ஆசிரியர் :
ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை,
தியாகராஜர் கல்லூரி, மதுரை.

நியூ புக்ஸ்டால்,
சிதம்பரம்.

ஔவைத் தமிழ்

ஆசிரியர் :
ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை,
தியாகராஜர் கல்லூரி, மதுரை.

நியூ புக்ஸ்டால்,
சிதம்பரம்.

PRINTED AT CROSSWORD PRESS, CHIDAMBARAM.

முன்னுரை.

சமயவுணர்வு விரவாத கல்வி இளைஞர் உள்ளத்தில் மக்கட் பண்பை விளைவிக்கும் மாண்பின்றி யிருக்கிறதென்பது கல்வியாளர் பலரும் கருதும் கருத்து. சமய நூல்களிற் பற்றின்மையும் சமய நூலாசிரியரிடத்தில் மதிப்பின்மையும் இன்றைய இளைஞர் உலகில் இடம்பெற்றிருப்பதற்குக் காரணம் மேலே சொன்ன முடிவுதான் என்பர். இதற்கு இளைஞர் பயிலும் நூல்களிடையே சமய நூல்களின் மாண்பும் அந்நூலாசிரியர்களின் அருட் சிறப்பும் எளிதில் விளங்கத்தக்க வகையில் சிலபல கருத்துக்களைத் தருவது நலம்பயக்கும் என்பது பலரும் உரைப்பதொன்று. இன்னோரன்ன கருத்துக்களை மனத்திற் கொண்டே ஒளவைத் தமிழ் என்ற பெயரால் இக்கட்டுரைத் தொகைநூல் வெளியிடப் பெறுகின்றது.

இதன்கண் ஞானசம்பந்தர் முதலிய அருட்பேராசிரியர் பலருடைய சிறப்புக்கள், அவர்தம் அருளுரைகளை இலக்கிய நெறியில் ஆராய்ந்து காட்டும் வகையில் இளைஞர்கட்கு விளங்குமாறு கட்டுரை வடிவில் தரப்பட்டுள்ளன. இந் நூற்றொகுதியில் உள்ள கட்டுரை பலவும் திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனம், திருவாவடுதுறை ஆதீனம், சைவசித்தாந்த மகா சமாசம் ஆகியவற்றின் ஆண்டுவிழாக்களில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகள். இவை அவ்வப்போது சித்தாந்தம், தமிழ்ப் பொழில், செந்தமிழ்ச் செல்வி முதலிய திங்கள் தாட்களில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

கட்டுரையில் காட்டப்படும் பாட்டுக்களின் பொருளை, படிப்பவர் இனிது அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அரும்பொருள் விளக்கம் ஒன்றும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இதுகாறும் யான் எழுதிய நூல்களை வரவேற்றுச் சிறப்பித்த என் இனிய தமிழகம், இதனையும் நன்முறையில் வரவேற்று ஆதரிக்கும் என்னும் துணிபுடையேன்.

இதனை அழகுற அச்சிட்டுதவும் தில்லை 'நியூ புக்ஸ்டால்" உரிமையாளர் திரு. அரு. அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கட்கும், சிதம்பரம் கிராஸ்வேடு அச்சகத்தார் அவர்களுக்கும் தமிழன்பர் சார்பில் எழும் நமது நன்றி உரியதாகின்றது.

" ஞாலம் நின்புகழே மிக வேண்டும் தென்
ஆலவாயில் உறையும் எம் ஆதியே"

மதுரை,
27—1—1953.

ஔவை துரைசாமி.

உள்ளுறை

ஞானசம்பந்தர் ஞானவுரை

முன்னுரை

“சைவத்தின் மேற்சம யம்வே றிலை; அதிற் சார்சிவமாந்
தெய்வத்தின் மேல்தெய்வ இல்லெனும் நான்மறைச் செம்பொருள்வாய்
மைவைத்த சீர்த்திருத் தேவார முந்திரு வாசகமும்
உய்வைத் தரச்செய்த நால்வர்பொற் றாளெம் உயிர்த்துணையே.”

இந்த அழகிய பாட்டு, ஒவ்வொரு சைவரும் நாடோறும் இறைவனைப் பாடி வழிபடும் பாட்டுக்களுள் ஒன்றாகும். இதன் கருத்தைச் சிறிது ஊன்றி நோக்குவோமாயின், ஒரு சிறந்த பொருளை நாம் அறியலாம். சைவத்தினும் மேற்பட்ட சமயம் வேறே ஒன்றும் இல்லை; அச்சைவத்துக்கு உரிய முதற் பொருளாகிய சிவத்தை விடப் பரம்பொருள் இல்லை என்று நான்மறைகள் கூறுகின்றன; அந்த மறைப்பொருளின் உண்மையைத் தேவாரமும் திருவாசகமும் வற்புறுத்துகின்றன; இவற்றைத் தமிழுலகிற்கு வழங்கித் தமிழ்மக்களை உய்திபெறச் செய்தவர் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர், மாணிக்கவாசகர் என்ற நால்வருமாவார்கள். திருவருட்பெருக்கில் திளைத்தாடித்தாம் இன்புறும் சிவபோகப் பேரின்பத்தை ஏனை மக்களும் பெற்று நலம் எய்த வேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு இத்தேவாரத்தையும் திருவாசகத்தையும் வழங்கியருளிய நால்வரும், சிவஞான நெறியுரைத்த பேரருட் குரவன்மார்களாதலால், அவர் திருவடிகளை நாம் நம் உயிர்த்துணையாகக்கொண்டு உய்திபெறவேண்டும் என்பது இப்பாட்டின் கருத்தாக இருப்பதை அறிகின்றோம்.

யராவார். அவர் மனைவாழ்க்கைத் துணைவியாராகிய பகவதியார், "எவ்வுலகும் பெறற்கரிய பெருமையினுர்" என்றும், "கற்பு மேம்படு சிறப்பால் கணவனுர் கருத்தமைந்தார்"[1] என்றும் சேக்கிழார் பெருமானுல் சிறப்பிக்கப்படுபவர். அக்காலத்தே புறச்சமயங்கள் தென்னுட்டிற் புகுந்து மக்களிடையே செல்வாக்கு மிக்குற்றதன் பயனுகச் சிவநெறியின் சீரொளி மழுங்கி யிருந்தது. இதனை, "ஆதி அருமறை வழக்கம் அருகி அரன் அடியார்பால், பூதிசாதன விளக்கம் போற்றல் பெருது" ஒழிந்தது என்று வரலாற்று[2] நூல் கூறுகிறது. இந்நிலையைக்கண்ட சிவபாதவிருதயர் வேத நெறி தழைத்தோங்கவும், சைவத்துறை மிக்க விளக்கமுறவும் வேண்டி ஒருமகனை அருளவேண்டுமென இறைவனை நாடோறும் வழிபட்டனர். பகவதியாரும் அதேகருத்துடன சிவபரம் பொருளை நாளும் பரவிவந்தனர். இப்பெருமக்களின் கருத்து இனிது முடிவது பொருளாக இறைவனருளால் பகவதியார் மணிவயிற்றிற் பிறந்தருளினுர் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்.

ஒரு தாய் கருவுற்றிருக்குங் காலத்தே எத்தகைய நினைவு செயல்களை மேற்கொள்ளுகின்ருளோ அவற்றிற் கேற்பவே அவள் வயிற்றிற்பிறக்கும் குழந்தையின்பால் அத்தகைய நினைவு செயல்கட் குரிய குணஞ் செயல்கள் உண்டாகும் என்று இக்காலத்து அறிஞர் கூறுவர். மேனுட்டில் முற்காலத்தில் நிகரற்ற வீரனுய்த் திகழ்ந்த நெப்போலியன் என்பானை அவன்தாய் கருவுற்றிருந்தபோது உயரிய வீரர் வரலாறுகளைப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள்; அதனுல் அந்த நெப்போலியன் உலகுமுற்றும் உட்கத்தக்க உயர்வீரனுய் விளக்கமுற்ருனென்று சான்றும் காட்டுவர். அன்றியும், ஒருததி தான் பெற்ற குழந்தைக்குப் பாலூட்டும்பொழுதும் அவளுடைய நினைவு செயல்கள் அமைதியும் அன்பும் அறமும் பொருந்தியிருக்குமாயின், அவளது பாலையுண்ணும்

---

(1) திருத்தொண்டர் புராணம்: திருஞானசம்பந்தர் 16.

(2) ,, ,, ,, 18.

குழந்தைக்கு அங்கலமனைத்தும் நன்கு படியும் என்பர். இதற்கு வரலாற்று நூல்களிலிருந்தும் மேனாட்டு வெளியீடு களிலிருந்தும் பல சான்றுகளைக் காட்டுகின்றனர்.

இக்கருத்துகளனைத்தும் ஞானசம்பந்தர் வரலாற்றிலும் காணப்படுகின்றன. பகவதியார் இவரைக் கருக்கொண் டிருந்தபோது, தம் நினைவு செயல் முழுவதையும் சிவபரம் பொருளின் திருவருளிலே ஈடுபடுத்தியிருந்தனர். "அரவணிந்த சடைமுடியார் அடியலால் அறியாது பரவு திருநீற்றன்பு பாலிக்கும் தன்மையராய், விரவுமறை மனைவாழ்க்கை வியப் பெய்த" வாழ்ந்து வந்தாரென்று வரலாறு எடுத்துரைக் கின்றது[1]. ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரை மனங்குளிரப் பெற்றுப் பாலூட்டியபோதும், அப்பகவதியார் சிவபெருமான் திருவடிக்கண் பதிந்த அன்போடு பாலூட்டினார்; இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான்,

"பெருமலை பயந்தகொடி பேணுமுலை யின்பால்
அருமறை குழைத்தமுது செய்தருளு வாரைத்
தருமறைவி யார்பரமர் தாள்பரவு மன்பே
திருமுலை சுரந்தமுது செய்தருளு வித்தார்[2]"

என்றும், அக்குழந்தைக்கு நீராட்டிக் காப்பிட்டபோதும் அப்பகவதியார் சிவநெறிக்குரிய சீலமே நினைந்து, "வேறு பல காப்புமிகை என்றவை விரும்பார், நீறு திருநெற்றியில் நிறுத்தி நிறைவித்தார்[3]" என்றும் ஓதுகின்றார். இதனால் ஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாரைப் பெற்ற பெரியோர் சிவநெறிக்குரிய நினைவு செய்கைகளை மேற்கொண்டொழுகியிருந்த செம்மை நிலை நன்கு விளக்கமாதலைக் காணலாம்.

இவ்வண்ணம் சிவனடியே சிந்திக்கும் செம்மையுடை யாரது கருவிலே தோன்றிச் சைவத் திருப்பணிக்குரிய காலத் திலே பிறந்து, சிவநெறிக்குரிய செவ்விய சீலத்திலேயே

(1) திருத்தொண்டர் புராணம்: திருஞானசம்பந்தர் 17.
(2) ,, ,, ,, 42.
(3) ,, ,, ,, 43.

வளர்ந்த ஞானசம்பந்தர், தமது மூன்றாமாண்டினில், ஒருநாள் தம் தந்தையாருடன் திருக்குளத்துக்குச் சென்று, திருவருளால் சிவஞானசம்பந்தரானார். தந்தையாருடன் திருக்குளத்துக்குச் சென்ற பிள்ளையார் குளக்கரையில் நிற்ப, சிவபாதவிருதயர் குளத்துள் இறங்கி நீராடலுற்றார்; கரையில்நின்ற பிள்ளையார் தம் தந்தையாரைக் காணாது "அம்மே அப்பா[1]" என்று அழுதார். அந்த அழுகை நிலையைச் சேக்கிழார்,

"கண்மலர்கள் நீர்ததும்பக் கைம்மலர்களாற் பிசைந்து
வண்ணமலர்ச் செங்கனிவாய் பணியதரம் புடைதுடிப்ப
எண்ணில்மறை யொலிபெருக எவ்வுயிரும் குதூகலிப்பப்
புண்ணியக்கன் றனையவர்தாம் பொருமியழு தருளினார்[2]"

என்றொரு சொல்லோவியம் தீட்டிக் காட்டுகின்றார்.

இவ்வண்ணம் அழுது நின்ற பிள்ளையாரின் நிலை கண்ட சீகாழிப்பரமன் தேவியுடன் அங்கே எழுந்தருளினர். பிள்ளையாரது பிள்ளைமை நிலையின் பெற்றிகாணும் உமையம்மையார் அன்பு பெருகத் தம் திருமுலையில் பால் பொழிய நின்றார். பரமன் அவரை நோக்கியருளி, "பொழிகின்ற பாலடிசில் பொன் வள்ளத் தூட்டுக[3]" என்றாராக, அவரும் அவ்வாறே பொற்கிண்ணத்திற் கறந்து, பிள்ளையார்க்கு ஊட்டி, அப்பொற்கிண்ணத்தையும் அவர்கையில் தந்து அழுகை தீர்த்து விட்டு நீங்கினர். சிறிது போதில் சிவபாதவிருதயர் போந்து, பிள்ளையார் பாலுண்டிருப்பதைக்கண்டு வெகுண்டு, "எச்சில் மயங்கிட உனக்கு ஈது இட்டாரைக் காட்டுக[4]" என்று சொல்லி, ஒரு சிறிய மாறுகொண்டு ஓச்சி அச்சுறுத்தினர். அப்போது, தேவருக்கும் முனிவருக்கும் தெரிவரிய பொருளாகிய சிவஞானம் குழைக்கப்பெற்ற பாலை யுண்ட பண்பினால், பிள்ளையார், மலர்போலும் தமது அருமைத்

---

(1) திருத்தொண்டர் புராணம்: திருஞானசம்பந்தர் 63.
(2) ,, ,, ,, 62.
(3) ,, ,, ,, 66.
(4) ,, ,, ,, 73.

திருக்கையைத் தூக்கி, ஒரு விரலால், எட்டியுஞ் சுட்டியும் காட்டப்படாத முதல்வனைச் சுட்டிக்காட்டி,

"தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதிசூடி
காடுடைய சுடலைப்பொடி பூசியென் உள்ளங் கவர்கள்வன்
ஏடுடைய மலரான் முனைநாள் பணிந்தேத்த வருள்செய்த
பீடுடைய பிரமாபுரமேவிய பெம்மானிவ னன்றே[1]"

என்பது முதலிய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர். தேவியார் தந்த ஞானப்பாலையுண்ட சிறப்பால், அவர் ஞானசம்பந்தர் எனப்படுவாராயினர். அவர் பெற்ற ஞானத்தை யுரைக்கப் போந்த சேக்கிழார்,

"சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கிய ஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தார் அந்நிலையில்[2]"

என்று விரித்துக் கூறுகின்றார். ஞானசம்பந்தரும் தாம் பாடிய திருப்பதிகங்களுள் ஒன்றில், தமக்கு இறைவன் பாலூட்டியதையும், தந்தை வெகுண்டதையும் குறித்துக் காட்டுவாராய்

"போதையார் பொற்கிண்ணத் தடிசில் பொல்லாதெனத்
தாதையார் முனிவுறத் தானெனை யாண்டவன் ;
காதையார் குழையினன் கழுமல வளநகர்ப்
பேதையா ளவளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே[3]"

என்று தாமே பாடிக் காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு தேவியார் அருளிய ஞானப்பாலுண்டு ஞானசம்பந்தராகிய பிள்ளையார் தமிழகத்தில் உள்ள சிவாலயங்கள் பலவற்றிற்குஞ் சென்று மிகப்பல திருப்பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். இடையிடையே அவர் தாளம் பெற்றதும், முத்துச் சிவிகை பெற்றதும், பொற்கிழி பெற்றதும்

(1) திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் 9; 1.
(2) திருத்தொண் திருஞானசம்பந்தர் 70.
(3) திருஞானசம்பந்தர் 282; 2.

படிக்காசு பெற்றதுமாகிய பலபேறுகளையும், திருமருகலில் விடந்தீர்த்ததும், திருமறைக்காட்டில் மறைக்கதவங்களைத் திறக்கவும் மூடவும் பாடியதும், பாண்டியநாட்டில் சைவத்தை நிலைநாட்டியதும், திருக்கொள்ளம்பூதூரில் ஆற்றில் ஓடம் செலுத்தியதும், திருவோத்தூரில் ஆண்பனையைப் பெண்பனையாக்கியதும், திருமயிலாப்பூரில் என்பைப் பெண்ணாக்கியதுமாகிய பல அற்புதச் செயல்களையும் அவரது வரலாறு கூறுகின்றது. ஞானசம்பந்தராகிய வரலாறு மட்டில் நமக்கு இன்றியமையாமை பற்றி அது மட்டில் சிறிது விரிவாக ஈண்டுக் காணப்படுகிறது.

3. திருப்பதிகங்கள்

ஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடியருளிய திருப்பதிகம் பதினாயிரம் என்றும், திருமுறை கண்ட காலத்தில் முந்நூற்று எண்பத்துநான்கே கிடைத்தன என்றும், அவை மூன்று திருமுறைகளாக வகுக்கப்பெற்றன என்றும் திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுகின்றது. அவை, “தோடுடைய செவியன் முதல் கல்லூரென்னும் தொடைமுடிவாப் பரசமயத் தொகைகள்மாளப், பாடினார் பதிகங்கள் பாரிலொன்றும் பதினாயிரமுளதாப் பகருமன்றே[1]” என்றும், “பண்புற்ற திருஞானசம்பந்தர் பதிக முந்நூற்றெண்பத்துநான்கினால் இலங்கு திருமுறை மூன்று[2]” என்றும் அப்புராணம் கூறுகிறது. இவ்வாறு ஞானசம்பந்தர் பாடிய பதிகங்களுள் முந்நூற்றெண்பத்துநான்கே முறைவகுத்த காலத்தே கிடைத்தனவாயினும், இப்போது அவற்றுள் ஒரு திருப்பதிகம் காணப்படவில்லை; முந்நூற்றெண்பத்துமூன்றே கிடைத்துள்ளன. அவற்றோடு, கல்வெட்டினின்றும்[3] எடுக்கப்பட்ட திருவிடைவாய்த் திருப்பதிகத்தைக் கூட்டினால், முந்நூற்றெண்பத்துநான்கென்னும் தொகை நிரம்பிவிடும்; ஆனால், அதன்கண்

(1) திருமுறைகண் 14.

(2) திருமுறைகண் 25.

(3) Annual Report : Madras Epigraphy : No. 8 of 1918.

பண்வகுப்பொன்றும் காணப்படாமையால், அஃது இத்திருமுறைகளுள் அடங்கியதோ மறைந்தவற்றுள் ஒன்றோ என்று துணியக் கூடவில்லை. அன்றியும், கிடைத்திருக்கும் முந்நூற்றெண்பத்துநான்கு திருப்பதிகங்களுக்கும் பதிகமொன்றுக்குப் பதினொன்றாகக் கணக்கிடின் நாலாயிரத்துஇருநூற்றிருபத்து நான்கு பாட்டுக்களாகும்; ஆனால் கிடைப்பன நாலாயிரத்து நூற்றியைம்பத்தெட்டேயாகும். எனவே, அறுபத்தாறு பாட்டுக்கள் இடைக்காலத்தே மறைந்து போயின என்றறிகின்றோம்.

இனி, ஞானசம்பந்தப் பெருமான் இந்த முந்நூற்றெண்பத்துநான்கு திருப்பதிகங்களால் நம்மனோர் அறிந்து உய்தி பெறும்பொருட்டுக் காட்டியருளிய நன்னெறியைக் காணத்தொடங்குமுன், அத்திருப்பதிகங்கள் தோன்றுதற்குக் காரணமாயிருந்த அக்காலத்தின் நிலையினை நாம் முதற்கண் அறிதல்வேண்டும். இப்பதிகமனைத்தும் சமயநெறிபற்றிய திருப்பாட்டுக்களாதலால், நாம் காண வேண்டியதும் அக்காலத்துச் சமயநிலையே யாகும். அத்திருப்பதிகங்கள் அக்காலத்துச் சமயநிலையேயன்றி, மக்களின் ஒழுக்கம், வாணிபம் முதலிய நிலைகளை உணர்ந்து தெளிதற்கும் கொண்டுள்ளன. அவற்றை யாராய்தல் ஈண்டைக்குப் பொருளன்மையின், அவற்றை விடுத்துச் சமயநிலையினையே இங்கு எடுத்துக்கொள்கின்றோம்.

4. திருக்கோயில் திருவிழா முதலியன

ஞானசம்பந்தர் காலத்துக்கு முன்னும் சங்ககாலத்தின் பின்னுமாகிய இடைக்காலத்தில் சமயத்துறையில் மிகப்பல மாறுதல்கள் நம் நாட்டில் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. சங்ககாலத்தில் சைவசமய வுண்மைக் குரிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், ஞானசம்பந்தர் காலமாகிய ஏழாம் நூற்றாண்டில் இருந்ததுபோலக் கோயில்களும் குளங்களும் பெருகியிருக்கவில்லை. “பனி இமயத்தை நின்றுடைய

முனிவர், முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே"[1] எனக் காரிகிழாரும், "அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக், கலந் தொடா மகளிரின் இகழ்ந்து நின்றவ்வே"[2] என்று பொன் முடியாரும், "ஞால நாறும் நலங்கெழு நல்லிசை, நான் மறை முதுநூல் முக்கட் செல்வன், ஆலமுற்றம் கவின்பெறத் தைஇய, பொய்கை சூழ்ந்த பொழில்"[3] என்று பரணரும் இவ்வாறே பிறரும் கூறுவனவற்றால் சிவபெருமானுக்கும் முருகனுக்கும் பிறதெய்வங்கட்கும் கோயிலுண்மை யறி கின்றோம். இந்நூல்களில் அருகித்தோன்றும் இக்கோயில்கள், இளங்கோவடிகள் காலத்தே சிறிது பெருகியிருக்கின்றன. "பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும், அறுமுகச் செவ் வேள் அணிதிகழ் கோயிலும், வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும், நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும், மாலை வெண் குடை மன்னவன் கோயிலும்"[4] அமரர்தருக் கோட்டம் வெள்யானைக் கோட்டம் புகர்வெள்ளை நாகர்தம் கோட்டம் பகல்வாயில் உச்சிக்கிழான் கோட்டம் ஊர்க்கோட்டம் வேற் கோட்டம், வச்சிரக்கோட்டம் புறம்பணையான் வாழ் கோட்டம்[5] முதலிய கோட்டங்களும் சிலப்பதிகாரத்திற் காணப்படுகின்றன.

இனி, சிலப்பதிகாரத்தின் நீங்கி வருவோமாயின், ஏழாம் நூற்றாண்டாகிய ஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் சிவபெருமானுக்கு மாத்திரம் இருநூருக்கு மேற்பட்ட கோயில்கள் இருந்திருக்கின்றன. இக்கோயில்களில் நாடோறும் பாலும் நெய்யும் தயிரும் நீரும் கொண்டு திரு மேனியை நீராட்டலும், பூக்கொண்டு வழிபடுதலும், திங்கள் தோறும் அடியார்க்கு அட்டிட்டல், ஐப்பசி ஓணவிழா, கார்த் திகை விளக்கீடு, மார்கழித் திருவாதிரை, தைப்பூசம், மாசிக் கடலாட்டு, பங்குனி யுத்தரம், அட்டமி விழா, பொற்றுப்பு, பெருஞ்சாந்தி முதலிய விழா வயர்தலும் காணப்படுகின்றன.

(1) புறம் 6. (2) புறம் 299. (3) அகம் 18.
(4) சிலப் 5 : 169-73. (5) சிலப் 9 : 9-12.

இவ்விழாக்களைக் "கண்ணாரக் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்"[1] என்று ஞானசம்பந்தர் கூறுவதை நோக்கின், இவ்விழாக்களைக் காண்பது கண்பெற்ற பயனாகக் கருதப்பட்டமை துணியப்படும். திருவாரூர்த் திருவாதிரை விழாவைத் திருநாவுக்கரசர் சிறப்பித்துக்கூறும் திருப்பதிகம் அவ்விழா நிகழ்ச்சியை நம் மனக்கண்முன் அழகு நிகழக் காட்டுகின்றது. "வீதிகள்தோறும் வெண்கொடியோடு விதானங்கள்;" பக்கங்களில் சாதிகளாய பவளமும் முத்தும் கலந்த தாமங்கள்; வந்து கூடுவோர் "நணியார் சேயார் நல்லார் தீயார்" எல்லாருமாவர். பத்தரும் பாவையரும் விரதியரும் வானோரும் அவ்விழாவிற் காணப்படுகின்றனர்; பிணியுற்றோர் பலர் அது தீர்வு குறித்து அவ்விடத்தே கிடக்கின்றனர். விழாக்காண்போர் வாயிலிருந்து, "துன்பம் நும்மைத் தொழாத நாட்கள், இன்பம் நும்மை ஏத்தும் நாட்கள்" என்பன முதலிய சொற்கள் கேட்கப்படுகின்றன. அவர்கள் செல்லும் செலவு குறித்துப் பாடலுற்ற நாவரசர்,

"முடிகள் வணங்கி மூவாதார்கள் முன்செல்ல
வடிகொள் வேய்த்தோள் வானரமங்கையர் பின்செல்லப்
பொடிகள் பூசிப் பாடுந்தொண்டர் புடைசூழ
அடிகள் ஆரூர் ஆதிரைநாளா லதுவண்ணம்."[2]

என்று பாடுகின்றார். இதன்கண் மூவாதாரும் மங்கையரும் முறையே முன்னும் பின்னும் செல்லத் தொண்டர்கள் புடைசூழ, இடையே ஆரூர் இறைவன் செல்கின்றானென்பது எத்துணை இன்பமாகவுளது, காண்மின். இக்கூட்டத்தில் உயர்ந்தோர் உயர்வும் தாழ்ந்தோர் தாழ்வும் மதிக்கப்படவில்லை. "எம்மான் ஈசன் எந்தை என் அப்பன்" என்று இறைவனை ஏத்தும் எண்ணமிகுதியால் "தம்மான்பிலராய்த் தரியார் தலையால் முட்டுவாராய்" முற்படுகின்றனர். இவ்விழாவில் சங்கும் பறையும் குழலும் யாழும் கூத்தும் பாட்டும் குறைவின்றியிருக்கின்றன. இதனால் ஏழாம்

(1) ஞானசம் 183 : 8. (2) திருநாவுக். 21 : 8.

நூற்றுண்டில் மக்களுள்ளத்தே சமயவுணர்வு நன்கு வேரூன்றி விட்டமை இனிது புலனுகிறது.

5. கோயில் வரலாறு திருப்பணி முதலியன

இனி இவர் காலத்திலே புராணங்களின் செல்வாக்கு மிருந்து தக்க இடம்பெற்றிருக்கிறது. திருக்கோயில்களுக்குத் தலபுராணங்கள் உண்டாகியிருக்கின்றன. அவை நூல்வடிவில் இருந்தனவோ என்னவோ தெரியவில்லை; புராணவரலாறுகள் வழக்கிற்கு வந்துவிட்டன. கோயில்களில் வருவோர்க்கு அவ்வரலாறுகள் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஞானசம்பந்தர் சென்றபோது அவர் அவற்றைக் கேட்டுத் தாம் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களில் குறித்திருக்கின்றூர். பிரமதேவன் சீகாழிப்பதியில் இறைவனை வழிபட்டான் என்பதை "ஏடுடையமலரான் முனைநாள் பணிந்தேத்த அருள் செய்த பீடுடைய பிரமாபுர மேவிய பெம்மான்"[1] என்றும், திருமரைக்காட்டிலும் அவனே தான் ஓதும் மறைகளோடு கூடி அவை கூறும் முறையே நின்று வழிபட்டானென்பதை, "உலகினில் உயர் ஒளிபெறுவகை நினைவொடு மலர், மறையவன் மறைவழி வழிபடும் மறைவனம்"[2] என்றும், திருத்தென்குடித் திட்டையில் மறைகள் வழிபட்டன என்னும் புராண வரலாற்றை "முன்னைநான் மறையவை முறை முறை குறையொடும், தன்னதாள் தொழுதெழ நின்றவன்"[3] என்றும் கூறுகின்றூர். திருமாம்பேற்றில், "மாவினூர் வழிபாடு செய் மாற்பேற்று நீலமார் கண்ட"[4] என்றும், திருமாணி குழியில், "நித்த நியமத் தொழிலனுகி நெடுமால் குறளனுகி மிகவும், சித்தமதொருக்கி வழிபாடு செய்கின்ற சிவன்"[5] என்றும், திருமால் வழிபட்ட செய்தி காணப்படுகிறது. சீகாழியிலும் திருவெண்காட்டிலும் தேவர்கோனுகிய இந்திரன் வழிபட்டது கூறப்படுகிறது. திருவெண்காட்டில் அவ்விந்திரனே யன்றி, அவனது ஊர்தியாகிய வெள்ளை

(1) திருஞான. 1 : 1. (2) 22 : 6. (3) 293 : 1.
(4) 55 : 4. (5) 335 : 4.

யானையும் வழிபட்டதென்பார், "அடைந்து அயிராவதம் பணிய, மிக்கதனுக் கருள்சுரக்கும் வெண்காடு"[1] என்றும், "இந்திரன் கயந்திரம் வழிபட நின்ற கண்ணுதல்"[2] என்றும் உரைக்கின்றார். தசரதன் மகனான இராமன் வழிபட்ட செய்தி இராமேச்சுரத் திருப்பதிகத்தில் மிகுதியும் எடுத்துப் பேசப்படுகிறது; "தேவியை வவ்விய தென்னிலங்கைத் தசமாமுகன், பூவியலும் முடி பொன்றுவித்த பழிபோயற, ஏவியலுஞ் சிலை யண்ணல் செய்த இராமேச்சுரம்"[3] என்று வருவது காணலாம்.

இவ்விராமாயணச் சார்பே கொண்டு நோக்கின், அதன் கண் வரும் வாலியென்பான் சிவபெருமானைத் திரு வடகுரங்காடுதுறையில் வழிபட்டானெனக் கூறும் அவ்வூர்ப் புராண வரலாறு கொண்டு, "நீலமா மணிநிறத் தரக்கனை யிருபது கரத்தொ டொல்க வாலினாற் கட்டிய வாலியார் வழிபட மன்னு கோயில்[4]" என்று ஞானசம்பந்தர் கூறுகின்றார். மேலும், அவர் வாலியை "வாலியார்" என உயர்த்துக் கூறுவது அவன்பால் அவர்க்குள்ள நன்மதிப்பை நாம் அறிய விளக்குகிறது.

இவ்வண்ணமே திருவுசாத்தானத்தில் (கோயிலூர்) சாம்புவன், சுக்கிரீவன், அனுமன் முதலியோர் வழிபட்டன ரென்றும், திருப் புள்ளிருக்கு வேளூரில் சடாயு வழிபட்டா னென்றும் கூறுகின்றார். இப்பதிகத்தில் சடாயுவை, "ஆதித்தன் மகனென்ன அகன்ஞாலத் தவரோடும் போதித்த சடாயென்பான்" என்றும், "பொய்சொல்லா துயிர்போனான்" என்றும் புகன்றுரைக்கின்றார். அவன் உடன்பிறந்த சம்பாதி யென்பவனும், புள்ளிருக்கு வேளூரில் இருந்து, "யோசனை போய்ப் பூக்கொணர்ந்தங் கொருநாளும் ஒழியாமே, பூசனை செய் தினிதிருந்தான்" என்றும், "வேதத்தின் மந்திரத்தால்

(1) 184-7. (2) 273 : 7 (3) ஞானசம : 268 : 2.
(4) 349 - 8.

வெண்மணலே சிவமாகப், போதத்தால் வழிபட்டான்" என்றும் ஞானசம்பந்தரால் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான்.

இனி, * பாரத வீரர்களுள் பாண்டவரில் ஒருவனான விசயன் வழிபட்டுப் பாசுபதம் என்னும் அம்புபெற்ற வரலாறு, திருக்கோகரணத் திருப்பதிகத்தில், "பாசமதறுத் தவனியிற் பெயர்கள் பத்துடைய மன்ன னவனைக், கூசவகை கண்டுபின் அவற்கருள்கள் நல்கவல கோகரணமே[1]" என்று கூறப்படுகிறது. இங்கே விசயனைப் "பெயர்கள் பத்துடைமன்னன்" என்றது போலவே, பிறிதோரிடத்தில், "பத்தொரு பெயருடை விசயனை[2]" என்பர்.

இவ்வாறு திருக்கோயில்களைப் பற்றிய புராணச் செய்திகளைக் கூறியருளுவது போலவே, சிவத்தொண்டர் வரலாறுகளையும் ஆங்காங்கு ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையார் உரைத்துள்ளார். கண்ணப்பர், சண்டேசுரர் என்ற இருவர் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைப் பலவிடங்களில் உரைக்கின்றார். கண்ணப்பர் தமது கண்ணை யப்பி நலம்பெற்ற வரலாறு திருக்காளத்தியில் நிகழ்ந்ததாதலின், திருக்காளத்தித் திருப்பதிகத்தில் பிள்ளையார் "வாய் கலசமாக வழிபாடு செயும் வேடன் மலராகு நயனம், காய்கணையி னாலிடந் தீசனடி கூடு காளத்தி மலையே[3]" என்பர். இதனையே கூடசதுக்கத் திருப்பதிகத்தில் "கண்ணப்பர்க் கருள்செய்த கயிலை[4]" என்றும், தென்குடித் திட்டைப் பதிகத்தில், "கானலைக்கும் அவன் கண்ணிடந் தப்ப நீள், வானலைக்குந் தவத் தேவு வைத்தான்[5]" என்றும் கூறுகின்றார். சண்டேசுரர் தம் தந்தையின் தாளற வீசிச் சண்டேசநிலை யெய்திய நிகழ்ச்சி

* பாரதப்போர் நிகழ்ச்சி வேத காலத்துக்கும், மோஹெஞ்சோதாரோ ஹாரப்பா என்பவற்றிற் கண்ட தொல் காலத்துக்கும் முந்தியதென ஹீராஸ் பாதிரியார் (Rev. Father Heras) கூறுகின்றார்.

(1) 337 : 10. (2) 344 : 7. (3) 327 : 4.
(4) 367 : 7. (5) 293 : 7.

திருச்செய்ஞலூருக்கு உரியதாதலால் அவ்வூர்ப் பதிகத்தில், "பீரடைந்த பாலதாட்டப் பேணுதவன் தாதை, வேரடைந்து பாய்ந்ததாளை வேர்தடிந்தான் தனக்குத், தாரடைந்த மாலை சூட்டித் தலைமை வகுத்த தென்னே[1]" என்று பாராட்டிய பிள்ளையார், அச்சண்டேசுரர் புகழை, திருக்கோளிலி, திருஆறல், திருவேட்டக்குடி முதலிய திருப்பதிகங்களிலும், திருப்பாசுரத்திலும் நிலைபெறச் செய்துள்ளார், இவ்விருவரையும் போலவே, புகழ்த்துணையார், முருகநாயனர், நீலநக்கர், சிறுத்தொண்டர், நமிநந்தி, குலச்சிறையார், மங்கையர்க்கரசியார் முதலிய பெருமக்களையும் தாம் அருளிய திருப்பதிகங்களில் குறித்துள்ளார்.

இனி, இத் திருக்கோயில்களில் திருப்பணியும், வழிபாடும் புரிந்த பண்டைய அரசர்களையும் பிள்ளையார் குறித்தருளுகின்றார். திருப்பூவணத் திருப்பதிகத்தில், "முறையால் முடிசேர் தென்னர், சேரர், சோழர்கள் தாம் வணங்கும், திறையா ரொளிசேர் செம்மை யோங்கும் தென் திருப்பூவணமே[2]" என்றும், திருமூக்கிச்சரப் பதிகத்தில், "சீருலங்கொளிர் தென்னவன் செம்பியன் வில்லவன், சேரும் மூக்கீச்சுரத்தடிகள்[3]" என்று மூவேந்தரையும் பொதுப்படக் கூறுகின்றார். இம்மூவர்க்கும் முறையே கயல், புலி, வில் என்ற மூன்றும் கொடியாம் என்றும், சோழர்க்கும், சேரர்க்கும் உறையூரும், வஞ்சியும் தலைநகரமென்றும் இத்திருமூக்கீச்சரப் பதிகத்தே குறித்திருப்பதோடு, இம்மூவருமே இத்திருமூக்கீச்சரக் கோயிலுக்குத் திருப்பணி செய்தன ரென்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துத் திருக்கோயில் பல்லவனீச்சுரம் எனப்படுவதை நோக்கின் ஞானசம்பந்தர் காலத்துக்கு முன்பே பல்லவ வேந்தர் இத்திருப்பணியில் கலந்து

(1) ஞான. 48 : 7. (2) 64 : 1.

(3) 256 : 9. உறையூரிலுள்ள திருக்கோயிலுக்கு மூக்கீச்சுரம் என்பது பெயர்.

கொண்டமை தெரிகிறது. திருப்பிரமபுரத் திருப்பதிகத்துட் காணப்படும் "நட்டார் நடுவே நந்தனுள"[1] என்ற தொடர்க் கண்வரும் நந்தன் ஒரு பல்லவனாக நினைக்கப்படுகின்றான். கோச்செங்கட்சோழன் செய்த சைவப்பணியைப் பிள்ளையார் பல திருப்பதிகங்களில் குறிக்கின்றார். வைணவ ஆழ்வாருள் ஒருவராகிய திருமங்கைமன்னன், திருநறையூர்த் திருமால் கோயிற்கு அவன் செய்த திருப்பணியை விதந்துரைக்கவந்த விடத்துச் சிவன் கோயில்கட்கு அவன் செய்துள்ளபணி மிகுதியாதலை விதந்து, "இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோளீசற்கு எழில்மாடம் எழுபதுசெய் துலகமாண்ட திருக்குலத்து வளச்சோழன்"[2] என்றது சீரிய சரித்திரச் சான்றாகிறது.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் காலத்தே தமிழ்நாட்டில் சைவசமயம் நன்கு வேரூன்றி யிருந்தமையும், அதனை வற்புறுத்தும் சான்றுகளாக மிகப்பல திருக்கோயில்கள் விளங்கினமையும், அவற்றில் நாடோறும் திங்கடோறும் வழிபாடும் விழாக்களும் நிகழ்ந்தமையும், அரசர்களும், செல்வர்களும், தொண்டர்களும் திருப்பணி புரிந்தமையும் இனிது விளங்குகின்றன.

சிவநெறிக் குறிப்புகள்

இனி, இச்சிவநெறிக்கண் சிவபரம்பொருளின் திருவருட் செயல்களாகப் பலசெய்திகள் வழங்கிவந்திருக்கின்றன. சிவபெருமான், கணபதியையும் முருகனையும் பெற்றது, கங்கையைத் திருச்சடையில் தாங்கியது, உமைகாண நடமாடியது, காளியைக் கொண்டு தாருகனை யடக்கியது, தக்கன் வேள்வியைக் கெடுத்தது, முப்புரத்தை எரித்தது, காமனைக் காய்ந்தது, பிரமன் சிரம் அரிந்தது, திருமாலுக்கு ஆழி அருளியது, ஆலின்கீழ் இருந்து முனிவர் நால்வர்க்கு அறமுரைத்தது, விடமுண்டது, தாருகவனத்து முனிவர் விடுத்த

(1) 63 : 11. (2) பெரிய திரு. vi : 6 : 8.

யானையை யுரித்தது, பலிவேண்டிச் சென்றது, குபேரனைத் தோழனாகக் கொண்டது, காலனைக் காய்ந்தது, திருமாலும் பிரமனும் அடிமுடி தேடியது, இராவணனை அடர்த்தது முதலிய பல செய்திகள் பிள்ளையார்காலத்தே நாட்டு மக்களிடையே பரவியிருக்கின்றன.

மேலே கூறியவாறு திருக்கோயில்களுக்குத் தல புராணங்களும் சிவபெருமானைப் பற்றிய புராணங்களும் நாட்டில் பரவிச் சைவசமயத்துக்கு ஆக்கம் பயந்து நிலவு கையில், திருக்கோயில்களில் எழுந்தருளும் திருமேனியைச் சிவமென்றே தெளிந்து வழிபடும் நன்மக்கட்குச் சமய வொழுக்கமும், நெறிகளும் தோன்றிச் சமய வொழுக்கங்களை யுண்டுபண்ணின. அவற்றின் சார்பாக நான்மறையும், ஆகமங்களும் சமயவுணர்வுடையோர் இடையே நிலவுவன வாயின. வழிபாட்டிலும் விழாக்களிலும் மறையோதுவோர் உளராயினர்; திருக்கோயில் அமைப்பும் வழிபாட்டிற்குரிய நெறியும் ஆகமங்களின் வாயிலாக உரைக்கப்படலாயின. அவ்வாகமங்களே சமயவுணர்வு ஒழுக்கங்களுக்கு வேண்டும் அறிவுரைகள் பெறுதற்கு வாயில்களாயின. இம்மறையும் ஆகமங்களும் இறைவனால் வழங்கப்பட்டன என்ற கருத்து ஞானசம்பந்தர் காலத்தேயே கற்றோரிடையே வேரூன்றி விட்டது. "தொகுத்தவன் அருமறையங்கம் ஆகமம், வகுத்தவன்"[1] என்றும், "ஆறுபதமும் ஐந்தமர்கல்வியும், மறை முதல் நான்கும், மூன்றுகாலமும் தோன்றநின்றனை"[2] என்றும் பிள்ளையார் ஓதுகின்றார். வேதங்களின் முடி பொருளும் ஆகமங்களின் அரியபொருளும் சிவபரம் பொருளையே உணர்த்துவன என்பது அறிஞர் கருத்து. "வேதியன் விண்ணவரேத்த நின்றான் விளங்கும் மறை யோதிய ஒண்பொருளாகி நின்றான்"[3] என்று அக்கருத்து இனிது விளங்க வற்புறுக்கும் பிள்ளையார், "வேதமோதிய வொண்பொருளாயினன்" என்றனர்; அவ்வேத நூலறிவே

(1) 281 : 6. (2) 128. (3) 270 : 1.

முடிந்த அறிவென்று கொள்ளலாகாது; அவன் வேதத்தால் தொழப்படுபவன்; வேதத்துள்ளும் அதன் முடிவிலும் அதற்கு வேறாயும் உளன் என நிலவும் அறிவுநூற் கருத்துக்களையும் எடுத்தோதுகின்றார். "அங்கமும் நான்மறையும் அருள்செய்து அழகார்ந்த அஞ்சொல் மங்கையோர் கூறுடையான்"[1] "விழையாவுள்ளம் நன்கெழ நாவில்வினைகெட வேத மாறங்கம், பிழையா வண்ணம் பண்ணிய வாற்றால் பெரியோரேத்தும் பெருமகன்"[2] என்பனபோலும் உரைகளால் மறைகள் அவனால் அருளப்பட்டன என்று வற்புறுத்துவர். "முன்னைநான் மறையவை முறைமுறை குறையொடும், தன்னதாள் தொழுதெழ நின்றவன்"[3] என, வேதம் தன் குறைபாட்டால் அவனை வழிபடுவது கூறி, "மறைகள் முற்றுமாகி வேறுமானான்"[4] என்பதனால் வேதத்துள்ளும் அதற்கப்பாற்பட்டும் விளங்குதலை நமக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

இவ்வாறு மறைகளின் வேறாகியும், முற்றுமாய் "மறை அவன்[5]" என்று பரவப்படுதலின், மறைவழியே நின்று வேள்வி முதலியன வேட்டு மறையோதி வழிபடும் நெறியும் புலன்களையடக்கி, காமம் முதலிய குற்றங்களைக் கடிந்து, யோகக் காட்சியால் வழிபடும் நெறியும், இல்லிருந்து நல்லறம் புரியுமாற்றால் வழிபடும் நெறியும் ஞானசம்பந்தர் காலத்தே தமிழகத்தே இருந்திருக்கின்றன. இவை முறையே வைதிக நெறியென்றும், யோக நெறியென்றும், ஏனையவை அவரவர் வல்லவாறியற்றும் பத்தி நெறியென்றும், அவை எண்ணிலாதன என்றும் பிள்ளையாரால் கூறப்படுகின்றன. இவற்றுள் வைதிக நெறி மறையவரிடத்தே வைத்து அவரால் காட்டப்படுகிறது. இதனை, "மண்ணின் மறையோர் மருவு வைதிகமும், மாதவமும் மற்று முலகத்து, எண்ணில் பொருளாயவை படைத்த இமையோர்கள் பெருமான்[6]" என்று

(1) 108 : 4. (2) 42 : 7. (3) 293 : 1.
(4) 53 : 2. (5) 121 : 8. (6) 338 : 6.

உரைப்பது காணலாம். யோகநெறியின் இயல்பை "பத்திப் பேர் வித்திட்டே பரந்த ஐம்புலன்கள்வாய்ப் பாலே போகாமே காவாப் பகையறும் வகைநினையா, முத்திக்கே விக்கத்தே முடிக்கு முக்குணங்கள்வாய் மூடாவூடா நாலந்தக் கரணமும் ஒரு நெறியாய்ச், சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்த மெய்ப்பரம் பொருள் சேர்வார் தாமே தானாகச் செயுமவன்[1]" என்று தெரிவிக்கின்றார். இவையிரண்டு மல்லாத எளிய பத்திநெறி பற்றுவோர் கற்று வல்லோரும் ஏழையடியாரு மாகின்றனர். அவருள் கற்றுவல்லோரது வழிபாட்டினை, "பாமருவும் கலைப்புலவோர் பன்மலர்கள் கொண்டணிந்து பரிசினாலே, காமனைகள் பூரித்துக் களிகூர்ந்து நின்றேத்தும் கழுமலமே[2]" என்றும், ஏனையோர் வழிபாட்டைக் "கோழை மிடறாக கவி கோளுமில வாக இசைகூடும் வகையால், ஏழை யடியாரவர்கள் யாவை சொனசொல் மகிழும் ஈசன்[3]" என்றும் விளக்கியருளுகின்றார். இறுதியிற் கூறிய எளிய வழிபாட்டினை ஆடவரும் மகளிருமென்ற இருபாலாரும் பெரும்பாலும் மேற்கொண் டொழுகுகின்றார்க ளென்பர்: "மாதரொடும் ஆடவர்கள் வந்தடி யிறைஞ்சி நிறைமா மலர்கள் தூய்க், கோதைவரி வண்டிசைகொள் கீதமுரல்கின்ற வளர் கோகரணமே" என்றும், "நல்ல மடமாதர் அரன் நாமமும் நவிற்றிய திருத்த முழுகக், கொல்லவிட நோயகல் தரப்புகல்கொடுத் தருளு கோகரணமே[4]" என்றும் எடுத்தோதுவது காண்க.

இதுகாறும் காட்டிய வைதிகம், யோகம், பத்தியென்ற முக்கூறாய் நிலவும் சைவசமயத்தின் வேறாய்ப் புத்த சமயமும் சமண் சமயமும் பிள்ளையார் காலத்தே இத்தமிழகத்தில் நிலவியிருந்திருக்கின்றன. சங்க இலக்கிய காலத்திலே காணப்படாத இச்சமயங்கள், மணிமேகலை சிலப்பதிகார மென்ற இருபெரு நூல்களின் காலத்தே தமிழகத்தில் தோன்றி இருக்கின்றன. இவ்விரு நூல்களையும் நோக்கின்

(1) 126 : 7. (2) 129 : 9. (3) 329 : 1. (4) 337 : 2, 7.

புத்த சமயமும் சமண் சமயமும் பெரும்பாலும் சோழநாட்டி லும் தொண்டை நாட்டிலும் பரவி யுள்ளனவேயன்றிப் பிற பாண்டிநாட்டிலும் சேரநாட்டிலும் அத்துணையில்லை என்று தெரிகிறது. இவை பிள்ளையார் வாழ்ந்த ஏழாம் நூற்றாண் டில் தமிழகத்து மேலைக் கடற்கரை நாடு ஒழிய, ஏனை எல்லாப் பகுதியிலும் பரவி இருந்திருக்கின்றன.

அவர்கள் தமிழையோ ஆரிய மொழியையோ பயிலாது பாகத மென்ற மொழியையே பயின்றிருக்கின்றனர். புத்தர் கள் பிடக நூலும் சமணரது அங்காகமமும் பிள்ளையாரால் எடுத்தோதப்படுகின்றன. அவர்கள்பால் அறமுரைத்தலும் சொற் போர் செய்வதும் பெருகக் காணப்படுகின்றன. சமணர் கூறும் சப்தபங்கி என்னும் நியாயம் பிள்ளையாரால் காட்டப்படுகிறது. அவர்களால் வேத வேள்விகள் மறுக்கப் பட்டுள்ளன. இவ்விரு சமயத்தவரின் ஒழுகலாறுகள் ஞான சம்பந்தரால் மிகச்சில பதிகங்களொழிய ஏனை எல்லாவற்றி லும் ஒழியாது உரைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆராய்ச்சியாளர் சிலர், இச் சமண் சமயம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி தொடங்கி, ஆறும் நூற்றாண்டிறுதியில் மிக்க செல்வாக்குப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று[1] கருதுகின்றனர்.

இவையேயன்றி, பிள்ளையாரால் அறுவகைச் சமயங்கள் அடிக்கடி குறிக்கப்படுகின்றன. மேலே கூறிய அக் கோகரணத் திருப்பதிகத்திலேயே, ஆறு சமயங்களும்[2] குறிக்கப்படுகின்றன. ஆயினும், இவ்வாறனுக்கும் முதல்வன் சிவபெருமானே என்று கூறுவதை நோக்கின், இவை அகச் சமயங்களெனப்படும் ஆறையும் குறிக்கின்றனவோ என்ற எண்ணமுண்டாகிறது. "ஆறு சமயங்கட் கொருதலைவன்"[3] என்றும், "முன்னமிரு மூன்று சமயங்க ளவை யாகிப் பின்னை யருள் செய்த பிறையாளன்"[4] என்றும் பிள்ளையார் ஓது கின்றார். முன்னே குறித்த கோகரணத் திருப்பதிகப்

(1) Saivism in South India p. 304.
(2) ஞான: 333·6. (3) 131: 1. (4) 165: 5.

பாட்டும், "ஆறு சமயங்களும் விரும்பி யடிபேணி அரன் ஆகமம், மிகக் கூறுமனம் வேறிரதி வந்தடியர் கம்பம்வரு கோகரணமே" என்று கூறுகிறது. மேலும் ஆறும் நூற் றூண்டின் இறுதியில் ஆட்சி புரிந்த மகேந்திரவன்ம பல்லவன் சமணனுய் இருந்த போது மத்தவிலாச பிரகசனம்[1] என்றெரு நாடகம் எழுதி அதன்கண் காபால சமயத்தவரையும் பாசுபத சமயத்தவரையும் எள்ளிப்பேசியுள்ளான். இதனை நோக்கு மிடத்து, பிள்ளையாரால் குறிக்கப்படும் சமயங்களாறும் சாத்தம், காபாலம், பாசுபதம், மாவிரதம், கௌளம், யாமளம் என்ற ஆறுமாக இருக்கலாம் என்று எழும் எண்ணம் ஓரளவு ஆதரவு பெறுகிறது. பிள்ளையாரால் மறுத்துப் பேசப்படும் புத்தரும் சமணரும் புறச் சமயத்தைச் சேர்ந்தவராவர். இவை வேதத்தை மேற்கொள்ளாதன வாதலால் இவ்வாறு புற மென்று கூறப்படுகின்றன. "வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல், ஆதமில்லி யமணொடு தேரரை" என்றும், "வைதிகத்தின் வழியொழுகாத அக்கைதவம்முடைக் கார மண் தேரரை[2]" என்றும் ஞானசம்பந்தர் கூறுதல் காண்க.

ஞானவுரை

இனி, இவ்வைதிக பௌராணிக வழக்காறுகளும் கருத் துக்களும், சமயப் பிரிவுகளும், பௌத்தம் சைனம் முதலிய புறச்சமயங்களும் விரவிநின்ற காலம் ஞானசம்பந்தர் கால மென்பது இத்துணையும் கூறியவாற்ருல் விளக்கப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சியால் மக்களிடையே சமய நிலையில் துறவுள்ளமும், வினையுணர்வும், கோயில் வழிபாட்டில் பற்றின்மையும் நிலவத்தொடங்கின.

---

(1) இந்த நாடகம் இந்நூலாசிரியரால் தமிழில் மொழி பெயர்க் கப்பட்டு அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழகப் பருவ வெளியீட்டில் (Journal of the Annamalai University. Vol. XV. March 1950) வெளியாகியிருக்கிறது.

(2) 351 : 1, 2.

உடல் கருவிகளைக் கொண்டு இந்நிலவுலகில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து செய்வன செய்து பெறும் நுகர்ச்சிகளை நுகர்வதில் வெறுப்புற்று, மனைவாழ்க்கையைத் துறந்து ஒழுகும் ஒழுக்க நெறியே துறவறமாகும். இத்துறவினை ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை, ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி, அறம்புரி சுற்றமொடு” வாழும் ஆண்மகன் மேற்கோடற்குரித் தென்று கூறினர். சங்க இலக்கிய காலத்தும், “இன்னா தம்ம வுலகம், இனிய காண்கிதன் இயல்புணர்ந்தோரே[1]” என்றும், “ஓடி யுய்தலுங் கூடுமன், ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே[2]” என்றும் சான்றோர் கூறுமாற்றால், துறவுள்ளம் நிலவிய வகையினை யறிகின்றோம். ஆயினும், இத்துறவு இளமைப் போதிலே மேற்கொள்ளப் பெற்றதாகவோ பெறுதல் வேண்டுமென்றோ பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் எவராலும் எங்கும் உரைக்கப்படவில்லை. இளமைக் களிப்பில் மயங்கி, அதற்கே யடிமையாயொழியாது, அதன் நிலையாமையை யுணர்ந்து, அறஞ் செய்தல் வேண்டுமென்றே பண்டைச் சான்றோர் வற்புறுத்தி யிருக்கின்றனர். சமண் சமய முனிவர் பலர் தோன்றி, அறங் கூறலுற்ற போது,[3] இளமைத் துறவினை யெடுத்தோதினர். அதனால் துறவுநெறிக்கண் கூடாவொழுக்கங்கள் உண்டாயின. ஞானசம்பந்தர் காலத்தும் இத்துறவு நிலவியிருக்கின்றது. இதனை, “பிறவியால் வருவன கேடுள, ஆதலால் பெரிய இன்பத், துறவியார்க் கல்லது துன்பம் நீங்காதெனத் தூங்கினாயே” என்றும், “தந்தைதாய் தன்னுடன் தோன்றினார் புத்திரர் தாரமென்னும், பந்தம் நீங்காதவர்க் குய்ந்து போக்கில்லெனப் பற்றினாயே”[4] என்றும் “பிறவி பிணி மூப்பி

(1) புறம்: 194. (2) புறம்: 193.

(3) “நரைவரு மென்றெண்ணி நல்லறிவாளர், குழவி யிடத்தே துறந்தார்” என்று சமண முனிவரும், தாமெழுதிய சௌந்தரானந்த காவியத்தில் பௌத்த சான்றோரான அசுவகோச ரென்பாரும் கூறுதல் காண்க. (நாலடி. 11.)

(4) 215 : 5, 9.

நெறுடுநீங்கி யிமையோ ருலகு பேணலுறுவார், துறவியெனும் உள்ளமுடையார்கள்"[1] என்றும் ஓதுமாற்றால் அறிகின்றோம்.

வினையுணர் வென்பது தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்டே இருந்துவருவதாகும். தொல்காப்பியத்திலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் இவ்வினையுணர்வு காணப்படுகிறது. வினையானது உயிரறிவை மறைத்து நிற்கிறதென்றும் அதன் நீக்கம் அறிவின் விளக்க மென்றும் கூறுவர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்"[2] என்று கூறுவதும், பாண்டியன் கானப்பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும், சோழன் இராயசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் ஒருங்கிருந்தாரைக் கண்ட ஔவையார், "இரவலர்க் கருங்கலம் அருகாது வீசி, வாழ்தல் வேண்டுமிவண் வரைந்த வைகல், வாழச் செய்த நல்வினை யல்லது, ஆழுங்காலைப் புணை பிறிதில்லை"[3] என்று அறிவுறுத்துவதும் மேலே கூறிய முடிபினை வற்புறுத்துவனவாகும். இவற்றிற்குப் பின்னே தோன்றிய தமிழ் நூல்கள் அனைத்திலும் வினையுணர்வு காணப்படாமல் இல்லை. வடநாட்டு வடமொழிக் கண்ணுள்ள தொன்னூல்கள் பலவற்றிலும் இது பெரிதும் பேசப்படுகிறது, அவற்றுள் மிகத் தொன்மையவான வேதங்களின் அந்தமெனப்படும் உபநிடதங்களிலும் ஆகமங்களிலும் இவ்வினையுணர்வு[4] குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

நமது இந்திய நாட்டில் தோன்றிய எல்லாச் சமயங்களிலும் வினையுணர்வு இடம் பெற்றிருக்கிறது. வைதிக சமயமேயன்றி, புறச்சமயங்களான பௌத்தம் சைனம் முதலிய சமயங்களும் இவ்வினையுணர்வை வற்புறுத்துகின்றன. மேனாட்டாராய்ச்சியாளர் சிலர், இவ்வினையுணர்வு மேனாடுகளிலும் அமெரிக்க நாட்டிலும் அறிஞருள்ளத்தே நிலவியிருக்கிறது[5] என்கின்றனர்.

---

(1) 331 : 7. (2) தொல். மரபு. 95. (3) புறம் : 367.
(4) Prof. Radhakrishnan's The Philosophy of the Upanishad pp. 120-5.
(5) Vide page 114-5 of "Indian Buddhism" by Rys David's Hibbert Lectures.

இவ்வினையுணர்வு தொடக்கத்தே உயரியதொரு நோக்கம் பற்றியே சான்றோர்களால் ஆராய்ந்து காணப்பட்டது; உலகவாழ்வில் மக்களறிவுக்கு எட்டாத நிலையில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகட்குக் காரணமாய் நின்று ஆராயும் அறிவுக்கு அமைதி தருகின்றது; ஒருவ ரெய்தும் ஆக்கக் கேடுகட்கும் இன்பத் துன்பங்கட்கும் காரணமாய் அவர் மனத்தே உவப்பும் உலைவும் இலவாகச் செய்கிறது; அதனால் அவர் தமக்குத் துன்பம் செய்தார்பாலும் அன்பு செய்தற்குப் பெருந்துணையாகிறது. தாழ்ந்தோர் உயர்ந்தோரை நோக்கி அழுக்கற்று அவலமெய்தாது அமைதற்கும், உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் பால் அருள்கொண்டு ஆவன செய்தமைதற்கும் இவ்வினையுணர்வு பெரிதும் வேண்டப்படுகிறது. ஒருவர் ஓருயிர்க்குச் செய்யும் நலந்தீங்குகள் அவர் புத்தியின்கட் கிடந்து அவர் எடுக்கும் பிறப்புத்தோறும் சென்று இன்பத்துன்பங்களைப் பயக்கும் என்பது வினையுணர்வின் முடிபொருளாகும். ஆதலால் வினையுணர்வும் மறுபிறப்பு உண்மையும் ஒன்றையொன்று இன்றியமையாது இணைந்து நிற்கின்றமை நோக்கிச் சான்றோரால் இவ்விரண்டும் ஒப்பவைத்து உரைக்கப்படுகின்றன. இற்றைநாளிலும் நம் நாட்டவர் நினைவிலும் சொல்லிலும் அடிக்கடி வினையும் பிறப்பும் பொருளாகக் கொண்ட சொற்கள் நிகழ்வது காணலாம்.

வினைகளே பிறப்புக்குக் காரணமாதலின், வினைநீக்கத்தின்கண் அறிஞர் அறிவு நுணித்துச்சென்றது; வினையென்பது ஒருவர் செய்யப் பிறக்கும் செய்கையாதலின், அவர் தாம் வேண்டியவாறு செய்து வினைக்கு அடிமையாகாது அவ்வினையைத் தமக்கு அடிமையாகச் செய்து பயன்கொண் டொழியலாம் என்று கண்டனர். ஏனைய அறிவில்லாதார் வினைகட்கு உரிய வினைமுதல் தாமேயாதலை நோக்காது, அவ்வினையால் விளையும் துன்பத்தால் தாம் உழக்கும் துயரையே நோக்கி "அந்தோ வினையே" என்று அழுங்கலுற்றனர். வினையை நெறிப்படுத்தித் தாம் வேண்டும் நலம் பயக்குமாறு செய்து

கொள்ளும் மனத்திட்பம் தம்பால் இல்லாமையை நினையாது, திட்பமெல்லாம் வினைகளிடத்தே உள்ளன என்று எண்ணி, வினை மிக்க வன்மையுடைய தென்றும், அதனை நீக்கும் வன்மை தெய்வங்கட்கு மில்லை யென்றும், கருதி வினைக்கே அடிமையாயினர். "பண்டு செய்வினை யலால் பரவு தெய்வ மொன்று உண்டெனில் தான்பயன் உதவவல்லதோ" என்றும், "செய்வினை யின்றெனில் தெய்வம் என்செயும்" என்றும் உரைப்பாராயினர். "செய்தீவினை யிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கால், எய்தவ ருமோ இருநிதியம்" என்பதுபோலும் அறவுரைகள் அவர்களால் வினையினது வன்மையும் தலைமை யும் உணர்த்துவனவாக உணரப்பட்டன.

இந்நிலையில் அறிவுடையோர், "வினையென்பது செய் வோர் செய்தியேயாகும்; அஃது அறிவில்லது; செய்வோர் செய்திப்பயனை நுகர்விக்கும் அறிவன் இறைவன்; ஒருவர் செய்யும் வினை தனக்குரிய பயனைப் பயக்கும் நெறியில் ஒரு சிறிதும் தவறுவதில்லை; அது செய்த உயிரோடு கிடந்து செய்திப்பயனை விளைவிக்கும் வகையில் எத்தனைப் பிறவி யெடுக்கினும் நீங்காத வன்மையுடையது; அதுபற்றியே அஃது அருவினை யென்றும் வல்வினையென்றும் கூறப்படுகிறது" என்று உரைக்கலுற்றனர். அவ்வுரையை மனங்கொள்ளாத அம்மடவோர், "செயல்களே பலத்தைச் செய்யும் தெய்வம் வேண்டா இங்கு"[1] என்பதுபோலும் வாதங்களை யெழுப்பித் "தெய்வ வழிபாடு வினைப்பகையை நீக்காது; அவரவர் வினையே அவரவர் செல்வ நல்குரவுகட்கும் உயர்வு தாழ்வு கட்கும் காரணமாவது" என்ற கொள்கையை நாட்டிற் பரப்பி விட்டனர். நாட்டில், கல்லாதவரும் நல்குரவாளருமே பெரும்பாலராதலின், அவர் கொள்கை எளிதில் பரவி விட்டது. வினைகளே தமக்குரிய பயனாகிய துன்பவின்பங் களைத் தம்மைச் செய்த உயிர்க்குக் கொடுத்து நுகர்விக்கும் என்ற கொள்கையினையுடைய சமயங்களும் அக்காலத்தே

(1) சிவஞான சித்தியார் : 2·17

வந்து அவர் தம் கொள்கைக்கு ஆதரவு செய்யத் தலைப்பட்டன. இன்னோரன்ன காரணங்களால் நம் தமிழ் நாட்டில் ஞானசம்பந்தர் காலத்தேயே கடவுள் வழிபாட்டில் கருத்தூன்றாது நெகிழ்ந்து நீங்கும் சிறுமை நிலவுவதாயிற்று.

அந்நாளில் தோன்றியருளிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் இக்குறைகளைக் கண்டறிந்து அவற்றைக் களையுமாற்றால் வழிபாடொன்றே வினைநீக்கமும் வீடுபேறும் தரவல்லதாம் என்பதனை வற்புறுத்தி யுரைக்கும் நன்னெறியினை மேற்கொள்ள வேண்டியவரானார். ஆதலால் அவர் புதுக்கொள்கையொன்றும் உரைக்காது, வினையினை நெறிப்படுத்திக் கொடற்கும், முன்னை வினைப் பயனை நுகரும் நுகர்ச்சியால் மெய்வினை நிகழ்தற்கு இடமாகாவாறு செய்து கொடற்கும், உயிர்கட்கு ஏற்ற வன்மையும் உரிமையும் தகுதியும் உண்டென்று எடுத்துரைக்கும் கடமையுடையராயினார். சுருங்கச் சொன்னால், வினையுணர்வுக்கு அடிமையாய்க் கிடந்த மக்கட்கு அதனினின்றும் விடுதலை வழங்கினார் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் என்பது சாலவும் பொருந்துவதாம்.

இறைவன் வழிபாட்டால் வினைத்தொடர்பினின்றும் உயிர்கள் உய்தி பெறக்கூடும்; வினைகள் உயிர்களைத் தொடர்ந்து துயருறுத்தாவண்ணம் இறைவன் தடுத்து நலம் அருள்வன் என்ற கருத்துக்களை மக்கட்கு உணர்த்தப் புக்க ஞானசம்பந்தப் பெருமான்,

"வெடிகொள் வினையை வீட்ட வேண்டுவீர்!
கடிகொள் கொன்றை கலந்த சென்னியன்
கொடிகொள் விழவார் கோலக்காவுள் எம்
அடிகள் பாதம் அடைந்து வாழ்மினே"[1] என்றும்,

"உய்ய லுறுவீர்காள்!
ஐயன் ஆரூரைக்
கையினால் தொழ
நையும் வினைதானே"[2] என்றும்,

(1) 23 : 6. (2) 91 : 1.

"ஊடினாலினி யாவதென்னுயர் நெஞ்சமே! யுறுவல்வினைக்
கோடி நீயுழல் கின்றதென்? அழலன்று தன்கையிலேந்தினான்
பீடுநேர்ந்தது கொள்கையான் பிரமாபுரத் துறைவேதியன்
ஏடுநேர் மதியோடரா வணிபெந்தையென்று நின்றேத்திடே"[1]

என்றும் பலமுறையும் வினைநீக்கம் வேண்டுவோர் இறைவனை வழிபடுவதே நெறியென்று அறிவுறுத்துவாராயினர்.

இவ்வறிவுரை நிகழ்த்துமிடத்து, தம்மை வழிபடுவாரைப் பற்றி நிற்கும் வினையைக் கெடுத்து அவர்கட்கு இறைவன் உய்தி நல்குவ னென்பதைப் பல திருப்பதிகங்களில் எடுத்தோதி வற்புறுத்துகின்றார். "வந்தித்திருக்கும் அடியார் தங்கள் வருமேல் வினையோடு, பந்தித்திருந்த பாவந்தீர்க்கும் பரமன்"[2]; "புந்தியொன்றி நினைவார் வினையாயின தீரப் பொருளாய், அந்தியன்னதொரு பேரொளியான்"[3]; "துனைக் கனி மாமலர் கொண்டு தாள்தொழுவாரவர் தங்கள், வினைப் பகையாயின தீர்க்கும் விண்ணவர்"[4]; தம்பெருமை பேசும் அடியார் மெய்த், துன்னவரும் வல்வினைகள் தீர வருள் செய்த உடையான்"[5] "பணிந்தவர் அருவினைபற்றறுத் தருள்செயத் துணிந்தவன்"[6] "நெறிகொள் சிந்தையராகி நினைபவர் வினை கெட நின்றார்"[7] என்பனபோலும் அருண்மொழிகள் மிகப் பல தம்முடைய திருப்பதிகங்களில் குறித்துரைக்கின்றார்.

இவ்வாறு வழிபாட்டால் வினைநீக்கம் பெறுந்திறமும், வழிபாடு செய்வோர் வினையை இறைவன் தீர்த்தருளும் இயல்புடையனாயிருக்கும் திறமும் கூறி வழிபாட்டின்கண் மக்கள் கருத்தைத் தெருட்டி உறுவித்த பிள்ளையார், வழிபடும் திறமும் கூறுகின்றார். இறைவனை அவன் திருப்பெயரை ஓதி, நீராட்டிப் பூச்சூடி வழிபட வேண்டுமென்பார், "நாவால் நாதன் நாமம் ஓதி நாடோறும் பூவால் நீரால் பூசுரர் போற்றும் புத்தூரே"[8] என்றும்,

(1) 295 : 6. (2) 67 : 7. (3) 3: 5. (4) 205: 2.
(5) 339: 7. (6) 120: 1. (7) 229: 7. (8) 199: 2.

"தெரிந்த அடியார் சிவனே யென்று திசைதோறும்,
குருந்த மலரும் குரவினலரும் கொண்டேந்தி
இருந்தும் நின்றும் இரவும் பகலும் ஏத்துஞ்சீர்
முரிந்து மேகந் தவழுஞ் சோலை முதுகுன்றே."[1]

என்றும், "பாலொடுநெய் தயிரும் பயின்றாடும் பரமேட்டி பாதம், காலையும் மாலையும் போய்ப்பணிதல் கருமமே" "பாடுதல் கைதொழுதல் பணிதல் கருமமே"[2] என்றும் கூறுகின்றார். இப்பரமன் திருப்பெயர் பல்லாயிரமாதலின், வழிபடற்குரியதனை அறிந்தோர்பாற் கேட்டுக் கொண்மின் என்றற்கு "அறிவோரால் நாமம் அறிந்துரைமின்"[3] என்று அறிவிக்கின்றார்; அன்றியும் அதனை, "நக்கர்தம் நாமம் நமச்சிவாய வென்பார் நல்லரே"[4] என்றும், அது, "காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி ஓதுவார் தமை நன்னெறிக்குய்ப்பது" என்றும், "நெஞ்சில் அன்பு மிகப் பெரிதும் நினைந்து அக்குமாலையால் எண்ணி அத்திருப்பெயரை ஓதுதல், ஓதுவோரை உயர்ந்தோராக்கும் என்றும்[5] உரைத்தருளுகின்றார்.

இவ்வாறு வழிபாட்டின் திறத்தை யோதுமிடத்து, இறைவன் திருப்பெயரை அறிந்தோரால் அறிந்துரைக்க வேண்டும் என்றவர், இறைவன் திருவேடத்தையும் தொண்டரையும் இறைவனென்றே தேறி வழிபட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றார்.

இறைவன் திருவேடங்கள் மருந்தும் மந்திரமுமாவன; வினையைக் கெடுப்பன; ஓதியோர்க் கெய்படா வொண்பொருளை ஓர்விப்பன; மனமாசு நீக்கி வானுலக போக வாழ்வு எய்துதற்கு வேண்டும் வழிகளைக் காட்டுவன; துளக்க மில்லாதன; தூயதோற்றத்தை யுடையன; அல்லல் கெடுக்கும் அருமருந்தாவன; இவற்றால் உணர்த்தப்படும் நெறிகள்,

(1) 200: 4. (2) 105: 2, 5. (3) 115: 10. (4) 267: 9. (5) 307: 1, 3.

"விண்ணுலாவும் நெறி வீடுகாட்டும் நெறி
மண்ணுலாவும் நெறி மயக்கம் தீர்க்கும் நெறி
தெண்ணிலா வெண்மதி தீண்டு தேவன்குடி
அண்ணலா னேறுடை அடிகள் வேடங்களே"[1]

என்று பிள்ளையாரால் பெரிதும் புகழ்ந்தோதப் படுகின்றன. இத் திருவேடங்களைக் கண்டு இவற்றைச் சிவமென்று தேறி வழிபடுவோர்க்கு இறைவன் வினைத்தொடர்பைக் கெடுத்து விட்டுநெறி காட்டுவன் என்ற கருத்தை, "வீடு காட்டும் நெறி" யென்றார்; இதற் கேற்பப் பிறிதோரிடத்தும், "வேடநிலை கொண்டவரை வீடுநெறி காட்டி வினை வீடு மவரே"[2] என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறு பிள்ளையாரால் விதந்தோதப்படும் திருவேடத்தின் இயல்பைக் கண்ட மெய்கண்டதேவர், "மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந் தானும், அரனெனத் தொழுமே"[3] என்று உரைத் தருளினர். அதற்கு உரைகண்ட அருணந்திசிவனர், "அறிவரியான் தனையறிய ஆக்கை யாக்கி, அங்கங்கே உயிர்க் குயிராய் அறிவுகொடுத் தருளால் செறிதலினல் திருவேடம் சிவனுருவே யாகும்"[4] என்று உரைக்கின்றார். இதனல், இறைவனை வழிபடும் எண்ணமுடையோர்க்குத் திருவேடத் தின் இன்றியமையாமையைப் பிள்ளையார் வற்புறுத்தியிருத் தலைப் பெறுகின்றோம்.

இத்திருவேடங்களுள் ஒன்றாய் இறைவன் திருமேனிக் கண் கிடந்து நல்லொளி திகழும் திருநீற்றினைச் சைவரா வார் அணிதல் வேண்டும் என்றற்கு அத் திருநீறே பொரு ளாகப் பிள்ளையார் திருநீற்றுப்பதிகத்தைப் பாடி யருளி யுள்ளார். அதன்கண் அவர், திருநீறு மந்திரமும் தந்திரமும் ஆவது; வெந்துயர் தீர்ப்பது; போதந் தருவது; புன்மை தீர்ப்பது; முத்தி தருவது; பத்தி தருவது; பேணி யணிபவர்க் கெல்லாம் பெருமை கொடுப்பது; பெருந்தவத்தோர்களுக் கெல்லாம் ஆசை கெடுப்பது; அவலம் அறுப்பது; வருத்தம்

(1) 283: 5. (2) 331: 1. (3) சிவஞானபோதம் சூ. 12. (4) சிவ. சித்தி. சூ. 12: 3.

தணிப்பது; இருமைக்கும் உள்ளது; ஏல உடம்பிடர் தீர்க்கும் இன்பம் தருவது; எண்திசைப்பட்ட பொருளார் ஏத்துந் தகையது; இராவணன் முதலாயினோரும் அணிவது என்பது போலும் இயல்புகள் அத் திருநீற்றுக் குண்டென அத்திருப் பதிகத்தே எடுத்தோதுகின்றார்.

இனி, புறத்தே சிவவேடமும் அகத்தே சிவனடி நிலவும் சிந்தையு முடைய திருத்தொண்டர்களையும் பேணுதல் வேண்டும்; அவரோடு இணங்குதல் வேண்டும் என்று பிள்ளை யார் வற்புறுத்துகின்றார். இத்தகைய வேடமுடையோர் வினைநீக்க முற்றோ ராதலால் அவர்களைப் பேணுவதும் அவர் களோடு கூடி யிருப்பதும் வேண்டும் இதனைத் "தோடுலாவிய காதுளாய் சுரிசங்க வெண்குழையாய் என்றென்று உன்னும் வேடங்கொண்டவர்கள் வினைநீங்க லுற்றாரே"[1] என்றும், அவருள்ளத்தே இறைவன் எழுந்தருளும் சிறப்பை, "பெரி யார்(தன்) கழலென்றுந் தொழுதேத்த, உள்நிலாவி அவர் சிந்தையுள் நீங்கா ஒருவன்", "உள்ளமார்ந்த அடியார் தொழுதேத்த உகக்கும் அருள்தந்து, எம் கள்ள மார்ந்து கழியப் பழி தீர்த்த கடவுள்"[2] என்பன முதலியவற்றால் உணர்த்துகின்றார்.

இவ்வடியவர்களைப் பேணிவழிபடல் கடன் என்பாராய், பிள்ளையார், "எம் ஈசர் தொண்டர் தொண்டரைத் தொழுதடி பணிமின்கள் தூநெறி எளிதாமே"[3] என்றும் "கறைபெற்ற மிடற்றண்ணல் கள்ளில் மேயான், நிறைபெற்ற அடியார்கள் நெஞ்சுள்ளானே"[4] என்றும் அறிவுறுத்தி, அடியார் வழி பாட்டின் இன்றியமையாமையை எதிர்மறை முகத்தால் வைத்து,

"பொடியார் மெய் பூசினும் புறவின் நறவம்
குடியா வூர் திரியினும் கூப்பிடினும்
கடியார்பூம் பொழிற் சோலைக் கள்ளில் மேயான்
அடியார் பண்பிகழ்வார்கள் ஆதர்களே."[5]

(1) 185 : 3. (2) 2 : 3, 7. (3) 240 : 10. (4) 119 : 4.
(5) 119 : 7.

என்று வற்புறுத்துவதைக் காண்மின். அடியார் வழிபாட்டினைக் குலச்சிறையார் செயலில் வைத்து, "கணங்களாய் வரினும் தமியராய் வரினும் அடியவர் தங்களைக் கண்டால், குணங்கொடு பணியுங் குலச்சிறை" யென்றும், "நாவணங் கியல்பாம் அஞ்செழுத் தோதி, நல்லராய் நல்லியல்பாகும் கோவணம் பூதி சாதனங் கண்டால் தொழுதெழு குலச் சிறை"[1] என்றும் உரைக்கின்றார்.

இனி, தாமே இறைவன்பால், அடியவர் இயல்புகளை எடுத்தோதிப் பரவி, அவர்க் கெய்தும் இடர்களைக் களைதல் வேண்டுமெனப் பணிந்து கேட்பதும் இவர் செயல்களுள் ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது. அடியார் இயல்புகளை, "கொள்கையினல் உயர்ந்த நிறையுடையார்," "பாடல் ஆடல் பேணி இராப்பகலும் நினைத்தெழுவார்," "பொன்னடியே பரவி நாளும் பூவொடு நீர் சுமக்கும் நின்னடியார்," "நின்தாணிழற் கீழ் நிலைபுரிந்தார்," "சாந்தம் ஈது என்று எம்பெருமான் அணிந்த நீறு கொண்டார்," "நல்ல வாய்மொழியா லேத்தி, இராப்பகலும் நின்று நைவார்," "நின்னடியே நெஞ்சில் வைப்பார்"[2] என்று புகழ்ந்து, இவரது "இடர்களையாய்" என்று வேண்டுகின்றார். "எம்பெருமான் அணிந்த நீறு கொண்டார்" என்பது போல, பிறிதோரிடத்தே, "தோளின் மேல் ஒளி நீறு தாங்கிய தொண்டர்"[3] என்று புகழ்ந்தோதுவர்.

மேற்கூறிய தொண்டர்கள் தொண்டுபட்டுப் பரவும் முதல்வனாகிய சிவபரம்பொருள், உலகில் ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் நிலவும் இயல்பை யுடையனென்று அறிவு நூல்களால் அறிகின்றோம். ஒன்றும் நிலையில் உலகெலாமாகியும், வேறும் நிலையில் உலகினை நீங்கியும், உடனும் நிலையில் உலகுயிர்க்குயிராய் நிறைந்தும் அருள் செய்வன் என்பது துணியப்படும். இக்கருத்தை ஞானசம்பந்தர் பல திருப்பதிகங்களில் எடுத்தோதுகின்றார். "ஈறாய் முதலொன்றாய்

(1) 378: 4, 8. (2) 52: 1–4, 7–9. (3) 187: 2.

இரு பெண்ணாண் குண மூன்ருய், மாரு மறை நான்காய் வரு பூதம்அவை யைந்தாய், ஆருர் சுவை யேழோசையோ டெட்டுத்திசை தாளுய், வேருய் உடனுறை னிடம் வீழிம் மிழலையே"[1] என்பதனல் அம்மூவகை நிலையினையும் பிள்ளையார் உரைப்பது காண்மின். ஒன்றும் நிலையினை, "மண் ணொடுநீர் அனல்கால் லோடு ஆகாயம் மதியிரவி, எண்ணில் வரும் இயமானவன் இகபரமும் எண்டிசையும், பெண்ணி னெடாண் பெருமையொடு சிறுமையுமாம் பேராளன்"[2] என்றும், வேறும் நிலையினை, புவிமுதலைம் பூதமாய்ப் புலனைந் தாய் நிலனைந்தாய்க் கரணம் நான்காய், அவையவை சேர் பயனுருவாய் அல்ல வுருவாய் நின்ருன்"[3] என்றும், உடனுய் நிற்கும் நிலையினை, "உரைசேரும் எண்பத்து நான்கு நூருயிர மாம் யோனிபேதம், நிரைசேரப் படைத்தவற்றின் உயிர்க் குயிராய் அங்கங்கே நின்ருன்"[4] என்றும் உரைக்கின்ருர்.

இப்பரமன் மும்மூர்த்திகளாய் உலகினைப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற முத்தொழிலையும் செய்வன் என்பார், "படைத் தளித் தழிப்ப மும்மூர்த்திகள் ஆயினை"[5] என்று தெரிவிக்கின்ருர். இவ்வாறே பிறுண்டும் "பவமலி தொழிலது நினைவொடு பதும நன் மலரது மருவிய சிவன்," "உலகுகள் நிலைபெறுவகை நினைவொடு மிகும், அலைகடல் நடு அறிதுயிலமர் அரியுருவியல் பரன்," "உயிரவையவை, முழுவதும் அழிவகை நினைவொடு முதல் உருவியல் பரன்"[6] என்று விளக்குகின்ருர். இவ்வாறு உயிர்களை யொடுக்குதற் குக் காரணமாகிய பரமனே முதல்வன் என்ற கருத்தையும் பிள்ளையார், "முதலுருவியல் பரன்" என்பதனல் குறித் திருத்தலைக் காணலாம்.

இப்பரமன் நீதியே வடிவாகவுடையன் என்பார்; "இன்ன வுரு இன்னநிறம் என்றறிவ தேலரிது நீதிபலவும் தன்ன வுருவாமென மிகுத்த தவன்"[7] என்று கூறி, பிறுண்டும்,

(1) 11 : 2. (2) 184 : 3. (3) 129 : 7. (4) 132 : 4. (5) ஞான : 128. (6) 21 : 1, 2, 3. (7) 329 : 4.

அக்கருத்தை, "நிலமிசை கிழுமேலும் நிகர்யாது மில்லை யெனநின்ற நீதியதனை, நலமிகு தொண்டர் நாளும் அடிபரவல் செய்யும் நனிபள்ளி"[1] என்று வற்புறுத்துகின்றார்.

இம்முதல்வன், ஒருபால் உமை யமர்ந்து விளங்க, முடியிற் சடையும், பிறையும், கங்கையும் உடையனாய் விடமுண்டான்; இருவர் தேட நின்றான் என்பன முதலிய வரலாறுகளை யுடையன் என்று நூல்கள் கூறுவதுண்டு. இவையாவும் உயிர்கட்கு அருள்செய்தற் பொருட்டே நிகழ்ந்தனவாம் என்பர்; "நாடுந் திறத்தார்க்கு அருளல்லது நாட்டலாமே"[2] என்று பிள்ளையார் ஓதுகின்றார். சென்னியில் பிறையும் பாம்பும் கங்கையும் கொண்டது உயிர்கள் மெய்ந்நெறி யுணர்ந்து நலம்பெறுதற்கு என்பார், "தூநெறி பெறுவாரெனச், சென்னிதிங்களைப் பொங்கராக் கங்கையோடுடன் சேர்த்தினார்"[3] என்றும், "நிலன் நாள்தொறும் இன்புற நிறைபதியதனினனே"[4] என்றும் உயிர்கள் போகம் நுகர்தற் பொருட்டுத்தான் உமையோடு கூடினான் என்றற்கு, "தரைமுதல் உலகினில் உயிர்புணர் தகைமிக, விரைமலி குழலுமையொடு விரவதுசெய்து நரைதிரை கெடுதகவது அருளினன்"[5] என்றும், அண்டருய்யவும் அவுணர் மாயவும் விடமுண்டார்[6] என்றும் பிள்ளையார் விளக்கியருளுகின்றார். இவ்வாறே, பரமன் பலிக்கு உழன்ற செய்தியும் அருள் காரணமாக நிகழ்வதே யன்றிப் பலியேற்று உண்டல் வேண்டியன்று என்பார், "மனமுலாம் அடியவர்க் கருள் புரிகின்ற வகையலாற் பலிதிரிந் துண்பிலான்"[7] என்பர்.

இவ்வண்ணம் உயிர்கட்கு அருள்செய்வது காரணமாகப் பல செயல்களை நிகழ்த்தும் பரமன் உள்ளன்போடு தன்னைப் பரவிப் பணியும் அடியாரது உள்ளத்தே யிருந்து இன்புறுத்தும் இயல்பினைப் பல திருப்பாட்டுக்களில் விளக்கி யுரைக்கின்றார். "மெய்யராகிப் பொய்யை நீக்கி வேதனையைத்

(1) 220 : 8. (2) 312 : 6. (3) 214 : 5. (4) 261 : 1.
(5) 123 : 6. (6) 271 : 7. (7) 76 : 6.

துறந்து, செய்யரானூர் சிந்தையானே"[1] என்றும், "அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுபகை செற் றைம்புலனு மடக்கி ஞானம் புகலுடையோர் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்"[2] என்றும், 'தேனுமா யமுதாகி நின்றான் தெளிசிந்தையுள்"[3] என்றும், "கழலுன்னி எண்ணுந் தனையும் அடியாரேத்த அருள் செய்வான், உண்ணின்றுருக வுவகை தருவார்"[4] என்றும், "உரிமையுடைய அடியார்கள் உள்ளூற வுள்கவல்லார்கட்கு, அருமையுடையன காட்டி அருள் செயும் ஆதிமுதல்வர்"[5] என்றும் இவ்வாறு பலவிடத்தும் கூறுவர். "அருமை யுடையன காட்டி யருள் செயும்" என்றது, 'நாயினேற்கே காட்டாதன வெல்லாம் காட்டிப் பின்னும், கேளாதன வெல்லாம் கேட்பித் தென்னை, மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட்கொண்டான்"[6] என்ற மணிவாசகத்தை நினைப்பிக்கின்றது.

இனி, இறைவன் உயிர்கட்கு உவகைதரும் நெறியினை யுணர்த்தி, மக்களை அந்நெறிக்கண் நிறுத்தி இன்பம் பெறுவிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தால், "உள்ளம் உருகில் உடனுவர்"[7] என்றும், 'தேனுமாயமுதாகி நின்றான் தெளிசிந்தையுள்"[8] என்றும் இவை போல்வன பலவும் பல பதிகங்களில் எடுத்துக்கூறி வற்புறுத்துகின்றார். உள்ளம் உருதற்கேதுவாகிய அன்பும், சிந்தைத் தெளிவும் பெறுவது எங்ஙனம்? சிந்தைக்கண் தெளிவு பிறக்கின், இறைவன் தேனும் அமுதுமாய் இன்புறுத்துவன்; அதனால் அவன்பால் அயரா அன்பு செய்தால், அது காரணமாக அவன் உடனாய் நிற்கும் நிலையுணர்ந்து அவன் பணியென நிற்கும் அருள்வழி யொழுக்கம் கைகூடும்; வினை நீக்கமும் வீடுபேறும் உண்டாம்.

சிந்தையில் தெளிவு நிகழாமைக்குக் காரணம் இயற்கையாகிய உயிரறிவும் செயற்கையாகிய கல்வியறிவாம் பாசவறிவும் முனைத்து நிற்பதேயாகும். இவ்விருவகை யறிவும்

(1) 50 : 4. (2) 132 : 6. (3) 146 : 6. (4) 196 : 7.
(5) 203 : 10. (6) சதக : 28. (7) 247 : 3. (8) 245 : 6.

முதல்வனைக் காண்டற்குத் துணைசெய்வன அல்ல அவனுடைய திருவடி ஞானமே துணையாவது. அந்த ஞானத்தாலே சிவபெருமானைச் சிந்தைக்கண் நாடி அவன்; உயிர்களிடையே ஒன்றாயும் உடனாயும் நிற்றலை யுணர்தல் வேண்டும். ஒன்றி உடனாய் நின்று, காணும் கண்ணுக்குக் காட்டியும் உடனிருந்து கண்டும் உயிர் ஒழுகு மாறுபோல, பரமன் உயிர்கட்கு அறிவினை அறிவித்தும் அறிந்தும் உபகரிக்கும் உண்மையை யுணர்தல் வேண்டும். அவன் அறிவித்தாலன்றி உயிர்கள் அறியமாட்டாவாய் இருக்கின்றன என்பதை யுணருமிடத்து அவனது திருவருள் கண்ணாகக் காணும்திறம் புலனாகும். அக்குறிப்புத் தோன்றப் பிள்ளையார், "மண்ணிடை வாழும் உயிர்க்கெல்லாம் கண்ணனே"[1] என்றும், "வானவரோடு மனிதர்க்கும் கண்ணினை"[2] என்றும், "கண்ணவார் கருத்தனார்"[3] என்றும் ஓதுகின்றார்.

இவ்வாறு, அவனது திருவருளே கண்ணாக அம்முதல்வனையும் அவனை இன்றியமையாமையையும், அறிவுக்கறிவாய் நின்று அறிவித்தருளும் அவனது அருள் நலமும் உயிர்கள் அறியுந்தோறும் பசுபோதம் கெடுதலால் வற்றாத பேரின்பம் சுரக்கும்: அதனால் அவன்பால் பேரன்பு செலுத்தும் தன்மையுண்டாகிறது. அந்த அன்பால் அம்முதல்வனது நினைவே உயிர்கட்கு நிகழ்ந்தவண்ணமிருக்கிறது. அதனால், முதல்வன் தன்பால் ஒன்றாயும் உடனாயும் நின்று இயக்குவதால், தன் கருவிகரணங்கள் தொழிற்படுகின்றன என்னும் உண்மையுணரப்படுகிறது. அவ்வுணர்வு, தன் செயலென ஒரு செயலும் உயிர்க்கில்லை யென்னும் உயர்நிலையைப் பயந்துவிடுகிறது. உயிரறிவு தன் தன்மைகெட்டு முதல்வன் அறிவொளியில் ஒன்றியுடனாதலால், அவ்வுயிரறிவை மறைத்து நின்ற மலவிருள் நீங்குகிறது. ஆகவே மலநீக்கமும் உண்மையறிவும் பொருந்திய சிந்தை தெளிவெய்துவதால், முதல்வனது திருவருள் ஞானம், தேனும் அமுதுமாய் இன்புறுத்த, இறவாத

(1) 151 : 3. (2) 150 : 9. (3) 322 : 1.

இன்ப அன்பு உயிர்க்கு இறைவன்பால் உண்டாகும். ஆனதுபற்றியே பிள்ளையார், "உருகுவா ருள்ளத் தொண்சுடர், தனக்கென்றும் அன்பராம் அடியார்கள் பருகு மாரமுது"[1] என்றும், "ஊனமிலராகி யுயர்நற்றவ மெய் கற்றவை யுணர்ந்த அடியார், ஞானமிக நின்றுதொழ நாளும் அருள்செய்ய வல நாதன்"[2] என்றும், "ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான் நல்ல அடியார்மேல், ஊனத்திரளை நீக்குமதுவும் உண்மைப் பொருள் போலும்"[3] என்றும் ஓதியருளுகின்றார். இறைவனை, அவன் திருவடி ஞானத்தாலே வழிபட வேண்டியிருத்தல் பற்றி, "ஞானமாமலர் கொடு நணுகுதல் நன்மையே"[4] என்றும், "ஊனத்திருள் நீங்கிட வேண்டில், ஞானப்பொருள் கொண்டடி பேணும்"[5] என்றும் அருளுகின்றார். அன்பால் நினைவாரது உள்ளத்தில் இறைவன் எழுந்தருளுதலால், ஊனத்திருள் எனப்படும் மலவிருள் நீங்குகிறது; அது நீங்குதலால் ஞானவொளியே நிலவுதல்கண்டு, "ஏம மனத்தராய், இகழா தெழும் தொண்டர், தீபமனத்தார்கள் அறியார் தீயவே"[6] என்று பிள்ளையார் ஓதுகின்றார். ஞாயிற்றின்முன் இருள் நில்லாமையால், அவ்விருளை ஞாயிறு அறியாதொழிதல்போல தீபமனத்தார் முன் தீய பயக்கும் மலங்கள் நில்லாமையால், "அறியார் தீயவே" என்று இயம்புகின்றார்.

இக்கூறிய நலங்கேட்டு வழிபாட்டின்கண் மனம் வைப்பவர்க்குத் தெளிவும் உண்மையறிவும் அன்பும் உண்டாதற்குப் பிள்ளையார் ஒருநன்னெறியை யுணர்த்துகின்றார்: இறைவன் உயிர்க்கு அருள்செய்யும் முதல்வனாதலை யறிந்து அவனை வழிபடுவோர் வழிபாட்டின்கண் ஒன்றிய மனமுடையராதல் வேண்டும். "என்றென்று நினைந்தவர் தம்பால், உள்ளமின்று மகிழ்ந்தவனாராம்"[7] என்றும், "நெஞ்சொன்றி நினைந்தெழுவார்மேல் துஞ்சும் பிணியாயின தாமே"[8] என்றும் "நெறிகொள் சிந்தையராகி நினைபவர் வினைகெட நின்றார்"[9] என்றும் கூறுவர். நெறிகொள்வதாவது, பல்பொருள்மேலும் சென்று

(1) 245 : 5. (2) 329 : 3. (3) 69 : 3. (4) 284 : 7. (5) 58 : 3
(6) 86 : 8. (7) 37 : 2. (8) 38 : 4. (9) 229 : 7.

அவற்றாற் பெறலாகும் சிற்றின்பம் வேண்டி யலைகின்ற மனத்தை இறைவன்பால் செலுத்துதல். "செப்ப நெஞ்சே நெறிகொள் சிற்றின்பம், துப்ப னென்றது; அருளே துணையாக ஒப்பர்"[1] என்று பிள்ளையார் கூறுதல்காண்மின். சிற்றின்ப நாட்டத்தால் சிவன் திருவடியை மறந்து நீங்குதல் பற்றி "மறவியென் சிந்தனை மாற்றி வாழவல்லார் தமக் கென்றும் பிறவியறுக்கும் பிரானுர்"[2] என்று ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் நட்புற வுரைக்கின்றார்.

இவ்வாறு மறக்கும் மனத்தினை மாற்றி இறைவன் திருவடியில் ஒன்றி நினைப்பார்க்கு அவரது உள்ளத்து மாசினைப் போக்கி இம்மையின்பமும் மறுமை நலமும் அருளுவர் என்று பிள்ளையார் அறிவுறுத்துகின்றார். "உள்ளமார்ந்த அடியார் தொழுதேத்த வுகக்கும் அருள் தந்து எம், கள்ளமார்ந்து கழியப் பழி தீர்த்த கடவுள்"[3] என்றும், "கள்ளநெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தை விட்டு அருத்தியோடு, உள்ள மொன்றி யுள்குவார் உளத்துளான்"[4] என்றும், "நெஞ்சமிது கண்டு கொள் உனக்கென நினைந்தார் வஞ்சமது அறுத்தருளும் மற்றவனை"[5] என்றும் பல விடத்தும் பரிந்து பேசுகின்றார். இவ்வாறு அவன் திருவடியை இடையறாது எண்ணுவோர், "உலகினில் பிறிது இரைபெறும் உடல் பெறுகுவ தரிது"[6] என்பர்; "பிறி திரை பெறும் உடல் பெறார்" எனவே, சிவபோகம் துய்க்கும் சிவஞான வுடம்பு பெறுதல் பெற்றாம்.

இனி, அவர்கள் இம் மண்ணுலகில் பெறும் பயனைக் கூற லுற்ற பிள்ளையார், திருவிழிமிழலைத் திருவிராகப் பதிகத் தின்கண் விரியக் கூறுகின்றார். இறைவனை ஒன்றிய மனத் தோடு வழிபட்டு நினைப்போர், 'அலர்மகள் மலிதர அவனியில் நிகழ்வர்'; அவரே "இருநிலம் இதன்மிசை எழில்பெறும் உருவினர்"; "கலைமகள் தலைமகன் இவன்என வருவர்"; "மாடமர் சனம் மகிழ்தரும் மனமுடையவர்"; "புகழ்மகள்

(1) 28 : 1 (2) 203 : 8. (3) 2 : 7. (4) 237 : 6. (5) 169 : 5. (6) 122 : 2.

துணையினர்"; "அன்றினர் அரியென வருபவர்"; "கரம்பயில் கொடையினர்"; "ஒருங்கிய உணர்வினொடு ஒளிநெறி செலு மவர்" "அடியவர் குழுமிட அவனியில் நிகழ்பவர்"; "மன் மதனென ஒளிபெறுவர்"[1] என்று கூறியருளுகின்றார்.

இவ்வாறு இறைவனை வழிபட விளையும் பல நன்மை களை யுணர்த்திப் போந்த ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருமுன், சிலர் தோன்றி உண்மையாகவே தம் உள்ளத்தில் எழுந்த ஐயங்களைத் தெரிவிக்கலாயினர்கள். அவர்கட்குத் தக்க விடைகளை நெஞ்சின்மேல் வைத்துப் பிள்ளையார் உரைத் தருளுகின்றார்.

உயிர் நின்று உலவும் இவ்வுடம்பு, நிணம், குடர், தோல், நரம்பு, என்பு முதலியவற்றாலாகிய ஆக்கையாகும்; இதன் கண் குற்றம் மலிந்திருக்கிறதேயன்றிக் குணமில்லை. குணமே நிறைந்த இறைவனைக் குற்றமே நிறைந்த உடம்புகொண்டு செய்யும் வழிபாடு எவ்வாறு பயன் விளைக்கும் என்பது அவர்கள் முதற்கண் கொண்ட ஐயம். "இவ்வாற்றால் உடம்பு நிலையற்றதாயினும், குணமும் குற்றமும் நிறைந்த உடம்பு டைய வானவரும் தானவரும் வழிபட்டு உய்தி பெறுகின் றார்களன்றே; ஆதலால் நீவிரும் உய்திபெறலாம்; ஐயத்தால் மையல்கொண்டு அஞ்சவேண்டா" என்பாராய்ப் பிள்ளையார்,

"நிணங்குடர் தோல்நரம் பென்புசே
ராக்கைதான் நிலாயதன்றால்
குணங்களார்க் கல்லது குற்றம் நீங்
காதெனக் குலுங்கினையே;
வணங்குவார் வானவர் தானவர்
வைகலும் மனங்கொடேத்தும்
அணங்க னாரூர் தொழு துய்யலாம்
மையல்கொண் டஞ்சல் நெஞ்சே"

என்று உரைக்கின்றார். 'இவ்வாறு பிறவியால் துன்ப முண் டாதலால், அது காட்டி மயக்கும் இன்பத்தை விரும்பாது

(1) 124.

துறவுபூண்டார்க் கன்றி ஏனையோர்க்குத் துன்பம் நீங்குமாறில்லை; ஆதலால் வழிபாடு துன்பம் நீக்குவது யாங்ஙனம்?' என்று அடுத்தபடி எழுந்த ஐயத்தை நீக்குவார், வழிபாடு ஒன்றே துன்பத்தைத் துடைக்கும் நன்னெறியாம் என்று அறிவுறுக்கின்றார். "திறங்கொண்ட அடியார்மேல் தீவினை நோய் வாராமே, அறங்கொண்டு சிவதன்மம் உரைத்த பிரான்"[1] என்று பிறிதோரிடத்து உரைத்துள்ளவாறே, ஈண்டும், அம்முதல்வன் அறக்கடவுளாதலால், வழிபடுவார் நோயை நீக்கி இன்பம் செய்வன் என்பாராய்,

"பிறவியால் வருவன கேடுள
வாதலால் பெரியஇன்பத்
துறவியார்க் கல்லது துன்பநீங்
காதென்றந் நாங்கிறையே
மறவல்நீ மார்க்கமே நண்ணியைய்த்
திர்த்தநீர் மல்குசென்னி
அறவ னூர் தொழுதுய்யலாய்
மையல்கொண் டஞ்சல் நெஞ்சே"[2]

என்று தெருட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு தெளியத் தகுவனவற்றைத் தெளியவுரைத்தும் தெருளாது பிணங்குவோரை, "உருவிலான் பெருமையை உளங்கொளாத அத் திருவிலார் தங்களைத் தெருட்டலாகுமே"[3] "பேச்சினாலுமக் காவதென் பேதைகாள் பேணுமின்"[4] என்று கழறிக் கூறி நெறிப்படுத்துகின்றார்.

இதனாலும் தெருளாது நீங்குவோரை ஏனை நன்மக்கள் கண்டு அருவருத்தாராக, பிள்ளையார், "அன்றின்றொடென்றும் அறிவானவர்க்கும் அறியாமை நின்ற அரன்"[5] ஆதலால் அவரைப் பரவுவோரும் பழித்து இகழ்வோருமுண்டு; அவரை இகழன்மின் என்பார் இறைவனுர், "பரவுவாரையும் உடையார் பழித் திகழ்வாரையும் உடையார்"[6] என்று கூறியருளு

(1) 179 . 6. (2) 215 : 3, 5. (3) 272 : 2. (4) 145 : 1.
(5) 224 : 4. (6) 230 : 5.

கின்றார். இவ்வண்ணமே, பிணங்கி நிற்கும் பௌத்தரையும் சமணரையும் வெதுளாதீர்கள் என்று அறிவுறுத்துகின்றார்; அவர் கூறும் சொற்களைக் கேட்டுப் பிணங்கும் நம்மவரையும் நோக்கி, "ஆதர் அமணொடு சாக்கியர் தாஞ்சொல்லும் பேதைமை கேட்டுப் பிணக்குறுவீர் வம்மின், நாதனை நல்லூர்ப் பெருமணம் மேவிய, வேதன தாள் தொழ வீடு எளிதாமே"[1] என்றும், அச்சமண புத்தர்களால் தொழப்படும் தேவராலும் நம் இறைவன் தொழப்படுவான் என்பார், "மூடிய சீவரத்தார் முதுமட்டையர் மோட்டமணர், நாடிய தேவரெல்லாம் நயந்தேத்திய நன்னலத்தான்"[2] என்றும் கூறி நல்வழியருளுகின்றார்.

இனி, தாம் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களால் மக்களை இருவகுப்பினராகக் கொண்டு ஒருதிறத்தாரைப் பெரியோ ரென்றும் ஒருதிறத்தாரைச் சாதாரண மக்களென்றும் கருதித் தாம் உரைக்கக் கருதும் நல்லுரைகளை உரைத்தருளுகின்றார். பெரியோராவார் புலன்களை அடக்கி அறுவகைக் குற்றங்களைக் கடிந்து இறைவனை ஞானக்கண்ணினால் தம்முள்ளே கண்டு அவனோடு ஏகனாகி இறை பணி நிற்பதும், அவன்பால் அயரா அன்புகொண்டு மறவாது ஏத்துவதும் செய்வோராவர். அவர்கட்குத் தாம் உரைக்கவேண்டுவதொன்று மின்மையின், பிள்ளையார் அவர்தம் செயலை எடுத்துப் பாராட்டி அதனைக் காணும் பிறரும் அப் பெரியோர் பெருமை யறிந்து வழிபட்டொழுகுமாறு செய்தருளுகின்றார். "கற்றல் கேட்டலுடையார் பெரியார் கழல் கையால் தொழுதேத்தப், பெற்ற மூர்ந்த பிரமாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே"[3] "பெரியார் கழலென் றுந் தொழுதேத்த, உள்நிலாவி அவர் சிந்தையின் நீங்கா ஒருவன்"[4] "ஞானிகளா யுள்ளார்கள் நான்மறையை முழுதுணர்ந்து ஐம்புலன்கள் செற்று, மோனிகளாய் முனிச்செல்வர் தனித்திருந்து தவம்புரியும் முதுகுன்றமே"[5] "ஊனமிலராகி யுயர்நற்றவமெய் கற்று அவை யுணர்ந்த அடியார், ஞான

(1) 383 : 10. (2) 317 : 10. (3) 1 : 2. (4) 2 : 3. (5) 131 : 10.

மிக நின்று தொழ நாளும் அருள் செய்யவல நாதன்"[1] என்பன முதலிய திருப்பாட்டுக்களால் அப்பெரியார் பெருமையை எடுத்தோதுவதைக் காணலாம். ஏனையெல்லாரையும் நோக்கி ஏனைப்பதிகங்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்கின்றார். பெரியோர் பெருமையும் செயலும் கண்டு தம்மாட்டாமையால் வருந்துவோரை நோக்கி,

சாநாளும் வாழ்நாளும் தோற்றம் இவை
சலிப்பாய வாழ்க்கை யொழியத் தவம்
ஆமா றறியா தலமந்து நீர்
அயர்ந்தும் குறைவில்லை; ஆனேறுடைப்
பூமாண் அலங்கல் இலங்கு கொன்றைப்
புனல்பொதிந்த புன்சடையினா னுறையும்
தூமாண் கடந்தைத் தடங்கோயில் சேர்
தூங்கானை மாடம் தொழுமின்களே "[2]

என்றும்,

"சீர்கெழு சிறப்போவாச் செய்தவ நெறிவேண்டில்
ஏர்கெழு மடநெஞ்சே! இரண்டுற மனம்வையேல்;
கார்கெழு நறுங்கொன்றைக் கடவுளதிடம் வகையால்
பார்கெழு புகழோவாப் பருப்பதம் பரவுதுமே "[3]

என்றும் இவைபோல்வன பலவும் பிள்ளையார் உரைப்பதைக் காண்கின்றோம். எல்லோரையும் தம்மோடு உளப்படுத்தி, இறைவனை வணங்கி வினைப்பகையைக் கெடுப்போம் என்பவர், கேளாது அயல்நெறிகளிற் செல்வோரைப் "பேய்த்தேர்ப்பின் குடங்கொண்டு நீர்க்குச் செல்வார் போதுமின்"[4] என்று விலக்கிவிடுகின்றார்.

எல்லோரும் சூழ்ந்துநிற்ப, இறைவனை வழிபாடுற்ற பிள்ளையார், "அவர் அனைவரும் தாம் செய்யும் வழிபாட்டில் பிணிப்புண்டு நிற்றற்பொருட்டு, "அவ்வினைக் கிவ்வினையாம் என்று சொல்லும் அஃதறிவீர், உய்வினை நாடாதிருப்பதும் உந்தமக் கூனமன்றே, கைவினை செய்து எம்பிரான் கழல்

---

(1) 329 : 3. (2) 59 : 3. (3) 118 : 6. (4) 118 : 10.

போற்றுதும் நாம் அடியோம்"[1] என்று உரைக்கின்றார். நாம் அடிமைகளாதலின், இறைவனுக்குக் கைவினை செய்வதன்றிப் பிறிதொன்றும் செய்தற்கில்லோம் என்றற்குக் "கைவினை செய்து எம்பிரான் கழல் போற்றதும்" என்று அருளியிருத்தலைக் காண்மின். அக் கைவினைகள் இவை யென்று கூறுவார், "காவினை இட்டும் குளம்பல தொட்டும் கனிமனத்தால், ஏவினையால் எயில்மூன் றெரித்தீர்! என்று இருபொழுதும், பூவினைக் கொய்து"[2] இறைவன் திருவடியைப் போற்றுவதாகும் என்கின்றார்.

இனி, வழிபடுங் காலத்து வழிபடும் தமது மனக்கருத்தின் நிலைமையை விளக்கி,

"மறக்கும் மனத்தினைமாற்றி யெம்ஆவியை வற்புறுத்திப்
பிறப்பில் பெருமான் திருவடிக்கீழ் பிழையாதவண்ணம்
பறித்த மலர்கொடு வந்துமை யேத்துதும் நாமடியோம்
சிறப்பில் இத்தீவினை தீண்டப்பெறு திருநீலகண்டம்"[3]

"கருவைக் கழித்திட்டு வாழ்க்கை கடிந்து உம்கழலடிக்கே
உருகி மலர் கொடு வந்துமை யேத்துதும் நாம் அடியோம்"[4]

என்று தெரிவித்தருளுகின்றார். இவ்வழிபாட்டால் இறைவன், உலகியற் போகங்கள் மேற்செல்லும் வேட்கைகள் போந்து தம்மை அலைத்துவருத்தா வண்ணம் ஆண்டான் என்பார், "மூலத்தடம் மூழ்கிய போகங்களும் மற்றெவையும் எல்லாம், விலைத்து அலையாவண்ம்கொண்டு எமையாண்ட விரிசடையீர்" என்றும் வியந்தோதுவதைக் காணலாம்.

இவ்வாறு பல்வகையிலும் பத்திநெறியின் நலத்தைப் பல திருப்பதிகங்களால் தாம் எடுத்தோதினராதலால், அவற்றைப்பலரும் மேற்கொண்டு பொருளுறவுணர்ந்து பாடிப் பரவுதல் வேண்டுமெனப் பரிந்தோதுகின்றார். கற்றோர் விரித்தோதும் விரதங்களும் ஞானங்களும் ஆகிய எல்லாம் இப்பத்

(1) 116 : 1. (2) 116 : 2. (3) 116 : 6. (4) 116 : 8.

நிச்செயலுக்குரிய ஞானமேயாகும் என்பது ஞானவேட்கை யுடையாரை ஒருப்படுத்துகின்றது. "விடும் ஞானமும் வேண்டு நீரேல் விரதங்களால், வாடு ஞானமென்னவதும் எந்தைவனுஞ் சுழி, நாடி ஞானசம்பந்தன செந்தமிழ் கொண்டிசை, பாடும் ஞானம் வல்லார் அடிசேர்வது ஞானமே"[1] என்பது காண்மின். என்னுவதும் என்பதன் ஈற்றிலுள்ள உம்மை ஆக்கப் பொருளதாய், விரதங்களால் வாடும் ஞானம் என்னுவதாம் என்று பொருள் தருகிறது.

நன்னெறிகாட்டும் ஞானசம்பந்தத் திருப்பதிகங்களைப் பயின்றோதினால் வரும் பயனைக் காட்டுவதும் ஞானசம்பந்தர் மேற்கொண்டுரைக்கும் நன்னெறியாதலின், அதனைக்கூறி இக்கட்டுரையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றோம்.

"சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடனுதல்" மெய்கண்ட தேவர் காட்டும் மெய்ம்மொழியாகும்; "தன்னையடைந்தோர் வினைதீர்ப்பதன்றோ தலையாயவர் தம் கடனுவதுதான்"[2] என்று நாவரசரும், "தாமென்றும் மனம் தளராத் தகுதிய யராய் உலகத்துக், காமென்று சரண் புகுந்தார் தமைக் காக்கும் கருணையினுன்"[3] என்று ஞானசம்பந்தரும் கூறுவர். இவ்வாறு தன்னை யடைந்தாரை யருளும் தலைவனுன பரமன், அருளுந்திறமோ மிக வியப்பானது; தன்னை யடைந்தோர், தனைப் போலவே இன்பம்பெற அருளுகின்றுன் என்பாராய்ச். "சங்கரனுர் தம்மைப்போலத் தம்மடியார்க்கும் இன் பளிப்பவர்"[4] என்று கூறுகின்றுர். அவ்விறைவனே போக மும் யோகமும் ஒருங்குடையவன்; "நல்லூர்ப் பெருமணத் தான் நல்ல போகத்தான் யோகத்தையே புரிந்தான்"[5] என்பது காண்மின். இத்திருப்பதிகத்தைப் பயின்றோதிப் பரவுவோருர், போகமும் யோகமும் பெறுவர் என்பதற்கு "வெங்குருவில் வேதியன் விரும்புதமிழ் மாலைகள் வல்லார், சித்திர விமானமமர் செல்வ மலிகின்ற சிவலோக மருவி, அத்தகு குணத்தவர்களாகி யனுபோகமொடு யோகமு

(1) 138:11. (2) 1:4. (3) 176:2. (4) 238:2. (5) 384:7.

மவரதே"[1] என்று உரைத்தருளுகின்றார். திருப்பதிகப் பயிற்சியால் விளையும் அனுபோகம் சிவலோகானுபோகமாகிய சிவபோகமாகும் என்பதனால், சிவஞானம் இத்திருப் பதிகங்களால் விளையுமென்பது இனிது பெறப்படும்.

முடிப்புரை.

இதுகாறும் திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகை வழங்கிய ஞானநெறிகள் இவையென்பது கண்டோம்; இவையே யன்றி, ஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகங்களில் மிகப் பல சமயவுண்மைகளும் இயற்கை நலங்களும் மலிந்து கிடக்கின்றன. இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடுவோர்க்கே யன்றி, இலக்கிய வழிபாட்டில் ஈடுபட்டோர்க்கும் இப்பெருமான் வழங்கிய திருப்பாட்டுக்கள் சீரிய இன்ப நிலையங்களாதல் இனிது புலனாகும்.

இத்திருப்பதிகங்களால் விளக்கப்படும் இறைவன் இயல்பையும், அவன் எழுந்தருளும் திருப்பதிகளின் சிறப்பையும், ஆங்காங்கு இறைவனை வழிபடும் நன்மக்கள் இயல்பையும், அவர் செய்யும் வழிபாட்டின் மாண்பையும், ஞானசம்பந்தப்பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளியதன் பயனாக, பிற்காலத்தே வாழ்ந்த அரசர்களும் செல்வர்களும் பிறரும் சைவத் திருப்பணியில் ஈடுபட்டுச் சைவத்தின் மாண்பினை நிலைபெறச் செய்யலுற்றனர். திருப்பதிகங்களைத் திருக்கோயில்களில் நாடோறும் ஓதுதல் வேண்டும் என நிவந்தங்கள் நிறுவிய வேந்தர் பலரைக் கல்வெட்டுக்கள் ஒளிக்காது கூறுகின்றன. சில பதிகங்கள் கற்களிற் பொறிக்கப்பட்டிருத்தலையும் அறிகின்றோமன்றோ!

"ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச்சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி" என்று கடவுளுண்மைதெளிவித்து, "ஆட்பாலவர்க் கருளும் வண்ண மும் ஆதிமாண்பும், கேட்பான் புகில் அளவில்லை கிளக்க

(1) 338:11.

வெண்டா, கோட்பாலனவும் விளையுங் குறுகாமை யெந்தை, தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை கேட்க தக்கார்"[1] என்றதனால் வழிபாட்டுநெறியே முடிந்த முடிபான நன்னெறியென ஞானசம்பந்தர் நிலை நாட்டியது, இன்று பலர் சைவரென்றும், தமக்குரியது சைவசமய நெறியென்றும் நினைந்தும் பேசியும் இறைபணியில் ஈடுபட்டுய்தற்கு ஏதுவாயிற்றெனின் அது மிகையாகாது.

இனி, நம் தமிழ்மொழி இயலிசை நாடகமென முத்திறத்ததென்பது உலகறிந்த செய்தியாகும். இயல் ஒழிந்த இசை நாடகங்களையுணர்த்தும் பண்டைத்தமிழ் நூல்கள் பல இறந்தொழிந்தன என்பதும் யாவரும் அறிந்தது. சிலப்பதிகாரமும் திருமுறைகளும் இல்லையென்றால் தமிழர்க்கு இசைச்சுவையே தெரியாது என்று பேசக்கூடிய இசைவீரர்கள் நம்நாட்டிலேயே தோன்றி யிருப்பர். பண்டைத் தமிழிசையின் ஒருபகுதிக்குச் சீரிய இலக்கியமாக இத்திருப்பதிகங்கள் இலங்குகின்றன. இறைவன் வழிபாட்டு நெறியை வற்புறுத்தப் போந்த ஞானசம்பந்தப் பெருமான் தமது அருமைத் திருப்பதிகங்களை இசைப்பாட்டுக்களாகவே அமைத்தது ஒரு நன்னெறியாயிற்று. இவற்றிற்காணும் இசை நுட்பங்களை, திரு. விபுலாநந்த அடிகள் ஆராய்ந்து முடிபு செய்துள்ளார்கள். "அந்தணர் வேள்வியும் அருமறைத் துழனியும் செந்தமிழ்க் கீதமும் சீரினால் வளர்தர,"[2] என்றும், 'ஊறுபொருளின்தமிழியற் கிளவி தேரு மடமாதருடனே, வேறுதிசை யாடவர்கள் கூற இசை தேருநல் எழில் வேதவனமே"[3] என்றும் பிள்ளையார் ஓதுவது காண்மின். "ஊறு பொருள்.........வேதவனமே" என்ற பகுதியில் தமிழ் மொழியினாலமைந்த இசைப் பாட்டுக்களை இசைநலங் கனிய மகளிர்பாட, வேற்றுநாட்டு ஆடவர் அப்பாட்டிசையை அம்மகளிருடன் உடனிருந்து பாடி இசை நலம் தேர்ந்து இன்புறுகின்றனர் என்று ஞானசம்பந்தர் கூறுவதை நோக்கின், தமிழ்ப்பாட்டின் வாயிலாக இசைக் கலையை வளர்த்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு புலனாகின்றது.

(1) 312:4. (2) 286:3. (3) 334:4.

ஞானசம்பந்தப்பெருமான் "செந்தமிழ்க்கீதம்" என்றும், "செய்ய தண் தமிழிசை" யென்றும், "எண்ணுமொரெழுத்து மிசையின் கிளவி தேர்வார் கண்ணு முதலாய கடவுள்"[1] என்றும் கூறிக் கொள்ளப்படும் எண்ணும் எழுத்தும்போல இசையும் ஒத்த மதிப்புடைய தென்றும், எண்ணெழுத்துக் களோடு இசையுங் கற்றற்குரிய தென்றும், இவற்றைக் கற்போர் வழிபடும் முதற் கடவுள் சிவபரம்பொரு ளென்றும் உயர்த்தோதி ஓள்ளிய தமிழிசையை வளர்ப்பது, உயர்ந்த செல்வத் துரவோர்க்கும் இறைவழிபாடு நயக்கும் யாவர்க்கும் கடன் என்பது குறித்தே யென வுணரவேண்டும். பிறர் எவ்வாறாயினும், தமிழ்ச்செல்வர்களும், ஆதீனங்களும், கோயி லார்களும் செந்தமிழால் இயன்ற இசையினைப் பேணிப் புரக்கும் கடமையுடையராவர்; திருஞானசம்பந்தர் செய் தருளிய இத்திருப்பணியை நாளும் மேற்கொள்வதால் சைவத்துக்கும் சைவத் தமிழ்க்கும் குறைவிலா நிறைவே எய்துமாதலின், இந்நெறியினை அவர்கள் மேற்கொண்டு தகுவன செய்வார்களாக. இக்காலம் கற்றவர் கல்லாதவர், செல்வமுடையவர், இல்லாதவர், முதியவர், இளையவர், ஆடவர் பெண்டிர் எல்லாரும் இசைமேல் பெருவேட்கை கொண்டிருக்கும் காலமாகும்; இவ்வேட்கை மக்களை வேறு வழிகளிற் செலுத்திக் கடவுட்கொள்கை நல்லொழுக்க முதலி யவற்றை நெகிழ்வித்துத் துன்பத்திலாழ்த்துமோ என்ற அச்சம் அறிஞர்கட்குத் தோன்றியிருக்கிறது இதை யுணர்ந்து அறவோரும் செல்வரும் ஒருமித்த நோக்கத்துடன் தமிழிசை வாயிலாக ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகை முதலாயினோர் வற் புறுத்திய நன்னெறிகளைப் பரப்புவார்களாக. எதிர்கால உலகத்தின் செம்மைநிலை வேண்டிப் பல்வேறு முறைகளைக் காணுங்கால் சமயநெறி யொழுகும் சான்றோர் இதனைக் கருத்திருத்தி வேண்டுவன முயல்வார்களாக.

"ஞாலம் நின்புகழே மிகவேண்டும் தென்
ஆலவாயி லுறையும் எம் ஆதியே"

---

(1) 107 : 1.

சேரமான் பெருமாள் பிரபந்தங்கள்.

சேரமான்பெருமாள் அருளிய பிரபந்தங்களைப் பற்றிச் சில கூறுவதற்கு முன் அவர் வரலாற்றைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவது முறையாகும். திருத்தொண்டர் புராணம் ஒரு பெரிய யாறு போல்வது. அவ்யாறு கயிலை மலையில் தோன்றி மண்ணிடையே பல நாயன்மார்களுடைய வரலாறுகளாகப் பிரிந்து சென்று சிவ பரம்பொருளின் திருவருட் கடலில் சென்று சேர்கிறது. இதன் தோற்றுவாய் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் வரலாறாகும். இவ்வரலாறு திருமலையில் தோன்றித் தில்லைவாழந்தணர் புராணம் முதலாக வெள்ளானைச் சருக்க மீறாகப் பல ஆறுகளாகப் பிரிந்து சைவவுலகில் பாய்ந்து சைவப் பயிரை விளைவித்துச் சென்று திருவருட் கடலையடைவதைக் காண்கின்றோம். இவற்றுள் ஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் என்ற இருவர் புராணங்களாகிய யாறுகள் பெரியனவாகும். இவை தம்முள் கூடியும் பிரிந்தும் செல்வதோடு வேறு சிலவற்றோடு கலந்து பின் பிரிந்து செல்கின்றன. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் வரலாறு மூலநதியாய்ப் படர்ந்து ஏயர் கோன் கலிக்காமர், சேரமான் பெருமாள் என்ற இருவர் வரலாறுகளுடன் கலந்து ஓடித் திருக்கயிலாயத்தையே அடைகிறது. கிழக்கே கடற்கரையில் தோன்றிய சுந்தரர் வரலாறாகிய யாறு, மேற்கே சேரநாட்டில் தோன்றிய சேரமான் பெருமாள் வரலாறாகிய யாறு கிழக்கே ஓடிவந்து திருவாரூரில் தன்னோடு கலக்கக் கலந்து பாண்டிநாடெல்லாம் பாய்ந்து, சோழ நாட்டிற்கே திரும்பிப் போந்து, மேற்கே சேர நாட்டிற்குச் சென்று, மீட்டும் திருவாரூருக்கு வந்து, பின்னரும் அம்மேலைநாட்டிற்கே சென்று, சிவனருட் கடலில் கலந்து ஒன்றுபடுகிறது. இவ்யாறுகளின் வரவும், இவை கொணரும் வளங்களும் நம் தமிழ்நாட்டிற்கு வழங்கிய நலத்திற்கும் அதனால் சைவ மக்கள் பெற்றுள்ள மேம்பாட்டிற்கும் அளவு காண்பது முடியாத செயலாகும்.

சேரமான் பெருமாள் இற்றைக்குச் சுமார் ஆயிரத்து நூறு ஆண்டுகட்குமுன் நம் நாட்டில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்த அரசர் பெருந்தகையாகும். இவர் பெயர் பெருமாக் கோதை யென்பது. சிவ வழிபாட்டில் இவர் இளமை முதலே ஊன்றிய உறுதி படைத்தவர்; செங்கோற் பொறையன் என்னும் சேர வேந்தனுக்குப் பின் சேர நாட்டிற்கு முடியுடை மன்னரானவர்; சிவபெருமான் அன்பராகிய பாணபத்திரர் பொருட்டுத் திருமுகம் விடுக்கப்பெற்றவர்; சிவபெருமான் திருவருள் காட்டத் திருவாரூரையடைந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைக் கண்டு அவரோடு பிரியா நட்புற்றவர். இவர், சுந்தரமூர்த்திகளைத் தம் சேரநாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று பல நாள் தம்மோடு இருத்தி அவர்க்குப் பணிசெய்யும் பேறு பெற்றவர்; மறுபடியும் சுந்தரமூர்த்திகள் தாமே தம் நாட்டிற்கு வந்து பரமன் விடுத்த வெள்ளானைமீது கயிலைக்குச் செல்வதுணர்ந்து, அவர் யானைக்கு முன் தம் குதிரைமீதேறிக் காவல்புரிந்து செல்லும் கழிநலம் பெற்றவர்; கயிலையை யடைந்து சிவபெருமான் திருமுன் தாம் பாடிச் சென்ற திருவுலாப் புறத்தை அரங்கேற்றிச் சிவகணங்கட்குத் தலைவராம் செம்மை நிலை எய்தியவராவர்.

இனி, இவர் பாடியருளிய பிரபந்தங்கள் மூன்றாகும். அவை பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை, திருக்கயிலாய ஞானவுலா என்பன. இவற்றுள் பொன்வண்ணத் தந்தாதி, தில்லையில் பாடி நடராசப் பெருமான் திருப்படிக்கீழ் அரங்கேற்றம் செய்யப்பெற்றது; திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை திருவாரூரில் சுந்தரமூர்த்திகள் கேட்க அரங்கேற்றம் செய்யப்பெற்றது; திருக்கயிலாய ஞானவுலா திருக்கயிலாயத்தே சிவபரம்பொருளின் திருமுன் அரங்கேற்றம் செய்யப்பெற்றது. இவற்றின் நலம் காண்பதற்கு முன், நாம் இவற்றைச் செய்த ஆசிரியராகிய சேரமான் பெருமாளின் மனப்பான்மையைத் தெரிந்துகொள்வது நலமாகும். சான்றோர் செய்த நூல் நலம் காணப்புகுவோர் முதற்கண்

அந்நூலைச் செய்த அச் சான்றோர் மனப்பான்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று பெரியோர் கூறுவர்.

நூலாசிரியன் மனப்பான்மையை யுணர்தற்கு இருவகைக் கருவிகள் உண்டு. அவை அகக்கருவி, புறக்கருவி என்பன. அகக் கருவி அவர் செய்த நூலும் புறக்கருவி அவர் வரலாறுமாகும். நம் நாட்டுச் சான்றோர்களுள் பலருடைய மனக்கோளை யறிதற்குப் புறக்கருவி போதிய அளவு கிடைப்பதில்லை. அகக்கருவியே பெரும்பாலும் கிடைப்பது. அதனால், நாம் அச் சான்றோர்களின் மனப்பான்மைகளுள் ஒரு பகுதியே காண முடிகிறது. மிகச்சிலர்க்கே இரு கருவிகளும் அமைந்திருக்கின்றன. அச் சிலருள் நம் சேரமான் பெருமாளது அநட்கருத்தை இருவகைக் கருவிகளையும் கொண்டு காண்பது இயல்கிறது.

புறக்கருவியாகிய இவரது வரலாறு தெய்வக் கவிநலம் சிறந்த சான்றோரால் செப்பமாக நமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. சேக்கிழார் பெருமான் இவர் வரலாற்றைக் கழறிற்றறிவார் புராணம், வெள்ளானைச் சருக்கம் என்ற இரண்டு பகுதிகளில் தெய்வமணக்கும் செய்யுட்களால் தீவிதாகச் செப்பியிருக்கின்றார். அச்செய்யுட்கள் நம் கருத்தை மிக விரைவில் ஈர்த்துக்கொள்ளும் சிறப்புவாய்ந்தவை யாதலின், நாம் மிக்க விழிப்போடு சென்று அவற்றின் வாயிலாகச் சேரமான் பெருமாளின் திருவுள்ளக் கிடையைத் தேர்ந்துகொள்ளவேண்டும். இன்றேல், அத் தெய்வக் கவிகளின் தீஞ்சுவை நம் கருத்தை விழுங்கிக்கொள்ளும். சேரமான் பெருமாள் அரசராதற்கு முன் திருவஞ்சைக்களத்தில் சிவபரம் பொருட்குத் தொண்டுபுரியும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார். அக்காலத்தே அவர் உலகியல்பும் அரசியல்பும் ஆராய்ந்து தெளிந்து சிவத்தொண்டிலேயே உறைத்து நிற்கின்றார். இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான், “உலகின் இயல்பும் அரசியல்பும் உறுதியல்ல என வுணர்வார்” என்று கூறுகின்றார். இவ்வுணர்வு நெஞ்சிலேயே நின்றொழியாது

செயலின்கண்ணும் உருக்கொண்டு விளங்குகின்றது. நாடோறும் இவர், "புலரியெழுந்து புனல் மூழ்கிப் புனித வெண்ணீற்றினும் மூழ்கி,[1]" "திருப்பாட்டும் ஒருமை நெறியின் உணர்வுவர ஓதிப் பணிந்து" ஒழுகுவது இக்கருத்தை வற்புறுத்துகின்றது. மேலும், இவர், செங்கோற் பொறையன் இறந்ததும் அரசுரிமை யெய்தியபோது, அமைச்சர் வந்து அரசேற்க வேண்டுங்கால், அரசின்மேல் விருப்பம்வையாது, "இன்பம் பெருகும் திருத்தொண்டிற்கு இடையூறாக இவர் மொழிந்தார்" என்று நினைந்து நிற்கின்றார். அமைச்சர் அரசு முறை சிவ வழிபாட்டிற்கு இடையூறாகாது என்று பலபடியாகக்கூறக் கேட்டு, "அன்பு நிலை வழுவாமை அரசு புரக்கும் அருள் உண்டேல்",[2] இறைவனை இடைபெற்றறிவேன் என்று சொல்லி ஆண்டவனை வேண்டி யாரும் யாவும் கழறுவன அறியும் அறிவுவன்மைபெற்றுக் கழறிற் றறிவாரானது இவருடைய திருத்தொண்டின் உறைப்பை நன்கு வற்புறுத்துவதைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறு இறைவன் திருவருட் குறிப்பால் அரசு முறை ஏற்கும் இவரது மனப்பண்பு, சிவநெறிக்கண் ஊன்றி நிற்கும் ஒப்புயர்வற்ற மெய்யுணர்வினை நமக்குக் காட்டுகிறது. இவரும் பின்பு தாம் பாடிய பொன்வண்ணத் தந்தாதியில், "தனக்குன்றம் மாவையம் சங்கரன்தன் அருள் அன்றிப் பெற்றால், மனக்கென்றும் நெஞ்சிற் கடையா நினைவன்"[3] என்றும், "நானிலம் ஆளினும், நான்மறைசேர் மையார் மிடற்றான் அடிமறவா வரம் வேண்டுவனே" என்றும் தம் மனக்கோளை விளங்க வுரைக்கின்றார்.

இவர் அரசேற்று உலா வரும்போது உடல் முழுதும் உவர் மண்ணூறி வெண்ணீறு சண்ணித்தாற்போல் ஒரு வண்ணான் தோன்றக்கண்டு "உறையிற் பொலிந்த திருக்கரத்தார் அடியார் வேடம்"[4] என்று நினைந்து அவனுடைய காலில்

(1) பெரிய பு. கழறிற் 8. (2) பெரிய பு. கழறி. 13.
(3) பொன். அந். 43. (4) பெரிய பு. கழறி. 18.

வீழ்ந்து வணங்குவதும், அவன் மன மருண்டு, "அடியேன் அடிவண்ணான் என்று அஞ்சி நடுங்கி நின்றபோது "அடியேன் அடிச்சேரன்" என்று மொழிந்து "திருநீற்று வார வேடம் நினைப்பித்தீர்" என்று அவனை இனிது செல்ல விடுப்பதும், இவர்க்குச் சிவபரம்பொருளின் மேல் இருந்த உண்மையன்பினை, அடியார் வழிபாட்டால் தெரிய விளக்குகின்றன. திருநீற்று வார வேடத்தில் இவர்க்கு இருக்கும் பேரன்பினை, அத்திருவந்தாதியில்,

"வருகின்ற மூப்பொடு நீப்பிணிக் கூற்றம்
வைகற்கு வைகல்:
பொருகின்ற போர்க்கொன்றும் ஆற்றகில்லேன்;
வந்துன் பொடிபூசி
அருகொன்றி நிற்க அருளுநகண்டாய்
அழல்வாய் அரவம்
வெருகொன்ற வெண்மதி செஞ்சடை
மேல்வைத்த வேதியனே"[1]

என்று குறிக்கின்றார்.

இவர் அரசு கட்டிலேறி அரசுபுரிந்து வருங்கால், இவர் மனம் சிவ வழிபாட்டில் சிறிதும் திரியவே இல்லை; தம் மனம், சொல், செய்கை என்ற மூன்றையும் சிவ வழிபாட்டில் ஒன்றுவித்து, நாளும் சிவபெருமான் திருவடிச் சிலம்போசை தமது சிவபூசைக்கண் தம் திருச்செவியாரக் கேட்டுச் சிறந்து வருகின்றார்; இவர் எண்ணமெல்லாம் சிவபெருமான் திருவடியிலேயே ஒன்றி நிற்கின்றன. இவற்றைச் சேக்கிழார் பெருமான், நன்கு கண்டு, நம் சேரமானுடைய அறிவு முற்றும், "நீடும் உரிமைப் பேரரசால் நிகழும் பயனும் நிறைதவமும், தேடும் பொருளும் பெருந்துணையும் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்துள், ஆடுங் கழலே எனத் தெளிந்த அறிவு"[2] என்றே அறிவிக்கின்றார். நம் சேரமானும் தம் திருவந்தாதியில், இதுவே தம் கருத்து என்பாராய்,

(1) பொன் அந். 21. (2) பெரிய பு. கழறிற். 23.

"நெஞ்சமே எரியாடி எம்மான், கடல் தாயின நஞ்சம் உண்ட பிரான் கழல் சேர்தல் கண்டாய், உடல்தான் உள பயனாவ சொன்னேன் இவ்வுலகினுள்ளே"[1] என்றும், "முனியே முருகலர் கொன்றையினாய், என்னை மூப்பொழித்த கனியே, கழலடியல்லால் களைகண் மற்றொன்றும் இல்லேன்"[2] என்றும் கூறுகின்றார். இவ்வண்ணமே, நம்பியாரூரரை நினைப்பிக்கும் கருத்தால், பரமன் தன் திருவடிச் சிலம்போசையை ஒருநாள் இவர்க்குக் காட்டத் தாழ்த்தபோது, இவர், "அடியேன் என்னோ பிழைத்தது" என்று உரைப்பவர், "ஆசையுடம்பால் மற்றினி வேறு அடையும் இன்பம் யாது"[3] என்று கூறுகின்றார்.

சிவ வழிபாடு புரியும் தமக்குச் செங்கோலரசு தந்து, திருவடிச் சிலம்போசை காட்டிப் பரமன் அருள் செய்வது தம் திருத்தொண்டில் வழாநிறுத்தற்கே என்ற கருத்து இவர் கருத்தில் நிலவிய வண்ணம் இருக்கிறது. பாணபத்திரர் திருமுகப் பாசுரம் பெற்றுவந்து காட்டக் கண்டு அளவிலா இன்பத்தில் திளைத்த இவர் தம் அரசியற் பண்டாரத்தைத் தந்து, அரசுரிமையினையும் உடன் தருகின்றார். பாணபத்திரர் அமைதிகூர்ந்து, "அரசே, அரசு கோடற்கு ஆணையில்லை" என்று உரைக்கின்றார். இவர் உடனே, தாம் அரசேற்றது பரமன் திருவருட் குறிப்புக் கொண்டேயாதலின், அதனை ஈவதும் அக்குறிப்பினாலன்றிக் கூடாதே; தாம் செய்தது தவறாயிற்றே என்று நினைந்து அஞ்சி அடங்குவார், "இறைவராணை மறுப்பதற்கு அஞ்சி யிசைந்தார்"[4] என்று சேக்கிழார் பெருமான் தெரிவிக்கின்றார். இச் செயலால் சேரமான் கருத்தில் ஒரு நல்லுணர்வு பிறந்தமை புலனாகிறது. தன்னை நினைந்து வழிபடுவார்க்கு ஆண்டவன் வேண்டுவனவற்றைத் தந்தும் உணர்த்தியும் வழுவாவாறு திருத்திப் பணிகொள்கின்றான் என்பதைத் தெளிகின்றார். "அரசு ஆணையில்லை,"

(1) பொன். அந். 13. (2) பொன். அந். 40. (3) பெரிய பு. கழறிற். 42. (4) பெரிய பு. கழறிற். 37.

என்று பாணபத்திரர் விடை, "உமக்கு அரசு நல்கிய இறைவன் அதனை நெகிழ்த்துப் பிறர்க்குக் கொடுத்துவிட ஆணையிடவில்லை" என்று இவரைத் தெருட்டுகிறது. இவர் தெளிந்து அமைகின்றார். இதனைக் குறிப்பாக இவர் தம் திருவந்தாதியில், "தாமே அருள் செய்து கொள்வர் தம் பல்பணியே"[1] என்றும்," தாழ்சடையான் வஞ்சம் கடிந்து திருத்திவைத்தான் பெருவானகமே"[2] என்றும், "புண்ணிய மூலத்தெம்மான், திருந்தியபோது அவன்தானே களையும் நம் தீவினையே"[3] என்றும் இயம்புகின்றார்.

இனி, வண்ணான் தோற்றத்தைக் கண்டு அடியார் வேடம் எனக் கருதியதில் இருந்தே இவர்க்கு அடியார்பால் இருந்த அன்பின் மிகுதி நன்கு தெரிகிறது; ஆயினும் நம்பி யாரூரர் பொருட்டுப் பரமன் சிலம்போசை தாழ்த்தது தெரிந்ததும், பரமன் அடியவர்பால் கொள்ளும் அன்பின் திறம் பெரிதும் விளங்கிவிடுகிறது. அப்போது இவர், நம்பியாரூரரைத் தாமும் கண்டு பணியவேண்டுமென்று வேட்கை கொள்கின்றார். அக் காலத்தே இவர் பரமனைப் பற்றி நினைக்கும்போது, "என்னே அடியார்க்கு இவர் அருளும் கருணை யிருந்தவாறு" என்று வியப்புண்டாகிறது. அதனால் அடியார் இணக்கம் தமக்குப் பேரின்பம் தரும் என்பது தெளிவாகிறது. அது குறித்துத் திருவாரூர் நோக்கி வருபவர் தில்லையம்பதி வந்து, சிவபரம்பொருளைக் கண்டு பேரின்பெய்துகின்றார். அங்கே தங்கியிருக்கையில் தமது நினைவு செயல் சொல் முழுதும் சிவ பெருமானிடத்தே ஒன்றி நிற்பது உணர்ந்து பொன்வண்ணத்தந்தாதியைப் பாடி அரங்கேற்றுகின்றார். அதன்கண் தம் கருவி கரணங்கள் சிவமயமாதலை உணர்ந்து, எடுத்த எடுப்பிலேயே, "தன்னைக்கண்ட என்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்

1) பொன். அந். 9. (2) பொன். அந். 11. (3) பொன். அந் 17.

ஆகிய ஈசனுக்கு, பொன் வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ் வண்ணம் மேனி பொலிந்திலங்கும்"[1] என்று புகலுகின்றார். மேலும், தாம் நம்பியாரூரர் என்னும் பெருந் தொண்டரைக் காண வந்திருக்கும் நினைவு நூல் முடிவில் எழ, அவர் காட்சி தமக்குச் சிவபோகத்தைத் தரும் என்று இவர் துணிகின்றார். அத் துணிவை,

"மாயன்நன் மாமணி கண்டன் வளர்சடை
யாற்கடிமை
ஆயின தொண்டர் துறக்கம் பெறுவது
சொல்லுடைத்தே;
காய்சின யானை வளரும் கனக
மலையருகே
போயின காக்கையு மன்றே படைத்தகப்
பொன் வண்ணமே"[2]

என்று வெளிப்படுத்துகின்றார்.

இவ்வந்தாதியின்கண் இவர், தாம் இவ்வந்தாதியைப் பாடிய காரணம் தம் கருவி கரணங்களைச் சிவத்தொண்டில் ஈடுபடுத்துதல், உடல் வாழ்வின் உயர்வின்மை, தொண்டு செய்யும் முறை, தொண்டினை யேற்கும் பரமனுடைய அருமை நிலை, அம்மையப்பனுய் எழுந்தருளும் திறம், அட்ட மூர்த்தியாய் அமைதல், அகப்பொருட்டுறைகள், இங்கிதப் பாட்டுக்கள், இனிய சொல்லாடல்கள், இனிய காட்சிகள் எனப் பல பொருள்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றின் நலம் காண்டற்கு முயல்வோமாயின், இச் சொற்பொழிவு மிக நீட்டிக்குமாதலின், வகைக்கொன்று காட்டி மேற்செல் கின்றேன்.

இவ்வந்தாதி பாடிய காரணத்தை இவர், ஏனையோர் போல நூலின் தொடக்கத்திலோ முடிவிலோ கூறாது இருபது பாட்டுகள் பாடிய பின்பு கூறலுறுகின்றார். முதற்கண் நமக்குக் கவிபாடும் வன்மையில்லையென்றும், பிறர் உரைத்த

(1) பொன். அந். 1. (2) பொன். அந். 100.

வற்றை யுரைப்பின் அறிஞர் ஏலார் என்றும், தாம் சொல்லுவன புன் சொற்களே என்றும், அவற்றை ஏற்றல் வேண்டும் என்றும் உரைப்பார்,

"தெள்ளிய மாந்தரைச் சேர்ந்திலன் திங்களி
பாடலுற்றேன்,
ஒள்ளிய சொல்லும் பொருளும் பெறேன்;
உரைத்தாருரைத்த
கள்ளிய புக்கால் கவிகள் ஒட்டார்; கடல்
நஞ்சயின்றாய்;
கொள்ளிய அல்ல கண்டாய் புன்சொ லாயினும்
கொண்டருளே"[1]

என்கின்றார். இத்துணைக் குறைபாடு கூறிக்கொள்வோர் பாடாதொழியலாமே என எழும் வினாவிற்கு விடை கூறுவார் போல, "அமரர் குழாம் நின்னைப் பொருள் மொழிகளால் போற்றிப் பரவக்கண்டேன்; அக்காட்சி என்னையும் பாடுமாறு ஊக்க அடியேனும் பாடலுற்றேன்; மதி தோன்றி நிலவு பொழியுமிடத்து மின்மினியும் ஒளிவிரிகிறதன்றோ" என்பார்,

"அருளால் வருநெஞ்சம் உண்டுநின் றனை
அமரர்குழாப்
பொருளார் கவிசொல்ல யானும்புன் சொற்களைப்
புணர்க்கலுற்றேன்;
இருள்ஆ சறஎழில் மாமதி தோன்றவும்
என்றதென்ன
வெருளா தெகிர்சென்று மின்மினி தானும்
விரிகின்றதே"[2]

என்று விளம்புகின்றார். இவ்வாறு பாடிச்செல்பவர் எண்பது பாட்டுக்கட்குமேல் பாடிவிடுகின்றார். மேலே பாடுமிடத்துச் சிறிது சோர்வு தோன்றுகிறது. அப்போது, அவர்,

(1) பொன். அந். 100. (2) பொன். அந். 25.

“மானிலத் தோர்கட்குத் தேவ ரனையஅத்
தேவரெலாம்
ஆனலத் தால்தொழும் அஞ்சடை யீச
னவன்பெருமை
தேனலர்த் தாமரை யோன்திரு மாலவர்
தேர்ந்துணரார்;
பாநலத் தால்கவி யாம்எங்ஙனே
இனிப் பாடுவதே”[1]

என்று பாடுகின்றார்.

அவர் தம் கருவி கரணங்களைத் தொண்டில் ஈடுபடுத்தும் திறம் நம்மனோரை அத் தொண்டில் ஈடுபடச் செய்யும் அறவுரையாக இருக்கிறது.

“கூறுமின் ஈசனைச் செய்ம்மின்குற் றேவல்
குளிர்மின்கண்கள்
தேறுமின் சித்தம் தெளிமின் சிவனைச்
செறுமின் செற்றம்
ஆறுமின் வேட்கை யறுமின் அவலம்
இவைநெறியா
ஏறுமின் வானத் திருமின் விருந்தா
இமையவர்க்கே”[2]

என்று இசைக்கின்றார்.

உடல் வாழ்வின் உயர்வின்மையைப் பலவகையால் தெளிவிக்கின்றார்.

இவ்வகையில் ஏனைப் பெரியோர்களைப்போலத்தான் இவரும் பல பாட்டுக்களில் விரித்தோதுகின்றார். உடல் வாழ்வு நீடித்ததன்று; பலவகையாலும் தேய்ந்து தேய்ந்து இறுவது என்பார்,

---

(1) பொன். அந். 89 (2) பொன். அந். 70

"வேண்டிய நாட்களிற் பாதியும் கங்குல்
மிகஅவற்றுள்,
ஈண்டிய வெங்நோய் முதலது பிள்ளைமை
மேலதுமூப்பு
ஆண்டின அச்சம் வெகுளி அவாஅழுக்
காறு இங்ஙனே
மாண்டன; சேர்தும் வளர்புன் சடை
முக்கண் மாயனையே"[1]

என்று கூறுகின்றார். ஏனையோர், 'வேத நூற் பிராயம் நூறு மனிசர்தாம் புகுவ ரேனும்"[2] என வயதெல்லையை நூறாகக் கூற, இவர், அதனைக் குறியாது, "வேண்டிய நாட்கள்" என்று உரைப்பது இவரது உலகியலுணர்வு மிகுதியை விளங்கக் காட்டுகிறது.

இனி, உடல் வாழ்வின் புன்மை உணர்ந்த வழி ஒருவர்க்கு இறைவன் திருவருளில் ஒன்றி நிற்கும் பெருவாழ்வின்கண் ஆர்வமுண்டாவது இயற்கையே. அதனைப் பெறுதற்கு இறைவனை வழிபடுவதன்றிப் பிறிதில்லை. அவ்வழிபாட்டின் திறம் கூறலுற்ற நம் சேரமான் பெருமாள்,

"பணிபதம்; பாடிசை; ஆடிசை யாக;
பனிமலரால்
அணி; பதங்கள் பற்கொள் அப்பனை; அத்தவற்
கே அடிமை
துணி; பதம் காமுறு; தோலொடு நீறுஉடல்
தூர்த்துநல்ல
தணிபதம் காட்டிடும்; சஞ்சல நீஎன்
தனிநெஞ்சமே"[3]

என்றும், தொழுதல், பணிதல், நினைதல், அருச்சித்தல் முதலியவற்றின் நலம் கூறுதலுற்று,

---

(1) பொன். அந்: 99. (2) திவ்ய பிரபந். திருமாலை 3.
(3) பொன். அந். 14.

" உலகா ளுறுவீர் தொழுமின்; விண்ணாள்வீர்
    பணிமின் நித்தம்;
பலகா முறுவீர் நினைமின்; பரமனொடு
    ஒன்றலுற்றீர்
நலகா மலரால் அருச்சிமின்; நாள்நர
    கத்துநிற்கும்
அலகா முறுவீர் அரனடி யாரை
    அலைமின்களே "[1]

என்றும் விரியக் கூறுகின்றார். இந்நெறிக்கண் இவர் கூறுவன பலவாதலின் இம்மட்டில் அமைகின்றோம்.

இவ்வாறு நாம் தொண்டுபுரிந்தவழி அதனை யேற்று நிற்கும் பரமனுடைய அருமையை இனிது ஓதுகின்றார். அடியார் ஏத்துவதைப் பரமன் மிக விரும்புபவன் என்பதை, "ஏத்துக் கொலாம் இவர் ஆதரிக்கின்றது"[2] என்று கூறுவதை நோக்கப் பரமன் மிக எளியன் என்று நாம் கருதலாம். ஆனால், அதனை மாற்றி அப்பரமன் மிக அரியவர்; அவர் தம்மை நினைப்பவர் நெஞ்சினும் கண்ணினும் நிலவுகின்றார்; ஆயினும் அவர் தன்மை நம்மனோர்க்கு உணர்வரிது என்பாராய் "திரிதவர் கண்ணுள்ளும் உள்ளத்தினுள்ளும் திரிதரினும், அரிதவர் தன்மை அறிவிப்பது"[3] என்று அறிவிக்கின்றார். மேலும் அவ்வருமைப் பாட்டிற்குச் சான்று கூறுவார். அப்பரமன் அட்ட மூர்த்தியாய் நிற்பவர் என்று அருளுகின்றார். "அலையார் புனல் அனல் ஞாயிறு அவனி மதியம் விண்கால், தொலையா உயிருடம்பு ஆகிய சோதி"[4] என்றும், 'பாதம் புவனி சுடர் நயனம் பவனம் உயிர்ப்பு, ஓங்கு ஓதம் உடுக்கை உயர்வான் முடி விசும்பே உடம்பு, வேதம் முகம் திசை தோள்மிகு பன்மொழி கீதம்"[5] என்றும், இவரது இந்நிலையை யுணர்ந்து பரவுபவர் சிவலோகம் பெறுவர் என்று கூறலுற்று, "தவனே உலகுக்குத் தானே முதல் தான்

(1) பொன். அந். 10. (2) ௸ 7. (3) ௸ 9.
(4) ௸ 15. (5) ௸ 19.

படைத்த எல்லாம், சிவனே முழுதும் என்பார் சிவலோகம் பெறுவர்"[1] என்றும் உரைக்கின்றார்.

இப் பரமனே மும்மூர்த்திகளாயும் அம்மையப்பனாயும் விளங்குகின்றார் என்பதை,

"வலந்தான் கழல்இடம் பாடகம்; பாம்பு
வலம்இடமே
கலந்தான்; வலம்நீறு இடம்சாந்து; எரிவலம்
பந்து இடம்; என்பு
அலந்தார் வலம்இடம் ஆடகம்; வேல்வலம்
ஆழியிடம்;
சலம்தாழ் சடைவலம் தண்ணங் குடில்இடம்
சங்கரற்கே"[2]

என்று கூறியருளுகின்றார். பிற நலங்களைப் பின்னர்க் காண்குதும்.

இனி இப்பரமன் அடியார்க்கு அருளும் திறத்தை, "உற்றடியார் உலகாள ஓர் ஊனும் உறக்குமின்றிப் பெற்றமதாவதொன் றேறும் பிரான்"[3] என்றும், "கள்ளவளாகம் கடிந்து அடிமைப்படக் கற்றவர்தம் உள்ளவளாகத் துறுகின்ற உத்தமன்"[4] என்றும்,

"சந்தித்த கூற்றுக்குக் கூற்றும் பிணிக்குத்
தணிமருந்தாம்
சிந்திக்கிற் சிந்தா மணியாகித் தித்தித்
தமுதமுமாம்
வந்திக்கில் வந்தென்னை மால்செய்யும் வானோர்
வணங்கநின்ற
அந்திக்கண் ணாடியினன் அடியார்களுக்
காவனவே"[5]

என்றும் எடுத்தோதுகின்றார்,

(1) என்பார்—என்று நினைந்து வழிபடுபவர். பொன். அந். 5.
(2) ஷை 65. (3) ஷை 34. (4) ஷை 78.
(5) ஷை 83.

இவ்வியல்பினதாதலின், இப்பரமன்பால் பகைப்பொருள் அனைத்தும் பகை நீங்கி ஒன்றி நின்று நிலவுவதொன்றோ அவனது பரமாந்தன்மையை உணர்த்துகின்றதென்பாராய்,

"ஆர்க்கின்ற நீரும் அனலும், மதியுமை
வாயரவும்
ஓர்க்கின்ற யோகும் உமையும், உருவும்
அருவும், வென்றி
பார்க்கின்ற வேங்கையும் மானும், பகலும்
இரவுமெல்லாம்
கார்க்கொன்றை மாலையினார்க்கு உடனாகிக்
கலந்தனவே"[1]

என்று கூறுகின்றார். அவனது வடிவத்தே உலகு முழுதும் ஒன்றி நிற்கிறதென்றற்கு,

"இருளார் மிடற்றால், இராப்பகல் தன்னால்,
இரைமறையால்
பொருளால் கமழ்கொன்றை யால்முல்லை புற்றர
வாடுதலால்
தெருளார் மதிவிசும்பால் பௌவம் தெண்புனல்
தாங்குதலால்
அருளால் பலபல வண்ணமு மாஅரன்
ஆயினனே"[2]

என்று இசைத்தருளுகின்றார். இவ்வியல்பால், "ஈசனொடாயினும் ஆசையறுமின்"[3] என்ற கொள்கை மிக்க துறவிகளும் இவர்பால் தீரா வேட்கையராகின்றனர் என்பார் "தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா துறப்பர் துறந்தவரே, அடங்கிய வேட்கை அரன்பால் இலர்"[4] என்று அறிவிக்கின்றார்.

இவ்வகைக் கருத்துக்கள் நிரம்பிய இப் பொன்வண்ணத்தந்தாதியைத் தில்லையில் அரங்கேற்றி உள்ளார் சிறந்த இவர்,

(1) பொன். அந். 50. (2) ஷை 57. (3) திருமந். 2615.
(4) ஷை 64.

திருவாரூர் சென்று நம்பியாரூரரைக் கண்டு அவர் நட்புற்று உள்ளம் சிறக்கின்றார்.

சேரமான் திருவாரூரையடைந்து நம்பியாரூரரைக் கண்ட போது, ஆராக்காதலுற்று அவர் அடித்தாமரையில் முதற்கண் வீழ்ந்து வணங்குகின்றார். இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான் "சந்த விரைத்தார் வன்றொண்டர் முன்பு விருப்பினுடன் தாழ்ந்தார்"[1] என்றார், "முன்பு பணிந்த பெருமானைத் தாமும் பணிந்து"[2] வரவேற்றனர் என்றும் கூறுகின்றார். இவர் இருவர்க்கும் உண்டான நட்பின் நலத்தைச் சேக்கிழார் பெருமான் நிரம்ப எடுத்து இயம்புகின்றார். இருவரும் ஒருவரையொருவர் பணிந்து தழுவிக்கொள்ளும் செயலை,

"முன்புபணிந்த பெருமானைத் தாமும்
பணிந்து முகந்தெடுத்தே
அன்புபெருகத் தழுவவிரைந்து அவரும்
ஆர்வத் தொடுதழுவ
இன்பவெள்ளத் திடைநின்றும் ஏற
மாட்டா தலைவார்போல்
என்பும்உருக உயிரொன்றி உடம்பு
மொன்றும் எனஇசைந்தார்"[2]

என்றும், "ஒருவர் ஒருவரிற் கலந்த உணர்வால் இன்ப மொழியுரைத்து"[3] மகிழ்ந்தார் என்றும் கூறுகின்றார். இவ்வாறே பின்பு நம்பியாரூரர் இறுதியில் சேரநாட்டிற்குச் சென்று சேரமானைக் கண்டபோதும், இருவரும் பணிந்த செயலை, "சேரர் பெருமான் எதிர்சென்று, தலைநாட்கமலப் போதனைய சரணம் பணியத் தாவில் பல, கலைநாட்டமுத ஆரூரர் தாமும் தொழுது கலந்தனரால்"[4] என்றும், "சிந்தை மகிழும் சேரலனார் திருவாரூரர் எனு மிவர்கள் தந்த மணி மேனிகள் வேறாம் எனினும் ஒன்றும் தன்மையராய், முந்த

---

(1) பெரியபு. கழறிற் 64. (2) ௸ 65. (3) ௸ 67.
(4) பெரியபு. வெள்ளா 19.

எழுங் காதலின் தொழுது"[1] தழுவிக்கொண்டனரென்றும், "ஒருவர் ஒருவரிற் கலந்து குறைபாடின்றி உயர் காதல் இருவர்"[2] என்றும் உரைக்கின்றார்.

இவ்வாறு நம்பியாரூரருடன் உயர் காதல் நண்பராகிய சேரமான் அவருடன் திருவாரூர்ப் பரமனைக் கண்டு பணிந்து வழிபட்டு அவர்பேரில் தாம் பாடிய திரு மும்மணிக் கோவையை, அந்நம்பியார் இனிது கேட்க அரங்கேற்றம் செய்கின்றார். அக்காலத்தே அதன் நன்மை இனிது விளங்க நம்பியாரூரரை அரசர் கேட்பித்தார் என்று கூறும் சேக்கிழார், "திரு மும்மணிக்கோவை நாவலூரர் தம்முன்பு நன்மை விளங்கக் கேட்பித்தார்"[3] என்றே கூறுகின்றார்.

இப்போது, நாம், இத் திரு மும்மணிக்கோவையின் நலம் சிறிது காணலாம். இதன்கண் முப்பது திருப்பாட்டுக்கள் உண்டு. இவை யாவும் அகப்பொருள் துறையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. திருவந்தாதியிலும் ஐம்பது பாட்டுக்கள் இவ்வகத்துறையே பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. இவ்வகத் துறையில், அகனைந்திணைக்குரியன சிலவும், கடவுள் மாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தன பலவுமாகும். திருவந்தாதியில் வருவன பலவும் அகனைந்திணையல்லாதனவை யாதலின், அவற்றை முதற்கண் சிறிது காண்போம்.

ஒருத்தி சிவபெருமானைக் கண்டு அவன்பால் கருத்திழந்து, உடல் மெலிந்து வளைசோர்ந்து வருந்துகின்றாள். அவள் தோழி போந்து 'நீ இவ்வாறு வளையும் கலையும் இழந்து நிற்பதால் பிறர் இகழும் பழியுண்டாகும்; நம் பெண்மைக்குரிய சிறப்பும் போம்" என்ற கருத்துப்பட,

"பாதம் புவனி, சுடர்நயனம், பவனம் உயிர்ப்பு, ஓங்கு
ஓதம் உடுக்கை, உயர்வான் முடி, விசும்பே உடம்பு,
வேதம் முகம், திசை தோள், மிகு பன்மொழி கீதம், என்ன
போதம் இவற்கோ மணிநிறம் தோற்பது? பூங்கொடியே"[4]

(1) பெரியபு. வெள்ளா 20. (2) ஷை 21.
(3) பெரியபு கழறிற் 69. (4) பொன் அந் 19.

என்று உரைக்கின்றாள். தன்னால் பழியாவதும், பெண்மை நலம் போவதும் ஆகூழும் போகூழுமாம் என்ற கருத்தை எடுத்தோதி,

"ஆவன யாரே யழிக்கவல் லார் அமை யாவுலகில்
போவன யாரே பொதியகிற் பார் புரம் மூன்றெரித்த
தேவனைத் தில்லைச் சிவனைத் திருந்தடி கைதொழுது
நீவினை யேன் இழந் தேன்கலை யோடு செறிவளையே"[1]

என்று மற்றவள் விடையிறுக்கின்றாள். இப் பகல் நிகழ்ச்சி அவள் நெஞ்சை யலைப்ப, இரவில் சிறிது கண்ணயர்ந்து கனவு காண்கிறாள். அக்கனவில் பரமன் பலி வேண்டி வரத், தான் பலியிட்டு மேனி வேறுபடுவதாகவும், தாயர் தடுப்பதாகவும், தன்னைப் பரமன் அப்போது வாவென அழைப்பதாகவும் கண்டு கண்விழித்து வருந்துகின்றாள். இச் செயலைச் சேரமான்,

"ஈசனைக் காணப் பலிகொடு செல்ல எற்றே இவளோர்
பேயனைக் காமுறு பிச்சி கொலாம் என்று பேதையர்முன்
தாய்எனை ஈர்ப்பத் தமியேன் தளர அத் தாழ்சடையோன்
வாஎனைப் புல்லஎன் றான்இமை விண்டன வாட்கண்களே"[2]

என்று பாடிக் காட்டுகின்றார்.

இங்ஙனம் கனாக்கண்டு வருந்தும் இவள் மெலிவு கண்ட அன்னை மிகவும் மனம் நொந்து மகளைப்பார்த்து,

"செப்பன கொங்கைக்குத் தேமலர்க்
கொன்றை நிறம்பணித்தான்;
மைப்புரை கண்ணுக்கு வார்புனற்
கங்கைவைத் தான்; மனத்துக்கு
ஒப்பன இல்லா ஒளிகிளர் உன்மத்த
மும்அமைத்தான்;
அப்பனை, அம்மனை! நீஎன் பெருது
நின்று ஆர்க்கின்றதே."[3]

(1) பொன் அந். 84. (2) ஷை 2. (3) ஷை 49.

என்று சொல்லி அவலிக்கின்றாள். இம்மகள் பின்பு தன் தோழியை நோக்கிப் பரமன்பால் தூதுவிடக் கருதி, "தோழி, நீ பரமனிடம் சென்று என் மனநிலை மொழிந்து அவன் கூறும் மொழி கேட்டு வருதல்வேண்டும்," என்பாளாய்,

" ஓது அவன்நாமம், உரை அவன் பல்குணம்,
உன்னைவிட்டேன்,
போது அவன்பின்னே, பொருந்து அவன்வாழ்க்கை
திருந்தச்சென்று,
மாதவ மாகிடு, மாதவன் மாவளர்
புன்சடையான்
யாதவன் சொன்னன் அதுகொண்
டொழியினி ஆரணங்கே."[1]

என்று மொழிந்து செல்ல விடுகின்றாள்.

இஃது இங்ஙனமாக, மகளிர் இருவர் ஒரு சொல்லாடல் நிகழ்த்துகின்றார்கள். ஒருத்தி, "இறைவன் முதற்கண் செற்றது காமனையே" என்கின்றாள்; மற்றவள் "காலனையே முதற்கண் செற்றார்" என்று கலாய்க்கின்றாள். அவர்க்கு நடுவாக நின்ற ஒருத்தி நேரே பரமனையடைந்து உண்மை துணிய முயன்று, அவன் ஒன்றும் உரையாமை கண்டு உரைப்பாளாய்,

" காமனை முன்செற்ற தென்றாள் அவள்,
இவள் காலன் என்னும்
தாமநன் மார்பனை முன்செற்ற தென்று
தன் கையெறிந்தாள் ;
நாம்முனம் செற்றதன்று யாரைஎன் றேற்கு
இரு வர்க்குமஞ்சி
ஆமெனக் கிற்றிலர் அன்றெனக் கிற்றிலர்
அந்தணரே"

என்றுரைத்து மகிழ்கின்றாள். இவ்விருவரையும் கங்கையும் உமையுமாக வைத்து உரை கூறுவதும் உண்டு. இப்படியே,

(1) பொன் அர். 54.

பரமனுக்குப் பலியிடச் சென்ற பெண்ணொருத்தி நிகழ்த்திய சொல்லாட்டினை நம் சேரமான்,

" அந்தண ராம்இவர் ஆரூர் உறைவதென்
றேன், அதுவே,
சந்தனை தோளி! என்றார்; தலையாய
சலவர் என்றேன்;
பந்தணை கையாய்! அதுவுமுண் டென்றார்;
உமைஅறியக்
கொந்தணை தாரீர்! உரைமின்என் றேன்;
துடி கொட்டினரே "

என்று இன்புறப் பாடி நம்மை மகிழ்விக்கின்றார். இத் திருவந்தாதிக்கண் இத்தகைய பாட்டுக்கள் பலவுள்ளன.

இனி, திருவாரூர் மும்மணிக் கோவைக்கண் வரும் முப்பது திருப் பாட்டுக்களும் அகனைந்திணைக் குரிய பாட்டுக் களாகவே உள்ளன. களவுவழி யொழுகிக் கற்புக்கடம் பூண்டு நிற்கும் தலைமக்கள் வாழ்வில் தலைவன்பால் பிரிவு நிகழ்கிறது; வினையே ஆடவர்க்கு உயிராதலின் அவன் பிரிவதும் அறமாகின்றது; பிரிந்து செல்பவன், தான் கார்ப் பருவ வரவில் வருவதாகக் கூறித் தலைமகளைத் தேற்றிச் செல்கின்றான். அவளும் அவன் தெளித்த சொல் தேறி யிருக்கின்றாள். ஆயினும் பிரிவுத் துன்பம் அவளை மட்டில் வருத்தாமல் இல்லை. அவள் வருந்துவதும் தோழி தேற்றத் தேறுவதுமாக இருந்து வருகின்றாள். தலைவன் குறித்த கார்ப்பருவம் வருகிறது; அவன் வருகின்றானில்லை. அதனால் தோழி, தலைவி ஆற்றாளாவள் என்று எண்ணி,

" கண்ணார் நுதலெந்தை காமரு கண்டம்
என இருண்ட
விண்ணால் உருமொடு மேலது, கீழது
கொண்டல் விண்ட

மண்ணார் மலைமேல் இளமயி லால்மட
மான் அனைய
பெண்ணா மிவள்இனி என்னைக் கழியுர்
பிரிந்துறைவே''[1]

என்று சொல்லி வருந்துகின்றாள். பின்பு தலைமகன் போந்து கூடி இன்புறுகின்றான். அவன் மறுபடியும் பரத்தையிற் பிரிந்தொழுகுகினறான். அத்தகையோன் ஒரு நாள் தன் மனைக்கு வந்தபோது தோழி முதலாயினார் வாயில் மறுக்க ஆற்றாமையே வாயிலாக வந்தடைகின்றான். அடைந்தவன் தலைவியைத் தீண்டிடுனாக, அவள் புலந்து,

''பொய்யார் தொழலும் அருளும் இறைகண்டம்
போல்இருண்ட
மையார் தடங்கண் மடந்தையர் கேட்கின்
பொல்லாது, வந்துன்
கையால் அடிதொடல், செல்லஎற் புல்லல்,
கலைஅலையல்;
ஐயா, இவைநன்கு கற்றாய்; பெரிதும்
அழகியவே''[2]

என்று உரைக்கின்றாள். பரத்தையை உயர்த்துக் கூறும் கருத்தால், அவர்களைப் "பொய்யார் தொழலும் அருளும் இறை கண்டம்போல் இருண்ட மையார் தடங்கண் மடந்தையர்" என்கின்றாள். மெய்ம்மையன்பு பூணாது பொய்யன்பு பூண்டு பரவினும் பரமன் அருள் புரிவதுபோல, பொய்யே ஒழுகினும் அம்மகளிர் நின்னை யேற்பர்; யாம் ஏலேம்; அவர் பாலே செல்க என்பது கருத்து. "கற்பு வழிப்பட்டவள் பரத்தையேத்தினும் உள்ளத்தூடல் உண்டு" என்பது தொல்காப்பியம். இவ்வாறு தலைவி தலைவனைப் புலந்து பரத்தையரை உயர்த்திக் கூறியது பரத்தைக்கு எட்டுகிறது. அவள் தலைவியைப் புறனுரைக்கின்றாள். அச்செய்தி தலைவிக்குத் தெரிகிறது. தலைவி வெகுண்டு, பரத்தையர் ஒருவரல்லர்,

(1) திருமும் 3. (2) திருமும் 21.

பலர் உளராயினும் தலைவன் எனக்கே உரியனுவான்; எப்படி யெனின், ஒரு குளத்தில் பல்லாயிரம் ஆம்பல்கள் நெருங்க மலர்ந்திருப்பினும், தாமரை ஒன்று உளதாகிய வழி, அக்குளம் தாமரைக்குளம் என்றே உரைக்கப்படும்", என்ற கருத்துத் தோன்றத் தன் தோழியை நோக்கி, பரத்தைக்குப் பாங்காயினர் கேட்ப,

" திறமலி இன்மொழிச் செந்துவர் வாயினை
    எங்கையர்க்கே
மறமலி வேலோன் அருளுக; வார்சடை
    யான்கடவூர்த்
துறைமலி ஆம்பல் பல்லாயிரத்துத்
    தமியேனழினும்
நறைமலி தாமரை தன்னதன் றேசொல்லும்
    நற்கயமே "[1]

என்று நவிலுகின்றாள்.

இத்திரு மும்மணிக்கோவைக் கண் வரும் திருப்பாட்டுக் கள் பலவும் சங்கத் தொகை நூற்களிற் காணப்படும் கருத்துக்கள் பலவற்றை உட்கொண்டு நிற்கின்றன.

" மனையுறை குருவி வளைவாய்ச் சேவல்
சினைமுதிர் பேடை செவ்வி நோக்கி
ஈனில் இழைக்க வேண்டி ஆறு
அன்பு பொறைகூர மேன்மேல் முயங்கிக்
கண்ணுடைக் கரும்பின் நுண்தோடு கவரும்[2] "

என்ற இம் மும்மணிக்கோவைப் பாட்டுக் குறுந்தொகை யில் வரும்.

" உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்,
சூல்முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழைஇயர்
தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
நாறா வெண்பூக் கொழுதும்[3] "

என்ற பாட்டை நினைப்பிக்கின்றது. இவ்வாறே,

(1) திருமுகம் 24. (2) ஷை 13. (3) குறுந். 85.

"பட்டோர் பெயரும் ஆற்றலும் எழுதி
நட்டகல்லும் மூதூர் நத்தமும்,
பரன்முரம் பதரும் அல்லது படுமழை,
வரன்முறை யறியா வல்வெயிற் கானத்து"[1]

என்பது அகநானூற்றையும்,[2]

"புனமயிற் சாயல் பூங்குழல் மடந்தை,
மனைமலி செல்வம் மகிழாளாகி
ஏதிலொருவன் காதலனைக"

என்பது நற்றிணையையும்[3] பிற பிறவற்றையும் நினைப்பிக்கின்றன.

இன்ன நலம் சான்ற திருமும்மணிக்கோவையைப் பாடி, "நன்மை விளங்க," நம்பியாரூரரைக் கேட்பித்த சேரமான் அவருடன் பல தலங்களையும் காணச் செல்கின்றார் செல்பவர் திருமறைக் காட்டில், நம்பியாரூர் "யாழைப் பழித்து" என்னும் திருப்பதிகம் பாட, நம் சேரமான் திருவந்தாதியில், மறைக்காடனைப் பாடியுள்ள, "துயரும் தொழும் அழும் சோரும் துகிலும் கலையும் செல்லப், பெயரும் பிதற்றும் நகும் வெய்துயிர்க்கும் பெரும் பிணி கூர்ந்து, அயரும் அமர்விக்கும் மூரி நிமிர்க்கும் அந்தோ இங்ஙனே, மயரும் மறைக்காட்டு இறைக்காட்டகப்பட்ட வாணுதலே[4]" என்ற திருப்பாட்டையோதுகின்றார். இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான், "அருட் சேரர், சிறந்த அந்தாதியில் சிறப்பித்தனவே ஓதித் திளைத் தெழுந்தார்[5]" என்று பாடுகின்றார்.

பின்னர் இவர் நம்பியாரூரருடன் மதுரைக்குச் சென்று மதுரைச் சொக்கேசனைக் கண்டு பரவுமிடத்து, தமக்கு அப் பரமன் விடுத்த திருமுகப் பாசுரத்தால் செய்த திருவருளை வியந்து, "அடியேனைப் பொருளாக அளித்த திருமுகக் கருணை, முடிவேது என்றறிந்திலேன்[6] என்று சொல்லி

(1) திருமும். 16. (2) அகம் 131. (3) நற் 110.
(4) பொன். அந். 37. (5) கழறிற். 87. (6) ஷை 94.

மொழி தடுமாறி மனங் குழைகின்றார். இவ்வாறு நம்பி யாரூரர் தோழமை பெற்றுச் சிறக்கும் சேர வேந்தர் அவ ருடனே திருவாரூர்க்கே திரும்ப வந்து சின்னாளிருந்து, அவரை யும் உடனழைத்துக்கொண்டு தம் சேரநாட்டிற்குச் செல் கின்றார். வழியில் திருவையாற்றுக்குச் செல்லாவகையில் காவிரி பெருகக் கண்டு நம்பியாரூரரை வேண்ட, அவர் திருப் பதிகம் பாடியதும் காவிரியில் வழியுண்டாகிறது. அதுகண்டு வியந்த வேந்தர் நம்பியாரூரரை அடிபணிந்து போற்றுகின்றார். நம்பியாரூரர் இறைவன் சேரமானுக்குத் திருமுகம் விடுத்தும், திருச்சிலம்போசை காட்டியும் சிறப்பிக்கும் திறத்தை நன் கறிந்தவராதலின், காவிரி வழிவிட்டதும் அவர் பொருட்டே என்பது உணர்ந்து, அவரடியில் தாம் வீழ்ந்து வணங்கு கின்றார். இதனை "நம்பி பாதம் சேரமான் பெருமாள் பணிய நாவலூரர்ச், செம்பொன் முந்நூல் மணிமார்பர் சேரர் பெரு மாள் எதிர்வணங்கி, உமபர் நாதர் உமக்களித்ததன்றே[1]" என்று உரைத்து மகிழ்ந்தாரென்று சேக்கிழார் பெருமான் செப்புகின்றார்.

இவ்வாறு ஐயாறப்பன் திருக்காட்சிபெற்றுச் சிறப் பெய்திய இருவரும் பல தலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு சேரநாடு அடைந்து அந்நாட்டவர் எதிர்கொள்ளச் சேரவேந்தர் திருமனையை அடைகின்றனர். அங்கே பன்னாள் அவருடன் தங்கிய நம்பியாரூரர், திருவாரூரில், வேந்தருடன் கூடி, நிலைச்செண்டு வீசல், பரிச்செண்டு வீசுதல், தகர்ப் பாய்ச் சல் காண்டல், கோழிப்போர் பார்த்தல் முதலியவற்றால் மகிழ்ச்சியுற்றதுபோல,

"செண்டாடுந் தொழில்மகிழ்வும்
சிறுசோற்றுப் பெருஞ்சிறப்பும்
வண்டாடு மலர்வாவி மருவியநீர் விளையாட்டும்
தண்டா மும்மத கும்பத் தடமலைப்போர் சலமற்போர்[2]"

முதலியன கண்டு மகிழ்கின்றார். பின்பு நம்பியாரூரர் சேர மான் பால் விடைபெற்றுத் திருவாரூர்க்குப் புறப்படுங்கால்,

(1) கழறிற் 137. (2) ஷை 155.

அவ்வேந்தர்பெருமான், "இன்றுமது பிரிவாற்றேன், என் செய்கேன்" என்று சொல்ல, நம்பியாரூரர், பண்டு சிவனருளி யதுபோல், 'ஒன்றும் நீர் வருந்தாதே உமது பதியின்கண் இருந்து, அன்றினர் முனை முருக்கி அரசாளும்" என்று மொழிகின்றார். அக்காலத்து, அவர் தமக்கு அரசியலின்பால் பற்றின்மையும், அதனைப் புரிவது ஆண்டவன் திருவருள் வழி நிற்பதென்று கருதியிருந்தமையும் புலப்பட, "பாரோடு விசும்பாட்சி எனக்குமது பாதமலர்[1]" என்று சொல்லி, "தேரூரும் நெடுவீதித் திருவாரூர்க் கெழுந்தருள, நேரூரும் மனக் காதல் நீக்கவும் அஞ்சுவன்" என்று மொழிகின்றார்.

திருவாரூர்க்குச் சென்ற நம்பியாரூரர், பின்னையும் சேர மானை நினைந்துகொண்டு சேரநாட்டு மகோதைக்கு[2] வரு கின்றார். சேரமான் அவரை எதிரேற்று எல்லையிலா மகிழ்ச்சி மிகுகின்றார். "பிரிந்தவர் கூடினல் பேசவும் வேண்டுமோ?" நம்பியாரூரர் திருவஞ்சைக்களம் போந்து தங்கிச் சிவபரம் பொருளின் திருமுன் நின்று திருப்பதிகம் பாடிச் சிறக்கின்றார் அங்கே இறைவன் விடுத்தருளிய வெள்ளானையேறிக் கயிலாயம் செல்லத் தொடங்குவார் மகோதையில் இருந்த "உயிரெல்லாம் சாற்றும் மாற்றங்கள் உணர்பெருந் துணை வரை" மனத்தில் நினைக்கின்றார். அதனை யுணர்வால் உணர்ந்த சேரமான் தம்மருகு நின்ற குதிரையொன்றின் செவியில் திருவைந்தெழுத்தை யோத, அஃது அவரை யேற்றிக்கொண்டு நம்பியாரூர் ஏறி விண்வழிச் செல்லும் வெள்ளானையை யடைந்து வலம்வந்து அதற்கு முன்னே செல்கின்றது. அப்போதுதான், நம்பியாரூரர்

(1) கழறிற். 159.

(2) இது மாக்கோதைப் பட்டினம் என இருந்து மகோதை யென மருவிற்று. சேரநாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் இதனை மகோதையார் பட்டினம் என்றும் நூல்கள் மகாதேவர் பட்டினமெனத் திரித்தும் கூறுகின்றன. இந்நூலாசிரியர் எழுதிய பண்டை நாளைச் சேர மன்னர் என்ற நூலைக்காண்க.

"தானெனை முன்படைத்தான் அதறிந்துதன் பொன்னடிக்கே
நானென பாடல், அந்தோ, நாயினேனைப் பொருட்படுத்து
வானெனை வந்தெதிர்கொள்ள மத்தயானை அருள்புரிந்து
ஊனுயிர் வேறுசெய்தான் நொடித்தான்மலை யுத்தமனே[1]"

என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளுகின்றார்.

திருக்கயிலையை இருவரும் அடைகின்றனர். சேர வேந்தர் மட்டில் வாயிலில் காவலரால் தடையுண்டு நிற்கின்றனர். பரமன் திருமுன் சென்று, பிரிந்த கன்று தன் தாயினையடைந்தது போல அன்பு பெருகி வழிபட்டு முடிவில், "நீரணி வேணிய நின்மலர்க் கழல்சாரச் சென்று சேரலன் திருமணி வாயிலின் புறத்தினன்" என்று நம்பியாரூரர் விண்ணப்பிக்கின்றார். பரமன் வருவிக்கச்சென்ற சேரமான் பெருமாள், சிறிது சேய்த்தாகவே நின்று திருவடி பணிந்து நிற்கின்றார் அவரைக் கருணை நிறைந்த நோக்குடன், முறுவலித்து இறைவன், "இங்கு நாம் அழையாமை நீ எய்தியது என்னை?" என்று வினவியருள, அரசர் பெருமான் மிக்க மதிநுட்ப மமைந்த மொழிகளால், "அடியேன் ஆரூரர் கழல் போற்றிப் புரசையானைமுன் சேவித்து வந்தனன்; பொழியும் நின்கருணைத் தெண்திரைசெய் வெள்ளம்முன்கொடுவந்து புகுதலின் திருமுன்பு வரப்பெற்றேன்[2]" என்று செப்புகின்றார். அது கேட்கும் இறைவன் புன்னகை பூப்ப, சேரமான் மீட்டும் வணங்கி, 'பெருகு வேதமும் முனிவரும் துதிப்பரும் பெருமையாய், மருவு பாசத்தை யகன்றிட வன்றொண்டர் கூட்டம் வைத்தாய், உனை அன்பால் திருவுலாப்புறம் பாடினேன்; திருச்செவி சாத்திடப் பெறவேண்டும்"[3] என்று வேண்டி நிற்கின்றார். இறைவன் இசைகின்றான்; இவரும் அத் திருவுலாப் புறத்தை இறைவன் திருமுன் ஓதுகின்றார்.

திருக்கயிலாய ஞானவுலா என்றும் ஆதியுலா என்றும் அத் திருவுலாப் புறம் சான்றோர்களால் பாராட்டப்படுகின்றது. இதனை ஆதியுலா என்று கூறுவதன் குறிப்பை நோக்கின்,

(1) சுந். தேவா. 100: 1. (2) பெரிய பு. வெள்ளா. 48. (3) ஷை 49.

தமிழ் இலக்கியத்தொகையுட் காணப்படும் உலா நூல்களுள் இதுவே மிகத் தொன்மை வாய்ந்ததென்பது துணியப்படும். இவ்வுலா எழுதுவதற்கு முன் தமிழில் உலா நூல் ஒன்று இருந்ததாகத் துணிதற்குச் சான்று கிடைத்திலது. இப்போது காணப்படும் உலா நூல்களும் அவற்றின் இலக்கணங்களும் பெரும்பாலும் இவ்வுலா நூலிற்குக் காலத்தால் பிற்பட்டனவாகவே இருக்கின்றன.

பரமன் செவ்விய கோலமணிந்து தேவர் பலரும் பல சிறப்புடைய பணிகளைச் செய்ய, அவர் வேண்டுகோட்கிசைந்து உலாவருங்கால், அவனைப் பேதை முதலாகப் பேரிளம் பெண் ஈறுகவுள்ள மகளிர் பலர் கண்டு நயக்கின்றனர். அவர்கள் அனைவர்க்கும் அருள் நோக்கம் செய்து இறைவன் உலா வந்தமைகின்றான் என்பதே இதன் சுருங்கிய பொருளாகும். இதனைச் சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

"பெருமான்,
பிறவாதே தோன்றினன் காணுதே காண்பான்
துறவாதே யாக்கை துறந்தான்—முறைமையால்
ஆழாதே ஆழ்ந்தான் அகலாது அகலியான்
ஊழால் உயராதே ஓங்கினன்—சூழ்ஒளிநூல்
ஓதா துணர்ந்தான் நுணுகாதே நுண்ணியான்
யாதும் அணுகாது அணுகியான்—ஆதி
அரியாகிக் காப்பான் அயனுய்ப் படைப்பான்
அரனுய் அழிப்பவனும் தானே—பரனுய
தேவர் அறியாத தோற்றத்தான் தேவரைத்தான்
மேவிய வாறே விதித்தமைத்தான்—ஓவாதே,
எவ்வுருவில் யாரொருவார் உள்குவார் உள்ளத்துள்
அவ்வுருவாய்த் தோன்றி அருள்கொடுப்பான்—எவ்வுருவுந்
தானேயாய் நின்றளிப்பான் தன்னிற் பிறிதுருவம்
ஏனோர்க்கும் காண்பரிய எம்பெருமான்"

இப்பெருமான் சிவலோகச் சிவபுரத்துத் திருக்கோயிலுள் வீற்றிருக்கின்றான். தேவர் பலரும் வந்து அவனை வணங்கி, "எங்கட்குக் காட்சியருள்" என்று இரந்து கேட்

கின்றனர். பரமன் அவ்வேண்டுகோட்கு இசைந்தருள, அவனையும் இறைவியையும் தேவர்களும் தேவமங்கையரும் நன்கு ஒப்பனை செய்கின்றனர்; இந்திரன் முதலிய இறையவர் தமக்குரிய முறைப்படி சூழ்கின்றனர். முன் செல்வோர் முன்செல்ல, அருகு செல்வோர் அருகு செல்ல, திருவுலா புறப்பாடாகின்றது. சல்லரி, தாளம், தகுணிச்சம் முதல் முருடு ஈறாகவுள்ள பல்வகை வாச்சியங்கள் முழங்குகின்றன. இருந்து, யோகம், தவம் முதலாகக் குணங்கள் ஈறாகப் பலவும் வந்து

“இமையோர் பெருமானே போற்றி, எழில்சேர்
உமையாள் மணவாளா போற்றி, எமையாளும்
நீயாடி போற்றி சிவனே அடிபோற்றி
ஈசனே எந்தாய் இறைபோற்றி, தூயசீர்ச்
சங்கரனே போற்றி, சடாமகுடத் தாய்போற்றி
பொங்கரவா பொன்னங் கழல்போற்றி, அங்கொருநாள்
ஆய விழுப்போர் அருச்சுனன் ஆற்றற்குப்
பாசுபதம் ஈந்த பதம்போற்றி, தூய
மலைமேலாய் போற்றி, மயானத்தாய் வானோர்
தலைமேலாய் போற்றி தாள்போற்றி, நிலைபோற்றி

எனப் போற்றிப் பூமாரி பொழிய, பெருமான் உலாவருகின்றான். வீதியில் பேதை முதலாகப் பேரிளம் பெண் ஈறாகப் பல்வகை மகளிரும் தம்மைச் செவ்வே புனைந்து கொண்டு, பரமனைத் தம் கண்களாரக் கண்டு அறிவு சோர்ந்து அலமரல் எய்துகின்றனர். அவருள், “பேதைப் பருவம் பிழையாதாள், நன்றாகத் தாலி கழுத்தணிந்து, சந்தனத்தால் மெய் பூசி, நீல அறுவை விரித்துடுத்து,” புனையப்பெற்ற பந்தரில் பாவையொன்றை வைத்து விளையாடுகின்றாள். அவளை நோக்கி, “இப்பாவைக்கு, தந்தை யார் என்று ஒருத்தி வினவ, இதற்குத் தந்தை ஈசன் எரியாடி” என்கின்றாள். இவள் பரமன் உலாவரக் கண்டதும், தன் பருவத்துக்கு ஏலாத காமக் குறிப்பு எய்துகிறாள்.

"பேரொளிசேர் காட்சிப் பெதும்பைப் பிராயத்தாள்" ஒருத்தி, தோழியருடன் கூடி மணலில் காமனுடைய உருவம் எழுதி விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றாள். அவ்வுருவில் காமன் வடிவு முடித்துக் கரும்பு வில்லும் மலரம்பும் தேரும் எழுதுங்கால், பரமன் வீதியுலா வந்துவிடுகின்றான். அவள்,

"நாணமும்,
நன்றறிவார் சொன்ன நலம்தோற்று, நாண்தோற்று,
நின்றறிவு தோற்று நிறைதோற்று—நன்றாகக்
கைவண்டும் கண்வண்டும் ஓடக் கலையோட
நெய்விண்ட பூங்குழலாள் நின்றொழி"

கின்றாள்.

"மங்கைப் பருவம் கடவா மாண்பினள்" ஒருத்தி, தான் பொற்கூட்டில் வைத்து வளர்க்கும் பூவைப் புள்ளோடு பேசி, அது சொல்லும் சொல் கேட்டு மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றாள். வீதியில் பரமன் உலா வரவே அவனுடைய சடாமகுடம் அவட்குக் காட்சியளித்தது. அக்காட்சியால் உள்ளம் கசிந்து கருத்திழந்து, அப்பரமனது,

தார் நோக்கும், தன்தாரும் நோக்கும்; அவனுடைய
ஏர்நோக்கும் தன்னது எழில் நோக்கும்; பேரருளான்
தோள் நோக்கும் தன் தோளும் நோக்கும்; அவன் மார்பில்
நீள் நோக்கம் வைத்து நெடிதுயிர்த்து நாண் நோக்காது
உள்ளம் உருக ஒழியாத வேட்கையாம்
வெள்ளத் திடை யழுந்தி வெய்துயிர்த்தாள்.

இவட்குப் பின் மடந்தையொருத்தி பரமன் அழகில் ஈடுபடுகின்றாள். அவளைத் "தீந்தமிழின் தெய்வ வடிவாள் திருந்திய சீர் வாய்ந்த மடந்தைப் பிராயத்தாள்" என்று சேரமான் பெருமாள் சிறப்பிக்கின்றார். இவள் தோழியருடன் யாழிசைத்துப் பரமனது "மடல் வண்ணம்" பாடி மகிழ்கின்றாள். அக்காலை இறைவன் பவனிவரக் காண்கின்றாள். எண்ணம் அவன்பால் இயைகிறது.

" தன்னுருவம்பூங்கொன்றைத்தார்கொள்ளத்தான்கொன்றைப்
பொன்னுருவம் கொண்டு புலம்புற்றாள்."

பிறிதோரிடத்தே அரிவையொருத்தி, வீணையைப் பண்ணிப் பரமன்மேல் தமிழ்பாடத் தொடங்குகின்றாள். அக்காலையில் இறைவன் விடைமேல் காட்சி தருகின்றான். அவள் கருத்து அழிகின்றது. தன் தோழியரை நோக்கி, "பொன்னனையீர்,

இன்றன்றே காண்பது எழில் நலம், கொள்ளேனேல்,
நன்றன்றே பெண்மை நமக்கு"

என்று மொழிந்துகொண்டு சென்று பெருவேட்கை தலைக் கொள்கின்றாள்; மேனி மெலிகின்றாள்; வளைநெகிழ்ந்தோடுகிறது; உடையும் சோர்கிறது. அதனால்,

அங்கை வளைதொழுது காத்தாள், கலைகாவாள்
நங்கை இவளும் நலம் தோற்றாள்.

வேறொருத்தி, அரிவைப் பருவம் உடையவள். அவள் தன் ஆய மகளிருடன் கவறாடிக்கொண்டிருக்கின்றாள். அப்போது சிவபெருமான் உலாவருகின்றான். அவன் சடைமுடி அவட்குத் தெரிகிறது. அவன்பால் அவட்குக் காதல் வேட்கை பெருகுகின்றது. அவள்,

தேவாதி தேவன் சிவனயின் தேன்கொன்றைப்
பூவார் அலங்கல் அருளாது போவானேல்
கண்டால் அறிவன் எனச் சொல்லிக் கை சோர்ந்து
வண்டார் பூங்கோதை வளம் தோற்றாள்."

இறுதியாகப் பேரிளம் பெண்ணொருத்தி உலாவரும் பரமனைக் காண்கின்றாள். அவளைப்பற்றிக் கூறும் சேரமான் பெருமாள்,

" பெண்ணரசாய்த் தோன்றிய பேரிளம் பெண்மையாள்,
பண்ணமரும் இன்சொல் பணிமொழியாள்—
மண்ணின் மேல்
கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள என்று—பண்டையோர்
கட்டுரையை மேம்படுத்தாள் "

என்று பாராட்டுகின்றார். இவள், தோழியரும் பணிப் பெண்களும் தன்னைச் சூழ இருந்து செய்வன செய்து சிறப்பிக்க,

" கண் அவனையல்லாது காணா; செவி அவனது
எண்ணருஞ் சீரல்லது இசை கேளா;—அண்ணல்
கழலடியல்லது கைதொழா; அஃதான்று
அழலங்கைக் கொண்டான் மாட் டன்பு

என்று ஓர் எழிலுடைய வெண்பாவை விரித்துரைக்கின்றாள். அப்போது பரமன் அமரர்குழாம் தற்சூழ மாடமறுகில் உலா வருகின்றான். அவனைக் காணும் இவளும் வேட்கை மிகுந்து மனம் கரைந்து மெய் வெளுத்துப் பெருமயக்கம் உறுகின்றாள்.

இவ்வாறு பரமன் உலாவந்த வீதிகளில் பெண்களின் ஆரவாரம் பெரிதாயிற்று என்பார்,

" பண்ணாரும் இன்சொல் பணைப்பெருந்தோள்
செந்துவர்வாய்ப்
பெண்ணார வாரம் பெரிதன்றே—விண்ணோங்கி
மஞ்சடையும் நீள் குடுமி வாள்நிலை வீற்றிருந்த
செஞ்சடையான் போந்த தெரு

என்று பெருமாள் வியந்தோதுகின்றார்.

இங்கே கூறிய மகளிர் எழுவருள் முதல் அறுவர், இவ்வுலகிற் காணப்படும் அறுவகை உயிர்கள் என்றும், பேரிளம் பெண் கடவுளரும் முனிவரான உயிரென்றும் இவ்வுலகங்களில் இறைவன் தன் ஐவகைத் தொழில் செய்து நிலவும் நிகழ்ச்சி கண்டு இவ்வுயிர்கள் எய்தும் மனநிலையே இவ்வுலா வகையாகக் கூறப்படுகிறதென்றும் சான்றோர் விளக்கம் கூறுவர்.

இவ்வுலாவிற் கூறப்படும் கருத்துக்கள் பல அந்தாதியிலும் மும்மணிக்கோவையிலும் விரித்துக் கூறப்படுகின்றன. பேரிளம் பெண் பாடிய வெண்பாவையே அந்தாதியில்,

"சொல்லாதன கொழுநா, வல்ல சோதியுட்
சோதிதன்பேர்
செல்லாச் செவிமரம், தேறித் தொழாத
கைமண், திணிந்த
கல்லாம் நினையாமனம், வணங்காத் தலையும்
பொறையாம்,
அல்லா அவயவந்தானும் மனிதர்க்கு
அசேதனமே"

என்று கூறியுள்ளார். இவ்வாறு பல செய்திகளை நோக்கிய வழிக் காணலாம்.

இனி, இச்சேரமான் இறைவனை இங்கிதமாகப் பாடிய பாட்டுக்கள் பலவாகும். பரமன் கங்கையைச் சடையில் கொண்டிருத்தல் கண்டும் உமாதேவியார் அக் கங்கையின்கீழ் உறைவிடம் பெற்றிருப்பதோ என்று நகையாடுவார்போல,

இமையோர் கொணர்ந்திங் கிழித்திட நீர்மைகெட்
டேந்தல் பின்போய்
அமையா நெறிச்சென்று ஓர் ஆழ்ந்த சலமக
ளாய் அணைந்தே
எமையாளுடையான் தலைமகளா
அங்கிருப்ப, என்னே,
உமையாள் அவள்கீழ் உறைவிடம் பெற்றே
உறைகின்றதே

என்று உரைக்கின்றார். பரமன் சடை தீப்போல இருப்பதும், அதன்கண் கங்கையும் பிறையும் பாம்பும் உறைவதும் கண்டு

எரிகின்ற தீயொத் துள சடை ஈசற்கு
அத்தீக்கிமையோர்
சொரிகின்ற பாற்கடல் போன்றது சூழ்புனல்;
அப்புனலில்
சரிகின்ற திங்கள் ஏர்தோணியொக்கின்றது;
அத்தோணியுய்ப்பான்
தெரிகின்ற திண்கழைபோன்றுளதால்
அத்திறல் அரவே

என்று இன்பக் காட்சி காண்கின்றார். அதன்பின், அப் பாம்பையும் பிறையையும் பார்த்து இன்ப வுரையாடி நம்மை மகிழ்வுறுத்துகின்றார். பாம்பு நெருப்புயிர்க்கும் என்றும், அதனால் அப்பிறை மேனி வெதும்பிக் கங்கையில் மூழ்கிக் குளிருமென்றும், உமாதேவியார் பரமனொடு ஊடக்கண்டு உருகு மென்றும், பரமன் தீண்டலால் கலை நிறைந்து மண்ணையும் விண்ணையும் விளக்குமென்றும் இவ்வாறு பிறை இறைவன் முடிமேல் இருந்தும் இன்பமும் துன்பமும் எய்து கிறதென்றும் கூறுவார்,

அரவம் உயிர்ப்ப அழலும், அம் கங்கை
வளாய்க் குளிரும்,
குரவக் குழலுமையூடற்கு நைந்துருகும்
அடைந்தோர்
பரவும் புகழண்ணல் தீண்டலும் பாகவான்
அவை விளக்கும்
விரவும் இடர் இன்பம் எம் இறைசூடிய
வெண்பிறையே

என்று விளம்புகின்றார்.

இறுதியாக இவர் இறைவனும் தேவியும் கூடியிருக்கும் தோற்றம், கங்கையும் யமுனையும் கூடும் திரிவேணி சங்க மத்தை யொத்திருப்பதைக் காட்டுவது மிக்க இறும்பூது பயப்பதாகும்.

“ பாடிய வண்டுறை கொன்றையினன்
படப்பாம்புயிர்ப்ப
ஓடிய தீயால் உருகிய திங்களின்
ஊறல் ஒத்தது
ஆடிய நீறு ; அது கங்கையும் தெண்ணீர்
யமுனையுமே
கூடிய கோப்பொத்ததால் உமைபாகம்
எம்கொற்றவற்கே ”

என்பது அப்பாட்டு. இவ்வாறு இங்கிதத் துறையில் இவைபோலும் பல பாட்டுக்களை இவர் பாடியுள்ளார். இவை இன்பச் சுவையையே யன்றி இவருடைய மனக் காட்சியின் விரிவையும் விளங்க வுணர்த்துகின்றன.

இனி, இவர் பாடிய கருத்துக்கள் பலவற்றைப் பல பெரும் புலவர்கள் மேற்கொண்டு தாம் பாடியவற்றுள் அமைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். சங்கத் தொகை நூல் களுள் கடவுள் வாழ்த்தைப் பாடிச் சேர்த்த பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பெரும் புலவர் என்பது உலகறிந்த செய்தி. அவர் நம் சேரமானுக்குக் காலத்தால் பிற்பட்டவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு அவர் இவர் பாடிய, "பாதம் புவனி சுடர் நயனம் பவனம் உயிர்ப்பு ஓங்கு ஓதம் உடுக்கை, உயர்வான் முடிவிசும்பே யுடம்பு, வேதம் முகம், திசை தோள்மிகு பன்மொழி கீதம்"[1] என்ற பாட்டின் கருத்தை, நற்றிணைக்குத் தாம் பாடிச் சேர்த்த கடவுள் வாழ்த்தில்,

"மாநிலம் சேவடியாகத் தூநீர்
வளைநரல் பௌவம் உடுக்கையாக
விசும்பு மெய்யாகத் திசைகையாகப்
படர்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண்ணாக
இயன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வன் என்ப
தீதற விளங்கிய திகிரியோனே"

என்று உரைத்திருக்கின்றார்.

இந் நற்றிணைக்கு உரைகண்ட பின்னத்தூர் நாராயண சாமி அய்யர் அவர்கள், "ஏனைப் பூதமும் பிறவும் கூறிய அடிகள் சிதைவுற்றமையின் வடமொழிச் செய்யுளை நோக்கிக் கூறலாயிற்று" என்று குறிக்கின்றார். மேலும், அவர் "படர்கதிர்" என்பதற்கு வேறாகப் "பசுங்கதிர்" என்று பாடங் கொண்டுள்ளார். "படர்கதிர் மதியமொடு சுடர் கண்ணாக" என நிற்கும் இது, முறையே "ஞாயிறு திங்கள்

1. பொன். 19.

நெருப்பு என்ற மூன்றும் கண்களாக” என்னும் பொருள் தருவதாம்; ஆகவே திகிரியோன் என்பது ஆணையுடையோன் என்று பொருள்படுவதை உணரலாம். ஐயரவர்கள் வடமொழிச் செய்யுளை நோக்கி, இத்திருமுறையை நோக்காது போயினர்போலும்.

இவ்வாறே சீவக சிந்தாமணி பாடிய திருத்தக்க தேவரும் இவர் பிரபந்தங்களிலிருந்து சில கருத்துக்களைத் தம் காவியத்தின் கண் மேற்கொண்டு கையாண்டுள்ளார். மகளுற்ற வேறுபாடுகண்டு ஆற்றாத நற்றாய் தலைவனைக் கழறல் என்ற கருத்தில், சேரவேந்தர்,

அடிக்கண்ணி கைதொழுவார்க் ககல்ஞாலம்
கொடுத்தடிநாய்
வடிக்கண்ணி நின்னைத்தொழ வளைகொண்டனை;
வண்டுண்கொன்றைக்
கடிக்கண்ணியாய்! எமக்கோரூர் இரண்டகம்
காட்டினையால்
கொடிக்கண்ணி மேல்நல்ல கொல்லேறுயர்த்த
குணக்குன்றமே

என்று கூறுகின்றார்.

ஒரு செயலே செய்த இருவருள் ஒருவர்க்கொரு வகையும் மற்றையோர்க்கு மற்றொரு வகையும் செய்து ஓரூர் இரண்டகம் காட்டினை என்ற கருத்தைத் திருத்தக்கதேவர், சுரமஞ்சரி சீவகனைப் புலந்து கூறும் கூற்றில் வைத்து,

“கிழவனைப் பாடி வந்தென்
கீழ்ச்சிறை யிருப்பக் கண்டேன்,
எழுதிய பாவை நோக்கி
இமையவித் திருப்பக் கண்டேன்
ஒழிகஇக் காமம் ஓரூர்
இரண்டகம் ஆயிற் றென்றங்கு
அழுதகண் ணீர்கள் மைந்தன்
ஆவிபோழ்ந் திட்ட வன்றே”[1]

என்று அமைத்துக்கொண்டிருத்தலைக் காண்மின்.

---

1. சீவக.

இம்மட்டோ! "இல்லாரை யெல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு" என்ற திருக்குறளை மகளிர் ஒப்பனைக்கண் வைத்து நயப்படுத்தும் செயல் முதற்கண் நம் சேரமான்பால் தான் காணப்படுகிறது. அவர், ஆதியுலாவின் கண், அரிவைப் பருவத்தாளின் ஒப்பனை கூறுமிடத்து,

> " இல்லாரை எல்லாநம் எள்துவர் செல்வரை
> எல்லாநம் செய்வர் சிறப்புஎன்னும்—சொல்லாலே
> அல்குற்கு மேகலையைச் சூழ்ந்தாள் அணி(நகின்)மேல்
> மல்கிய சாந்தொடு பூண்புனைந்து நல்கூர்
> இடையிடையே உள்ளுருகக் கண்டாள் "

என்று கூறுகின்றார்.

இதனைக் காணும் புலவர் எவர்க்குத்தான் வியப்புண்டாகாது போகும்! திருத்தக்க தேவர் இதனைக் கண்டதும் பெருவியப்புற்று, தாம் செய்த காவியத்தே இக்கருத்திலேயே வைத்து அமைத்துக்கொள்கின்றார். சீவகன் நகர வீதியில் உலாவந்தபோது மகளிர் பலர் தம்மை ஒப்பனை செய்து கொண்டு தெருவில் வந்து நின்று அவனை நோக்குகின்றனர். அவ்வாறு வந்த மகளிரின் ஒப்பனையைக் கூறவந்த திருத்தக்க தேவர்,

> " செல்வர்க்கே சிறப்புச் செய்யும்
> திருந்துநீர் மாந்தர் போல
> அல்குற்கும் நகிற்கும் ஈந்தார்
> அணிகல மாய வெல்லாம்
> நல்கூர்ந்தார்க் கில்லை சுற்றம்
> என்றுநுண் நுகப்பு நைய
> ஒல்கிப்போய் மாடஞ் சேர்ந்த
> ஒருதடங் குடங்கைக் கண்ணார் "

என்று கருத்தும் இடமும் ஒப்புக்கொண்டிருத்தலை நன்கு காணலாம்.

இதனால், நம் சேரமான், பாணபத்திரர், நம்பியாரூரர் முதலாயினார்க்குப் பெருஞ் செல்வம் வழங்கியதுபோல,

புலவர் பலர்க்கும் கற்பனைச் செல்வமும் கலைச் செல்வமும் வழங்கியிருப்பது அவர் பெருந்தகைமைக்கு ஏற்ற சான்று பகர்கிறது. இவ்வாறு, இவர் பாடியருளிய பிரபந்தங்கள் "ஆயுந்தோறும் தொறும் இன்பம் தரும்" அறிவு நிலையமாதல் தெளியப்படும்.

இச்சேரமான் "வருகின்ற மூப்பொடு தீப்பிணிக் கூற்றம்" என்றலின் இவர் பொன்வண்ணத்தந்தாதி பாடி அரங்கேற்றிய காலத்தில் மூப்புப் பருவம் எய்துகின்ற வயதினராய் இருத்தலைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறே இவர் பாடியவற்றை ஆராயின், பல அரிய பொருள்களைக் காண்டற்கு இடம் இருக்கிறது. இவர் பாடிய அகப் பாட்டுக்களில் அமைந்திருக்கும் உள்ளுறை நலம், உவமநலம் முதலிய பலவும் பேரின்பம் தருவனவாகும். அவை ஒரு புறமிருக்கச் சேரநாட்டுச் செண்டு விளையாட்டும் சிறுசோற்றுச் சிறப்பும் சீரிய ஆராய்ச்சிக்கு உரியவாகும்.

தேவாரத்திலுள்ள அகத்துறைப் பாடல்கள்

தேவாரம் என்பது சைவர்களாகிய நாம் செய்த தவப் பயனாகத் தோன்றி நிலவும் செந்தமிழ்த் திருமறை யாகும். தமிழறிவு சிறந்த சைவர்களுள், தேவார மென்பது இன்னது என்று தெரியாதவர்கள் இல்லை ஆகையால், தேவாரத்திற் பயிற்சிமிகுந்து நிற்கும் உங்கள் முன்பு, தேவாரத்தின் பொதுவும் சிறப்புமாகிய இயல்புகளைப் பேசத் தொடங்குவது மிகையாகும் என்று கருதுகின்றேன். மேலும், தேவாரத்துள், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் தேவாரம் இப்போது நல்ல இனிய திருந்திய முறையில் வெளியிடப்பட்டுளது. ஆகவே, தேவாரத்தைப்பற்றி ஒன்றும் விரித்துரையாமல், அதன்கண் உள்ள அகத்துறைப் பாடல்களைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்குகின்றேன்.

அகத்துறைப் பாடல் என்பதில், அகம் என்பது கூடுதற்குரிய பான்மையுடைய ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுமிடத்து, அக்கூட்டத்துப் பிறக்கும் இன்பத்தைக் குறிக்கும். அஃது அகத்தே விளங்கி, உயிர்களால், அகத்தேயே நுகரப்படும் அருமையுடையதாகலின், அதனை அகம் என்றே கூறுகின்றனர். துறையாவது, அகமாகிய அவ்வின்பத்தை நுகர்வதற்காக ஒருவனும் ஒருத்தியுமாகிய அவ்விருவரிடத்தும் நிகழும் நிகழ்ச்சி யாகும். ஆகவே, அகத்துறைப் பாடல் என்பது, அகமாகிய இன்பத்தை நுகர்வதற்காக நிகழும் முயற்சி நெறி பொருளாகப் பாடப் பெற்ற பாடல் என்னும் பொருள் தருவதாகின்றது.

அகத்துறைப் பாடல்கள், நமது அருமைச் செந்தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக அமைந்துள்ள பாட்டு வகையாகும்.

இவை அகப்பாட்டு என்றும் துறைப்பாட்டு என்றும் கூறப் படும் அகப்பாட்டு என்னும் பெயர் பொருளிலக்கண மறிந் தோர் பலராலும் பயில வழங்கும் பெயராகும். துறைப் பாட்டு என்பது ஏனை யாவராலும் வழங்கப்படுவது. யாவரும் அறிந்து கொள்வதற்காக, இங்கு அகத்துறைப்பாடல் என் னும் பெயர் கொள்ளப்படுவதாயிற்று.

அகப்பாட்டுக்கள், செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களுள் மிக்க அருமை வாய்ந்தவை: அகப்பாட்டு ஒன்று கிடைக்குமாயின் அதற்குப் பொருள் காண விரும்புவோர், அது கூறும் பொருள், அடங்குதற் குரிய திணை, துறை, கூறுவோர், கேட்போர், மெய்ப்பாடு, பயன் உவமநலம் எனப் பலவற்றை ஆராயவேண்டும். இவற்றைக் கண்டு முடிவு செய்வதற்குக் காலமும் நீட்டிக்கும்; மனத்திற்கும் வேலை மிகுதியாக இருக் கும். இவ்வாறு ஆராய்ந்து பொருள் காண்பது மிக்க இன்ப மாகவே இருந்தபோதிலும், முடிவில், அதனால் மிக்க களைப் பும் உண்டாகும். அகப்பாட்டுகளுக்குப் பொருள் காணும் துறையில் முயல்வோர் பலர்க்கும் இவ்வுண்மை தெரிந்திருக் கும். இவ்வுண்மையினை நம் மணிவாசகப் பெருந்தகையே திருக்கோவையாருள் உலகறிய விளக்கிக் கூறியிருக்கின்றார்.

ஒரு தலைவன், தலைவி ஒருத்தியைத் தனியே கண்டு, அவள்பால் தன் கருத்தைப் போக்கி வேட்கையால் மெலி வுற்று வருகின்றான்; அவனை அவனுடைய நெருங்கிய தோழன் கண்டு, "அன்ப உனக்கு இம்மெலிவு ஏன் உண் டாயிற்று? உன்போன்றார்க்கு மெலிவு உண்டாகவேண்டு மாயின் அதற்கு இரண்டு காரணம் உண்டு. நம் செந்தமிழ்ப் பாட்டுவகைகளில் துறைப்பாட்டுக்களை ஆராய்வது ஒன்று, இசைப்பாட்டுக்களில் கருத்தைச் செலுத்தி ஆராய்வது ஒன்று. நீ இவற்றுள் எதையேனும் செய்தனையோ? உனக்கு இம் மெலிவு தோன்றுவதற்குக் காரணம் என்னை?" என்று வினவினான். இக்கருத்தினைத் திருவாதவூரடிகள்,

“ சிறைவான் புனல்தில்லைச் சிற்றம் பலத்தும்,
என் சிந்தையுள்ளும்,
உறைவான் உயர்மதிற் கூடலின்
ஆய்ந்தஒண் டீந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனை யோ? அன்றி
ஏழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா! தடவரைத் தோட்கென்
கொலாம்மெலி வெய்தியதே?[1] ”

என்று கூறியருள்கின்றார். இதனால், இனிய தமிழ்த் துறைப் பாட்டும், இசைப்பாட்டும் அறிஞர் அறிவைப் பெரிதும் வேலைகொள்ளும் அருமையுடையவை என்பது இனிது விளங்கும். இத் திருப்பாட்டின்கண், அடிகள், துறைப் பாட்டுக்களை முன்னும், இசைப்பாட்டுக்களைப் பின்னும் வைத்திருப்பதனால், இசைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியினும், துறைப் பாட்டாராய்ச்சி பெரிதும் அருமை உடையதென்பது புலனாகும். இனி, இவ்விரண்டின் இயல்புகளையும் ஒருங்கேயுடைய பாட்டு உளதாயின், அஃது எவ்வளவு அருமையுடையதாகும் என்பதை அறிஞர்களே அறிந்துகொள்வார்கள். அவ்வாறே, தேவாரத்திலுள்ள அகத்துறைப் பாடல்கள் யாவும், அகத் துறை நலனும் இசைத்துறை நலனும் ஒருங்கு பெற்றவை யாகையால், இவற்றைப்பற்றிப் பேசுவது என்பது அருமை யான செயலென்பது கூறாமலே விளங்கும்.

அகப்பொருள், கைக்கிளை, பெருந்திணை, ஐந்திணை என மூன்று திணைகளாக வகுத்துக் கூறப்படும். இவற்றுள், கைக் கிளை என்பது பெருந்திணை ஐந்திணை என்ற இரண்டிற்கும் தோற்றுவாய் போல்வது. ஐந்திணை யென்பது, எல்லா வகையாலும் ஒத்த இயல்புடைய தலைவனும் தலைவியும் கூடிப் பெறும் இன்பம் காரணமாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும். பெருந்திணை என்பது ஒவ்வாத இயல்புடைய தலைமக்கள் பின்னர்த் தம்மிற் கூடிப் பெறும் இன்பம்

1. திருக்கோவை 20.

பொருளாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவது. தேவாரத்திலுள்ள அகத்துறைப் பாடல்கள் பலவும் "முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப்பழம் பொரு"ளாய்ப் "பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றிய"னாய் உள்ள சிவபெருமானைத் தலைவனாகவும், சிவபத்தியிற் சிறந்து உயர்வற உயர்ந்த மானிட மகள் ஒருத்தியைத் தலைவியாகவும் கொண்டு நிகழ்கிறபடியால், இவை பெருந்திணைக்கே உரியவாகின்றன. "கடவுள் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கம்" என்று கொண்டு, இவற்றைப் புறப்பொருட்கே யுரிய பாடாண்டிணை என்று கொள்ளக் கருதுவர் சிலர். அத்திணையில், கூட்டமும், அதன்பின்னர் நிகழ்தற்குரிய நிகழ்ச்சியும் கூறாமல், கூடுதற்கெழுந்த வேட்கை மாத்திரமே கூறப்படும்; பெருந்திணைக்கண், கூட்டத்தையும், அதற்கு முன்னும் பின்னும் நிகழ்தற்குரிய நிகழ்ச்சியினையும் கூறுவதால் அவ்வாறு கூறப்படும் தேவார அகத்துறைப்பாடல்கள் பெருந்திணைக்கே உரியவாகின்றன.

இப்பெருந்திணையின் இலக்கணம் தொல்காப்பியத்திற் சுருக்கமாகவே கூறப்பட்டிருக்கிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் நூலில் சிறிது விரியக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அது தேவார காலத்ததோ, அதற்கு முன்னதோ என்பது இதுபோது துணிவதற்கில்லை. இந்நிலையில் இப்பாடல்களை ஆராய்வது சிறிது கடினமாகவே இருக்கிறது.

தேவாரத்திலுள்ள அகத்துறைப் பாடல்கள் மூவர் முதலிகளால் பலவேறு திருப்பதிகளில் பாடப்பெற்றிருக்கின்றன. அவை அனைத்தையும் ஒருங்கு திரட்டித் தனித்தனியே திணையும், துறையும், கூற்று நிகழ்த்துவோரும், கேட்போரும் ஆகிய துறையுறுப்பைக் கண்டு, ஒரு நெறிப்படுத்தி, அகப்பொருள் நலம் காணவேண்டி யிருக்கிறது. இவற்றைத் தனித்தனியே பிரித்துக்கொள்வது அரிதன்று; ஆயினும், பிரித்தவற்றிற்குத் திணை துறை முதலியவற்றைக் கண்டு நெறிப்படுத்துவதற்குத்தான் ஒரு வழியும்

தெரிந்திலது. இனி, நாமாகவே, ஒரு வழியினை அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்றால், என் போன்றார் கல்விப்பயிற்சி வேறு பட்டிருக்கிறது. தேவாரம் பாடிய சான்றோர், தமிழ் நலமே நுகர்ந்து, தமிழ் நூலிலேயே பயின்று, தமிழறிவு சிறந்த மனப்பான்மையுடையர். என் போன்றார், இளமையில் சிறிதே தமிழ் பயின்று, பிறகு ஆங்கிலம் விரவிய கல்வி பயின்று அக் கலப்புத் துறையிலே நினைந்து ஒழுகும் மனப்பான்மை பெற்றவர். ஆகவே, தேவாரம் பாடிய சான்றோர் மனப் பான்மை தனித் தமிழ்ப்பான்மையேயாக, என் போன்றார் பான்மை வேற்று நெறி விரவிய கலப்புப்பான்மையாக நிற்ற லின், நாமாக ஒரு நெறி வகுத்துக் கொள்வதும் சீரிதாகத் தோன்றவில்லை.

இந்நிலையில் தேவாரம் பாடிய சான்றோரது மனப் பான்மை கண்டு, அப்பான்மை வழியே நமது மனத்தைச் செலுத்தி, அவர் பாடலை ஆராய்வது தக்கது என்று தோன் றிற்று. அதற்குத் தேவாரம் பெரிதும் இடம் தருகின்றது. ஒரு சமயத்தில் தேவாரத் திருப்பதிகம் பாட்டியல் வகையில் எதன்பாற்படும் என்று ஓர் ஐயம் பிறந்த காலத்தில், காலஞ் சென்ற ஆசிரியர் அரசஞ் சண்முகனார் என்பார் "தேவாரத் திருப்பதிகம் தொல்காப்பியம் கூறும் விருந்து என்னும் யாப்பு வகையின்பாற்படும்; இதுவும் தேவாரத்திலேயே கூறப்பட் டுளது," என்று கூறி, நம்பியாரூரர் பாடிய 'விருந்தாய சொல்மாலை கொண்டேத்தி" எனத்தொடங்கும் திருப்பாட் டினை ஆதாரமாகக் காட்டினர். மேலும் அவர், 'தேவாரத் துக்குப் பொருளும் அதனை ஆராய்தற்குரிய நெறியும் அத் தேவாரத்திலேயே பெறலாம்" என்றும் கூறினர் என்ப.* இவற்றை நினைவிற் கொண்டு, இச்சொற்பொழி வுக்குரிய நெறியும் தேவாரத்திலேயே பெறவேண்டும் என்று கருதி, யானும் தேவாரத்திலேயே கருத்தைச் செலுத்தினேன்.

* இச்செய்திகளை எனக்குக் காலஞ் சென்ற விண்ணமங்கலம் திரு. தண்டாயுதபாணிக்காடவராயர் அவர்கள் கூறினார்கள்.

திருநாவுக்கரசர் திருவாரூரில் பாடிய திருத்தாண்டகங்களைப் படிக்கையில், "முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்" எனத் தொடங்கும் திருப்பாசுரம், இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஒரு நெறி காட்டியாகத் தோன்றிற்று. அந்நெறியே பற்றித் தேவாரத்திலுள்ள அகத்துறைப் பாடல்களைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் ஆராய்வேனாயினேன். அவையனைத்தும் கூறின், காலம் நீட்டிக்கும் என்று அஞ்சிச் சிலவற்றையே கூறத் தொடங்குகின்றேன்.

"முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள் ;
மூர்த்திஅவன் இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள் ;
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள் ;
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள் ;
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள் ;
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை ;
தன்னை மறந்தாள் ; தன்நாமம் கெட்டாள் ;
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே[1] "

என்பது நம் நாவுக்கரசர் பாடியருளிய திருப்பாசுரமாகும். இதன்கண், ஒரு நங்கை பரமனுடைய நாமம், வண்ணம், ஊர் முதலியவற்றைக் கேட்டு அவன்பால் காதல் வேட்கை கொள்ளுகின்றாள்; பின்பு அவனையே தனக்கு அன்னையும் அத்தனுமாவன் என்று கொண்டு, அவனுடைய பரபோகத்துக்குரிய ஆசாரத்தை மேற்கொண்டு, அதற்கு இயையாத மண்ணுலகத்து ஆசாரத்தை மறந்து ஒழுகுகின்றாள். முடிவில் தான் என்னும் தற்போத மிழந்து, அதனால் தனக்கெய்திய பெயரையும் துறந்து, பரபோக எல்லையைத் தலைப்பட்டுப் பரமசிவானுபூதியைப் பெறுகின்றாள் என்பது இதன் பொருள்.

இதன்கண் நாமம் கேட்டல், வண்ணம் கேட்டல், ஊர் கேட்டல், பிச்சியாதல் என்ற நான்கும் தேவாரத்துப் பெருந் திணைக்குரிய கைக்கிளையாகும். அதற்கேற்ப, இவை யாவும்

1. திருநாவுக். 239 : 7.

தலைவிபாலே நிகழ்தல் காண்க. நாமம், வண்ணம், ஊர் முதலியவற்றைக் கேட்க எழுந்த வேட்கையால் தலைவனைக் கூடிக் காதற் காமவேட்கை பெற்றுக் களிப்புற்று நிகழ்த்தும் கூற்றுக்கள் பெருந்திணைக்கண் பொதுவாகக் காணப்படுவன.

நாமம் கேட்டாள், வண்ணம் கேட்டாள், ஊர்கேட்டாள் எனத் தலைவி செயலைக் கேள்விமேல் வைத்துக் கூறியிருப்பதை நோக்கினால், தலைவி கேள்விக்குரிய பருவமாகிய "காமஞ் சான்ற பருவத்தாள்" என்று தெரிகிறது. கேள்வி தானும் முன்பே கேட்டலாற் பயிற்சி பெற்றில்லாதவழிப் பயன் படாது. "கேட்பினும் கேளாத் தகையவே கேள்வியால், தோட்கப்படாத செவி[1]" என்பர் நம் திருவள்ளுவப் பெருந் தகையார். "கேட்டாள்" என்றது கேள்விப்பயன் உடையவள் என்பது தோன்ற நிற்பதால் தலைவி காமஞ் சாலா இளமைப் பருவத்தேயே பரமனைப்பற்றிய கேள்விப் பயிற்சியுடையாள் என்பது துணியப்படுகிறது. படவே, அவள் தான் பிறந்து மொழி பயின்றதுமுதல் பரமன் நாமத்தையும் வண்ணத்தையும் கேள்வியுற்றிருந்தாளாம். கேள்வியால் ஒருவர்பால் ஒருவர்க்கு அன்பு பிறத்தல் உண்டன்றோ? அம்முறையே தலைவிக்கும் அவனது நாமவண்ணக் கேள்வியால் அவன்பால் அன்பு உளதாயிற்று. ஆயினும் அது, செயற்கை யன்பாகலின் காரணம் தோன்றும்போது நினைவில் நிலவுவதும், தோன்றாக் காலங்களில் மறைவதுமாகவே இருந்து வந்தது.

இவ்வாறாக, ஒருநாள் பரமனாகிய தலைவன் பலியேற்கும் மிக்கோன் ஒருவனைப்போல உருக்கொண்டு, தலைவியின் இல்லத்துக்குப் பலி வேண்டி வந்தான். அதுபோது தலைவி, அன்னை ஏவியதனால் வந்து பலியிட்டவள், அவனது திருவுருவைக் கண்ணாரக் கண்டாள். உடனே அவள் மனத்தில் பண்டு அவனைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றிருந்த வடிவமும் வண்ணமும் தோன்றின. அவையும் இப்போது நேரிற்காணும்

1. குறள். 974.

வடிவு வண்ணங்களும் ஒத்து நின்றன. அதனால் அவனது உண்மைநிலையை ஆராயவேண்டும் என்னும் அவா பிறந்தது. ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பல எண்ணங்கள் அவள் மனத்தில் எழுந்தன அவள் மிக்க நாணம் உடையவள்; ஆகையால் பல கேட்டற்கு அஞ்சி, முதலில் “ஐய, நும் பெயர் யாது?” என்று கேட்டாள். கேள்வி வழியாக முன்பே அவனுடைய நாம வண்ணங்களை அறிந்திருந்தமையின் முதற்கண் அவனுடைய நாமமே கேட்டாள். அறிந்திராளாயின் வேறுவகையாக வினவியிருப்பாள். அவன் தன் பெயரைக் கூறினான். பெயரும் பண்டு கேட்டிருந்த பெயராகவே யிருந்தது. அவனது திருவுரு முற்றும் அவள் மனத்தில் இடம்பெறுவதாயிற்று; அதன் பயனாக வண்ணங்களின் ஒற்றுமை காண விரும்பி, அவன் இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள். இதன்கண் நம் நாவரசர் மூர்த்தி என்றும், இருக்கும் வண்ணம் என்றும் கூறியருளி யிருத்தலால், கேள்வியாலும் காட்சியாலும் உண்டான அவனது திருவுரு அவள் மனத்தில் நிலைபெற நின்றமையும், வடிவும் வண்ணமும் ஒத்து நின்றமையும் இனிது விளங்குகின்றன. இதனால் அவள் மனத்தில் அவன்பால் உண்டாகியிருந்த செயற்கையன்பு உண்மையன்பாய், மெய்க்காதலாகத் திரிவதாயிற்று. “அன்னவரே எங்களவர் ஆவர்; அவருகந்து சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணி செய்வேன்” என்னும் துணிவு அவள் நெஞ்சில் நிற்பதாயிற்று.

ஆனால், மனம் என்பது நிலைபெற நில்லாது அலையும் இயல்பிற்று. மேலும், பெண்மனம் என்ற வழி, அதன் அலைச்சலுக்கு அளவில்லை. ஏனெனில், ‘மகளிர் மனம்போல வேறுபடும்[1]” என்றும், “உண்ணிறை உடையவல்ல; ஓராயிரம் மனத்தவாகும்[2]” என்றும் சான்றோர் கூறுப. அதனால், தலைவி, ‘அவனைக் கூடுதல் முடியுமோ? முடியாதோ? அவன் ஊரையேனும் அறிந்திருப்பின், தோழி முதலாயினாரை விடுத்து அவன் அருள் நிலையை அறியலாம்; சமயம் வாய்க்

1. குறள். 974. 2. சீவக. 1597.

டின், நாமாகிலும் நேரிற் சென்று, நம் கருத்தை முற்றுவித்துக் கொள்ளலாம்," என்பன போலும் எண்ணங்களால் அலைப் புண்பாளாயினள். பின்பு ஒருவாறு தேறி, அவன் உறையும் ஊரையும், அதன் இயல்பையும் அறிந்துகொள்ள நினைந்து, "எவ்வூரீர் எம்பெருமான்?" என்றாள். அதற்கு, அவன், "ஆரூர்" என்று செப்பினன். அதன் இயல்பு கேட்கு முகத் தால் தனது வேட்கையும் தோன்ற, "பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்." அதற்கு விடை கூறப் புகுந்த பரமன், அவள் வேட்கை நிலையினைத் தெளிய அறிந்தவனாகலின், அது மிகுந்து அவள் பிச்சியாகுமாறு தன் நடையாலும், மாய மொழிகளாலும் பேதுறுவித்தான். இதனால், அவள்,

"பட்டுடுத்துப், பவளம்போல் மேனியெல்லாம்
பசுஞ்சாந்தம் கொண்டணிந்து பாதம் நோவ
இட்டெடுத்து நடமாடி, இங்கே வந்தார்க்(கு)
"எவ்வூரீர் எம்பெருமான்?" என்றேன்; ஆவி
விட்டிடுமா றதுசெய்து, விரைந்து நோக்கி,
வேறோர் பதிபுகப் போவார் போல,
வட்டணைகள் படநடந்து, மாயம் பேசி,
வலம்புரமே புக்கங்கே மன்னினாரே[1]"

என்பன போல்வன கூறி அலமருவாளானாள்.

தலைவன் அவளை விரைந்து நோக்கி, வட்டணை[2] பட நடந்து மாயம் பேசி நீங்கினதும், அவளது நெஞ்சும் நிறை யும் நெகிழ்ந்து நீங்குவவாயின. அவள் இன்பத்தை வெறுத் தாள்; துன்பத்துப் புலம்பினாள்; எதிர்பெய்து பரிந்தாள்; ஏதம் ஆய்ந்தாள்; பசியட நின்றாள்; பசலை பாய்ந்தாள்; உண்டியிற் குறைந்தாள்; உடம்பு நனி சுருங்கினாள்; கண் டுயில் மறுத்தாள்; கனவொடு மயங்கினாள். சுருங்கக்கூறின், "பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள்."

1. திருஞான. 272 : 7.
2. வட்டணை—கூத்துவகையுள், அவிநயவகை. முகவட்டணை, கைவட்டணை, கால்வட்டணை எனப் பலவகை யுண்டென அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவர்.

இதன்கண், "அவனுக்கே" என்றது, பண்டு கேள்வியாலும், பின்பு கண்ணாலும் கேட்டும் கண்டும் அறிந்து கொண்ட பரமனது மூர்த்தமேயாகலின், அதனையே வற்புறுத்தி நின்றது. காணாத முன்பு மனக் கோயிலில் வைத்து அன்பு செய்து போந்த திருமூர்த்தமே, கண்ணாற் கண்ட பின்பும் அங்கு நின்று நிலைபெற்ற அன்பால் பூசிக்கப்படுகிறது என்பது தோன்ற, "பெயர்த்தும்" என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இவ்வாறு தலைமகள், பசலை பாய்ந்தும், உண்டியிற் குறைந்தும், உடம்பு நனி சுருங்கியும் பெரிதும் வேறுபட்டு வருவதைத் தோழி அறிந்தாள். இவள் புலம்பித் தோன்றுவது காணும் தோறும், "இவள் மனத்துட் புகுந்து கலக்குவான் ஒரு காளை உளனாதல் வேண்டும்" என்று துணிந்து, அறிதற்குரிய காலம் நோக்கி யிருந்தாள். இதற்குள், தலைவனும் பலமுறை இவள் இல்லத்துக்குப் பலியேற்பான் வந்து, இவளை யாவரும் "பித்தேறினள் பிச்சி" என்று கூறத்தக்க அத்துணைப் பேதுறவு எய்துமாறு திருவருள் செய்துவிட்டான். அதனால், இவள் பெருந்திணை நெறிமையிற் புகுந்து, நாணம் மடம் முதலிய பெண்மைக் குணங்களைக் கடந்து, "இறந்த போலக் கூறும் கிளவி[1]" யைக் கூறலாயினள். அப்போழ்து, தோழி, உனக்கு இவ்வேறுபாடு எதனாயிலாற்று?" என்றாளாக, அதற்குத் தலைவி,

"சிறையார் வண்டுந் தேனும் விம்மு
செய்யமலர்க் கொன்றை
மறையார் பாடலாட லோடும்
மால்விடை மேல்வருவார்,
இறையார், வந்தென் இல்புகுந்தென்
எழில்நலமும் கொண்டார்
கறையார் சோலைக் கானூர்மேய
பிறையார் சடையாரே[2]"

என்று கூறினாள்.

---

1. தொல். பொருள். பொருள். 42. 2. திருஞான. 73 : 3.

இதன்கண், தலைவி தான் வாளா விருக்கவே, அவன் தானே வலிய வந்து, என் இல்புகுந்து, என் எழில்நலமும் கொண்டான் என்று உரைப்பதனால், தன்பால் குற்றமின்மை தோன்றக் கூறித் தோழியைத் தழீஇக் கொள்கின்றாள். இறைவராதலின் தனக்குரிய இறைப்பொருளாமென என் எழிலும் நலமும் கொண்டார்; தடை செய்வாரும் இலர் என்பது தோன்ற "இறையார்" என்பது அறியத் தக்கது.

"இவ்வாறு நின் தோல்கவின் கெடுத்த அவனை மறுப்படியும் கண்டதனாலன்றோ இவ்வேறுபாடு பெரிதாயிற்று? ஆதலின் அவனை இனி மறப்பதே செயற்பாலது" என்று தோழி கூறினள். அதுகேட்ட தலைவி "ஆம், நீ கூறுவது ஒக்கும். ஆனால், அவன் கனவிடை வந்தன்றோ காட்சி தருகின்றான்; கண்டவழித் தொழ வேண்டுதலின், அவனை மறத்தல் யாங்ஙனம்?" என்பாளாய்,

"செஞ்சுடர்ச் சோதிப் பவளத்திரள்
திகழ் முத்தனைய
நஞ்சணி கண்டன் நல்லூர்உறை நம்பனை
நான் ஒருகால்
துஞ்சிடைக் கண்டு கனவின்தலைத்
தொழுதேற் கவன்றான்
நெஞ்சிடை நின்றகலான் பல
காலமும் நின்றனனே[1]"

என்று இசைக்கின்றாள்.

"இப்பரமனுக்கு கனவிலும் நனவிலும் போந்து கூடி மகளிர் நலன் அழிக்கும் செயலால் யாதொரு மாண்பும் இருப்பதாகத் தெரிந்திலதே" என்று கூறும் கருத்துடையாளாய்த் தோழி தலைவனைச் சுட்டி,

"துணிவளர் திங்கள் துளங்கி விளங்கச்
சுடர்ச்சடை சுற்றிமுடித்துப்
பணிவளர் கொள்கையர் பாரிடஞ்சூழ
ஆரிடமும் பலி தேர்வார்;

1. திருநாவு. 98 ; 4.

அணிவளர் கோலமெலாம் செய்து பாச்சி
லாச் சிராமத் துறைகின்ற
மணிவளர் கண்டரோ, மங்கையைவாட
மயல்செய்வதோ, இவர் மாண்பே"

என்றாள். "ஆரிடமும் பலி தேர்வர்" என்பது பலரிடத்தும் பலி தேர்ந்து, இவ்வாறே மயல்செய்து வாடுவிக்கின்றார், இஃது இவர்க்கொரு மாண்பு போலும் என்ற கருத்துக்கு ஏதுவாகின்றது அதனைக் கேட்டதும் பொருளாய தலைவி, "அவர் அன்னர் அல்லர்; அவர் என்னொருத்தியைத் தான் இவ்வாறு செய்துள்ளார்; அவர் வேதமாகிய ஒழுக்க நூலை உலகிற் குபகரித்த முதல்வர் காண்" என்பாள்,

"போது பொன்திகழ் கொன்றை புனைமுடி
நாதர் வந்தென் நலங்கொண்டார்
பாதம் தொண்டர் பரவிய பாற்றுறை
வேதம் ஓதும் விகிர்தரே"

என்றாள்.

தலைவி கூறியது கேட்ட தோழி, "நீ அறியாய்; நீ நயந்த பரமன் பெண்களில் ஒருத்திக்கும் நல்லன் அல்லன்" என்பாள்,

"ஒருத்தி தன்தலைச் சென்றாளைக் கரந்திட்டான் உலகமேத்த
ஒருத்திக்கு நல்லனாகி மறுப்படுத் தொளித்து மீண்டே
ஒருத்தியைப் பாகம் வைத்தான் உணர்வினால் ஐயம்உண்ணி
ஒருத்திக்கும் நல்ல னல்லன் ஒற்றியூருடைய கோவே"

என்று கூறினாள். 'அங்ஙனம், கங்கைக்கும் உமைநங்கைக்கும் அருள் செய்தானாயினும் என்னை வைத்தற்கு வேறிடம் இன்மையின், என்னைத் தன் பக்கலிலே வைத்தருள்வன் காண்" என்று தலைவி செப்பினாள். தோழி, "நீ இன்னும் அறிந்திலை"

"முல்லை வெண்நகை மொய்குழலாய்! உனக்(கு)
அல்ல னாவதறிந்திலை; நீகனித்
தொல்லையார் பொழில் தோணி புரவர்க்கே
நல்லையாயிடுகின்றனை, நங்கையே!" என்றாள்

இதன்கண், "நின்பால் பலியேற்பான் வந்து நலங்கவர்ந்து சென்றவன், நீ மயல்கொண்டு வாடிய வழியும் வாராமையின், அல்லனவை தறிந்திலை" என்றதற்கு, "உனக்கு அல்லனவை தறிந்திலை" என்றும், "அவ் வன்மைத் தன்மை யறியாமையால் நீ நல்லையாகின்றாய்; நங்கையாகலின் நினக்கு அது பண்பே" என்பாள், "நல்லை யாயிடுகின்றனை, நங்கையே" என்றும் கூறியது காண்க.

இதைக் கேட்ட தலைவி பொருளாய்,

"ஒன்றுதா னறியார் உலகத்தவர்
நின்று சொல்லி நிகழ்ந்த நினைப்பிலர்
துன்று வார்பொழில் தோணி புரவர்தம்
கொன்றை சூடுங் குறிப்பது வாகுமே"

என்று கூறினாள். மேலும் அவள் என் மனத்தில் உள்ளது ஒன்றே; அது யாதெனில், பசலையாற் பொன்னிறங் கொண்ட எனக்கு வேண்டுவது பொன்னிறக் கொன்றைமாலையே; யாரும் இவ்வுலகத்தவர் அதனை யறியாது ஆகாதன பலவும் நேர்நின்று சொல்லி, ஆவனவாய் நிகழ்ந்தவற்றை அறவே நினையாதொழிகின்றனர். ஒரு பொருள்பற்றிய உண்மையினை ஒருவர் கூறுமிடத்து, ஆகாதன பல கூறுவதும், ஆவது ஒன்றையும் கூறாதொழிவதும் ஓரிடத்துமட்டும் காணப்படுவதொன்றன்று; உலகமெங்கும் காணப்படுவது; அதுபற்றியே நீயும், யான் அக்கொன்றை சூடும் குறிப்பால் அதன் நிறமே விளங்கப் பொன்னிறங் கொண்டது காணாது கூறினை" என்றாள். இவ்வாறே திருவள்ளுவனாரும், "நனவினால் நந்நீத்தார் என்பர் கனவினால் காணார்கொல் இவ்வூரவர்" (குறள். 1220) என்ற வழியும், தோழிபால் அயன்மை தோன்ற, "இவ்வூரவர்" என்று புலனெறி வழக்கம் செய்தமை காண்க.

இதன்மேல் தோழி சொல்லாடுவதை விடுத்துச் செல்வாள், செவிலியைக் காண்டலும், அவள் பலி வேண்டி வந்தாரைக் கண்டு நின் தோழி பரிவுற்று மெலிகின்றாள்

என்று ஊரவர் அலர் கூறுவதை அறிதியோ? என்று மொழிந்தாள். அதுகேட்ட தோழி, அதனை மறைத்து,

" துஞ்சும் போழ்தும் துயிலின்றி யேத்துவார்,
வஞ்சின்றி வலங்கொள் மறைக்காடரோ
பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவை பலிகொணர்ந்(து)
அஞ்சி நிற்பது மைந்தலை நாகமே"

என்கின்றாள். பலியிட வந்த எம்பாவை, அவன் மேனிமேல் பூணாரமாய்க் கிடந்த ஐந்தலை நாகத்தைக் கண்டு அஞ்சி நின்றதை அறியும் திறமின்மையின், ஏதிலார், அவன்மேற் கருத்தைப் போக்கினாள் என்றார் என்றாள். இது தோழியால் தோன்றிய புறஞ்சொல் மாணாக் கிளவி.

இஃது இங்ஙனமாக, தலைவி தலைவன்பாற் கொண்ட அன்பு முதிர்ந்து, அவன் பிரிவாற்றாளாய், இன்பத்தை வெறுத்தும், கண்படை யின்றியும் கலங்குநர் உறுவாள், வண்டுகளை நோக்கி,

" வண்தரங்கப் புனற்கமல மதுமாந்திப் பெடையினொடும்
ஒண்டரங்க இசைபாடும் அளியரசே! ஒளிமதியத்
துண்டர்அங்கப் பூண்மார்பர் திருத்தோணி புரத்துறையும்
பண்டரங்கர்க் கென்னிலைமை பரிந்தொருகாற் பகராயே"

எனவும், நாரையை நோக்கி,

" கானருகும் வயலருகும் கழியருகுங் கடலருகும்
மீனிரிய வருபுனலின் இரைதேர்வெண் மடநாராய்!
தேனமர்தார்ச் சிறுத்தொண்டன் செங்காட்டாங் குடிமேய
வானமரும் சடையார்க்கென் வருத்தம்சென் றுரையாயே"

எனவும், குயில்களை நோக்கி,

" சொன்மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள் சொல்லீரே
பன்மாலை வரிவண்டு பண்மிழற்றும் பழனத்தான்
முன்மாலை நகுதிங்கள் முகிழ்விளங்கு முடிச்சென்னிப்
பொன்மாலை மார்பன்என் புதுநலமுண் டிகழ்வானே!"

எனவுங், கிளி, பூவை முதலியவற்றை நோக்கி,

"பற்க்குமெம் கிள்ளைகாள்! பாடுமெம் பூவைகாள்!
அறக்கண் என்னத்தகும் அடிகள் ஆரூரரை
மறக்க கில்லாமையும், வளைகள் நில்லாமையும்,
உறக்க மில்லாமையும் உணர்த்த வல்லீர்களே"

எனவும் கூறிப்போந்தாள். அதுகேட்ட தலைவி, பொருளாய் "எம்பெருமான், இவர்களால் என்பொருட்டு ஏசுண்ணப்படு கின்றான்; அவன் பெருமையினை இவர் அறிந்திலரே" என்பாள்,

"நல்லா ரும்அவர் தீயர் எனப்படும்
சொல்லார் நன்மலர் சூடினார்
பல்லார் வெண்டலைச் செல்வரெம் பாற்றுறை
எல்லாரும் தொழும் ஈசரே"[1]

என்றும்

"எம்பெருமான் தீ நிறத்தனாகையால், அவனை நல்லோர் பலரும் தீயர் என்பர்; அந்நயமுணராத பேதையர் அவனைத் தீமைப் பண்புடையர் என்னும் பொருண்மைகொள்வர். அவர் எல்லாரும் தொழும் ஈசராவர்" என்று தோழிக்குக் கூறினாள். அதுகேட்ட தோழி, "அன்னாய், இஃது என்னால் நிகழ்ந்ததன்று. அயலார் பலரும் அலரெடுத்துக் கூறிப் பழி செய்தனர், காண்" என்றாள். அது பொறாத தலைவி வெகுண்டு என் பெயரையும் கோடிகாவுறைவான் இயற்பெயரையும் இணைத்துக் கூறி ஏசுகின்றனர் என்ப.

"நாவளம் பெறுமாறும் அந்நன்னுதல்
ஆமளஞ்சொலி அன்புசெயி னலால்
கோமளஞ் சடைக் கோடிகாவாளனை
ஏவள் இன்றெனை ஏசும் அவ்வேழையே"

"வீறுதான் பெறுவார் சிலராகினும்
நாறுபூங் கொன்றைதான் மிகநல்கானேல்
கூறுவேன் கோடிகாவுளாய் என்றுமால்
ஏறுவேன், நும்மால் ஏசப்படுவனே"

---

1. ஞானசம். 90.

என்று கூறி வருந்துவாளாயினள். அதனாற் பெரிதும் ஆற்றாளாய தோழியைத் தலைவன்பால் தார் பெற்றுவருமாறு தூது விடக் கருதிய தலைவி,

"கரும்பமர் வில்லியைக் காய்ந்து
காதற்காரிகை மாட்டருளி
அரும்பமர் கொங்கை யோர்பால்
மகிழ்ந்த அற்புதம் செப்பரிதால்
பெரும்பகலே வந்தென் பெண்மை
கொண்டு பேர்த்தவர் சேர்ந்தஇடம்
சுரும்பமர் சோலைகள் சூழ்ந்த
செம்மைத் தோணி புரந்தானே"

எனவும்,

"என்ன தெழிலும் நிறையும் கவர்வான்
புன்னைமலரும் புறவில் திகழும்
தன்னைமுன்னம் நினைக்கத் தருவான்
உன்னப் படுவான் ஒற்றி யூரே"

எனவும் கூறுமுகத்தால், தலைவனுடைய இயலும் இடமும் கூறினள். காமத்துக்குரிய காமனைக் காய்ந்து, காமத்திற் சிறந்த காதற் காமம் நிறைந்த உமைநங்கையினைப் பாகமாகவுடையான் என்றும், "தன்னை முன்னம் நினைக்கத் தருவான்" "உன்னப்படுவான்" என்றும் கூறியன இயல்கள். தோணி புரம், ஒற்றியூர் என்பன இடம்.

இன்ன செயல்களால் பெரிதும் மேனி வேறுபட்டு நின்ற தலைவிக்குத் தாயர் செய்த மருந்தும் மந்திரமும் பயன் படாமை கண்ட செவிலி, தோழியை நோக்கி, இவள் இன்னவாறு செய்தான் யாவன்"? என்றாள். அவட்குத் தோழி, தலைவன் இயல்பும் தலைவியின் காதலும் ஆய்ந்து,

"கருகுகண் டத்தன் காய்கதிர்ச் சோதியன்
பருகுபா லமுதே யெனும் பண்பினன்
அருகு சென்றிலள் ஆவடுதண்டுறை
ஒருவன் என்னை உடையகோ என்னுமே"

என்றும், தலைவியின் காதலை,

"வண்ணமும் வடிவும் சென்று கண்டிலள் ;
எண்ணி நாமங்கள் ஏத்தி நிறைந்திலள் ;
கண்ணுலாம் பொழில்சூழ் கழிப்பாலை எம்
அண்ணலே அறிவான் இவள் தன்மையே"

என்றும் கூறினள்.

இதனைக் கேட்ட செவிலி, இவள் காதலித்த பெரியோன் எல்லாமாய் அல்லதுமாய் எப்பொருட்கும் இறைவனுமாய் நிற்கும் பரமனாகலின், அவன் இவளை ஏன்று கொள்ளுதல் கூடாதே. அவனை விரும்பி யொழுகுதலால் பயன் இல்லை. இதனை இவள் பெற்றோர்க்குக் கூறி, நம் குடிக்கு ஆசார மாவனவற்றைச் செய்வோம் என்றாள். அதனை யறிந்த தலைவி அவளை நோக்கி, "அன்னாய், அவன் எனக்கு அந்நியனல்லன். எனதுரை தனதுரையாகக் கொண்டு அநந்நியமாய் என் நெஞ்சிற் கலந்துளானாகலின், அவன் புணரப் புணரும் எனது எழில் நலம், நீங்க நீங்குதல் இயல்பு." என்பாளாய்

"உளங்கொள்வார் உச்சியார் கச்சி யேகம்பன்
ஒற்றியூர் உறையும் அண்ணாமலை அண்ணல்,
விளம்புவான் எனதுரை தனதுரையாக
வெள்ளநீர் விரிசடைத் தாங்கிய விமலன்,
குளம்புறக் கலைதுள மலைகளும் சிலம்பக்
கொழுங்கொடி எழுந்தெங்கும் கூவிளங் கொள்ள
இளம்பிறை தவழ்பொழில் இலம்பையங் கோட்டூர்
இருக்கையாப் பேணிஎன் எழில்கொள்வ
தியல்பே"[1]

என்றாள்.

தன் மகள் உற்ற வேறுபாட்டைக் கண்டு ஆற்றாளாய அன்னை, செவிலியை நோக்கித் தன் மகள்,

"பிறந்திளைய திங்கள் எம்பெம்மான்
முடிமேல தென்கின்றாளால்
நிறங்கிளரும் குங்குமத்தின் மேனி
அவன் நிறமே என்கின்றாளால்

1. ஞானசம். 123.

மறங்கிளர் வேற்கண்ணாள் மணிசேர்
மிடற்றவனே என்கின்றாளால்
கறங்கோத மல்கும் கழிப்பாலைச்
சேர்வானைக் கண்டாள் கொல்லோ"[1]

என்று வினவினாள். அது கேட்ட செவிலியும்,

"கண்பனிக்கும் கைகூப்பும் கண்மூன்றுடை
நண்பனுக் கெனைநான் கொடுப்பேனெனும்
வண்பொன்னித் தென்வலஞ் சுழிமேவிய
பண்பன் இப்பொனைச் செய்த பரிசிதே"[2]

என்றாள். உடனே அன்னை மனம் மருண்டு, அத்தகையோன் முறையே வந்து மணம் பேசி வரைந்து கொள்ளாது தாழ்த்து ஒழுகுதலின், நாம் அவனுடைய செயலைப் பலரறியக் கூறிப் பழிப்போம் வம்மின் என்பாள்,

"ஊசலாம் அரவல்குலென் சோர்குழல்
ஏசலாம்பழி தந்தெழில் கொண்டனர்;
ஓசொலாய் மகளே! முறையோ என்று
பூசல் நாமிடுதும் புகலூரர்க்கே"[3]

என்றாள். அன்னை கூறிய இப்பூசலைக் கேட்ட தலைவி நெஞ்சு கலுழ்ந்து

"பொன்னொத்த நிறத்தானும் பொருகடல்
தன்னொத்த நிறத்தானும் அறிகிலாப்
புன்னைத் தாது பொழிற்புக லூரரை
என்அத்தா என என்னிடர் தீருமே"[4]

என்றதனால், பூசலுக்கும் ஏசலுக்கும் ஒரு பயனும் எய்தாது: அவற்றைச் செய்த பிரம விட்டுணுக்கட்கு அரியனானான். அவர் பின்பு 'அத்தா' என ஏத்தியவழி எளியனானான். ஆகலின், அவனையே அன்னையும் அத்தனுமாக வழிபடுவதே என் துயர் களைதற்கு மருந்தாம் என்றனள்.

இவ்வாறு தலைவி கனவிலும் நனவிலும் அவனையே நினைந்து கண்படையின்றி வருந்தி நிற்ப, அவன் மார்பிலணிந்த

1. திருநா. 12. 2. ஷை 264. 3. ஷை 234. 4. ஷை 234.

தார் வேண்டித் தோழி செல்கின்றனள். சென்றவள், பரம னுக்கு உரியார் பலரைக் கண்டு,

> "சித்தம் தேறும் செறிவளை சிக்கெனும்
> பச்சை தீரும்என் பைங்கொடி; பான்மதி
> வைத்த மாமயி லாடு துறையரன்
> கொத்தி னிற்பொலி கொன்றை கொடுக்கிலே"

என்றும்,

> "அண்டர் வாழ்வும் அமரர் இருக்கையும்
> கண்டு வீற்றிருக் கும்கருத் தொன்றிலோம்
> வண்டு சேர்மயி லாடு துறையரன்
> தொண்டர் பாதங்கள் சூடித் துதையிலே"[1]

என்றும் கூறினள். பின்பு பரமனைக் கண்டு "ஐயனே! என் தோழி நின்னை எய்தாவிடின் இறந்துபாடு எய்துதல் குறித்து நின்னால் அருளப்படுதல் தலையாய அறம் என்று கூறினள்" என்பாள்,

> "சுறவக் கொடிகொண் டவன்நீ றதுவாய்
> உறநெற்றி விழித்த எம்உத் தமனே
> விறல்மிக்க கரிக்கருள் செய்தவனே
> அறமிக்க தென்னுமென் ஆயிழையே"[2]

என்றும்,

> "குன்றே யமர்வாய்! கொலையார் புலியின்
> தன்தோ லுடையாய்! சடையாய்! பிறையாய்!
> வென்றாய் புரமூன்றை! வெண் நாவலுளே
> நின்றாய்! அருளாய் எனும் நேரிழையே"

என்றும் கூறினள். "சடையாய் எனுமால் சரணீ எனுமால்" என்னும் பதிகமும் இப்பொருண்மைக்கு ஏற்புடைத்தாயி னும், அதற்கெனத் தனித்த வரலாறுண்மையின், ஈண்டுக் கொண்டிலர்.

தோழி தார்பெறுவான் சென்றவள் விரைய வாராமை யின், தலைவி பலபட நினைந்து மெலிந்து, நள்ளிரவில் தானே தலைவன் பதிபுக நினைந்து,

---

1. திருநா. 224. 2. சம். 257.

“ வண்டார் கொன்றையும் மத்தம் வளர்சடைக்
கொண்டன் கோலமதியோ டரவமும்
விண்டார் மும்மதி லெய்தவன் வீரட்டம்
கண்டா லல்லதென் கண்டுயில் கொள்ளுமே ”

என்று துணிவுற்றிருந்தாள். இருக்குங்கால், தோழி, பரமனை எதிர்ப்பட்டு அவன மார்பின் மாலை பெற்று வந்து தலைவிக்குத் தந்தாள். அதனை ஏற்ற தலைவி மெய்ம்மறந்து இன்பத்தால் ஏமுற்றாள். அதனைக் கண்ட தாயரும் ஆயமும் பெருமகிழ்வு கொண்டு,

“ மங்கை காணக் கொடார் மணமாலையைக்
கங்கை காணக் கொடார்முடிக் கண்ணியை
நங்கைமீர் இடை மருதர் இந்நங்கைக்கு
எங்கு வாங்கிக் கொடுத்தார் இதழியே ”

என்று பாராட்டுவராயினர்.

பின்பு தலைவி, பரமன் வரவெதிர்ந்து நின்று, கூடலிழைத்து வருந்தி யிருந்தாள் என்பது,

“ நீடு நெஞ்சுள் நினைந்து கண்ணீர் மல்கும்
ஓடுமாதலின் ஒண்டொடி மாதராள்
மாடநீள் மருகற் பெருமான் வரில்
கூடுநீ என்று கூடல் இழைக்குமே ”[1]

என்பதனால் விளங்குகிறது.

இவ்வாறு தலைவன்பால் நிராவேட்கையளாய் நின்ற தலைமகள் நிலையினை நம் நாவரசர் “ பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள் ” என்கின்றார். இது பெருந்திணைக்கண் “மிக்க காமத்துமிடல்” எனப்படுகின்றது. அஃதாவது காமத்து மிகுதியும், அம்மிகுதியால் உளதாகும் வன்மையும் என்று உணரப்படும். இவ்விரண்டினையும் பிரித்துக் காண்டல் கூடாமை பற்றி, “மிக்க காமத்து மிடல்” என்ப. எனினும், நம் தாண்டக வேந்தர், இதன் பயனை இதனாற் பிறக்கும்

1. நா. 204.

செயல்மேல் வைத்து விரிப்பர்; பெற்றோர்க்கு அஞ்சி யொழு கிய தன்மை யிறந்து, உலகியலையும் உட்கொள்ளாது, மிக்கு நிற்கும் காமமே, மன முதலிய மூன்றன் செயற் பயனைக் கொண்டொழுகுவது எனப் பொருள் உணர்வித்து "அன்னை யையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள், அகன்றாள் அகலிடைத் தார் ஆசாரத்தை" என்று விளக்கியுள்ளார். அன்னையை யும் அத்தனையும் அஞ்சி யொழுகிய அச்சத்தின் நீங்கல், தலைவியின் நற்றாய் கூறும் கூற்றால் தெரியப்படும். தலைவி யுற்ற வேறுபாட்டைக் கண்டு பொறாளாய அன்னை, "யான் கடிந்து கூறினும், பரிந்து கூறினும் அயலார் போலக் கருதி என்னைப் பழித்துரைக்கின்றாள்" என்பாள்,

"மருந்து வானவர் உய்ய நஞ்சுண்டுகந்(து)
இருந்தவன் கழிப்பாலையுள் எம்பிரான்
திருந்து சேவடி சிந்தையுள் வைத்திவள்
பரிந்துரைக்கிலும் என்சொற் பழிக்குமே"

என்று கூறுகின்றாள்,

பிறிதொரு காலத்தில் அன்னை, தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாளாய், 'இப்பரமன் இவளை முறையே வரைந்து கொள்ளாமல், தொன்னலம் கெட்டுத் துயர் எய்துமாறு இவளை விடுவது இப்பரமனுக்குத் தகாது என்று கூறிப் பழிப்போம், வம்மின்" என்பாள்,

"ஊசலாம் அரவல்குல் என்சோர்குழல்
ஏசலாம் பழிதந் தெழில் கொண்டனர்;
'ஓ சொலாய், மகளே! முறையோ?' என்று
பூசல்நாம் இடுதும் புகலூரர்க்கே"

என்று கூறினாள். இதனைக் கேட்டாள் தலைவி. "நன்னலம் தொலைய நலம் மிகச் சாஅய், இன்னுயிர் கழியினும் உரையல் அவர் நமக்கு, அன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ, புலவிய தெவனோ அன்பிலங்கடையே"[1] என்றும், "எள்ளின் இளி

1. குறுந். 93.

வாம் என்றெண்ணி அவர்திறம் உள்ளும் உயிர்க்காதல் நெஞ்சு"[1] என்றும் வரும் பெண்மைக் கருத்தினை உட்கொண்டு,

"பொன்னொத்த நிறத்தானும் பொருகடல்
தன்னொத்த நிறத்தானும் அறிகிலாப்
புன்னைத் தாது பொழிற்புக லூரரை
என்அத்தா என என்னிடர் கெடுமே"

என்றாள். இவற்றால் தலைவி தன் பெற்றோர்க் கஞ்சிய அச்சத்தின் நீங்கினமை பெறப்படும்.

இனி, பிறர் கூறும் பழிப்புரை கேட்டு அன்னை செயிர்த்து நோக்கினள் என்று தோழி கூற, தலைவி, அது கேட்டு அஞ்சி ஒழுகும் ஆசாரத்தின் நீங்கி,

"நாவளம் பெறுமாறும் அந்நன் னுதல்
ஆமளஞ் சொலி அன்பு செயினல்லால்
கோமளஞ் சடைக் கோடிகாவா என
ஏவள் இன்றெனை ஏசும் அவ்வேழையே"

என்றாள். தலைவன் தழையும் தாரும் கையுறையாகக் கொண்டு வந்து தலைவிக்குக் கொடுத்துக் காண்டல், "அகலிடத்து ஆசாரம்". இங்கு தலைவிதானே, தலைவன் பால் கொன்றைமாலை வாங்கி வருக எனத் தோழியை விடுத்தனள். "கங்கைகாணக் கொடார் முடிக் கண்ணியை: மங்கை காணக் கொடார் மணமாலையை" என்று கூறி ஏதிலார் மயக்கினர். அது குறித்து வருந்தி ஒடுங்கும் மென்மையளாய தலைவி, வன்மை படைத்துக்கொண்டு,

"வீறுதான் பெறுவார் சிலராகிலும்,
நாறுபூங் கொன்றைத் தார்மிக நல்கானேல்
கூறுவேன் கோடி காவுளாய் என்று! மால்
ஏறுவேன்! நும்மால் ஏசப்படுவனே?"

---

1. குறள். 1298.

என்று கூறுவது முதலியன ஆசாரத்தின் நீங்கிய மிக்க காமத்து மிடல் ஆயின.

இங்ஙனம், தலைவி பிச்சியாயவாற்றினை முதற்கண் வகுத்தும் தொகுத்தும் கூறிய நம் தமிழரசர், பிச்சேறிய செயலை இரண்டாகக் காட்டி, முடிவில், அங்ஙனம் ஆகிய அவள் பெற்ற பேரின்பத்தை, "தன்னை மறந்தாள் தன் நாமம் கெட்டாள், தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே" என்பதனால் விளக்குகின்றார்.

இது, தன்னை மறத்தல், தன் நாமம் கெடுதல், தாள் தலைப்படுதல் என மூன்று பகுதியாகப் பிரிக்கப்படும் எனினும், தன்னை மறத்தலும், நாமம் கெடுதலும் உடனிகழ்ச்சியாகலின், அவ்விரண்டனையும் ஓரடியின் ஒரு பகுதியிலும், தாள்தலைப்படுதலை ஒரு பகுதியிலும் அமைத்தருளியுள்ளனர்.

தலைவியின் மெலிவு கண்டு வினவிய செவிலிக்குத் தோழி கூறுங்கால்,

"கண்பனிக்கும் கைகூப்பும் கண்மூன்றுடை
நண்பனுக்கெனை நான் கொடுப்பேன் எனும்
வண்பொனித் தென்வலஞ் சுழி மேவிய
பண்பன் இப்பொனைச் செய்த பரிசிதே"

என்று கூறுகின்றாள். இதன்கண், "நண்பனுக்கு எனை நான் கொடுப்பேன் எனும்" என்ற தலைவி கூற்றினைத் தோழி கொண்டு கூறியிருத்தலால், தலைவி தன் தன்மை மறந்து, தன்னை அவற்கு ஓர் உடைமையாகவும் கொடைப் பொருளாகவும் கருதிக் கொடுப்பேன் என்கின்றாள், ஆகவே, அவள் தன்னை மறந்தமையும் அதனால் அவட்குரிய பெயர் நீங்க, யாரும் "இப்பொன்" எனக் கூற நிற்றலால் நாமம் கெட்டமையும் விளங்கும். "உளங்கொள்வார் உச்சியார்" என்னும் பாசுரத்து, "விளம்புவான் தனதுரை எனதுரை

யாக” என்பது, தலைவி தலைவன் தாள் தலைப்பட்டமை யுணர்த்துகிறது.

“என்ன மாதவம் செய்தனை நெஞ்சமே
மின்னு வார்சடை வேதவி ழுப்பொருள்
செந்நெ லார்வயல் சேறையுட் செந்நெறி
மன்னுசோதி நம்பால் வந்து வைகவே”

எனத் தலைவி, தலைவனைக் கூடியிருந்தவள், தன்னுள் மகிழ்ந்து கூறும் பாசுரம், தலைவி, தலைவன் தாள் தலைப்பட்டமையினை இனிது விளக்குவதாம்.

ஆகவே, தேவாரத்திலுள்ள அகத்துறைப்பாடல்கள் என்பதில், தேவாரம் என்பது சைவ மக்களாகிய நாம் செய்த தவப்பயனாய் எய்திய செந்தமிழ்த் திருமறை யென்பதும், அது நமக்கு இப்போது எளிதில் கிடைப்பதால், அதை நாளும் ஓதி யின்புறுவது கடன் என்பதும், அகத்துறைப்பாடல்கள் என்பது, அகமாகிய இன்பத்தை ஒருவனும் ஒருத்தியும் நுகர்வது குறித்து நிகழும் நிகழ்ச்சி பொருளாக நிகழும் பாட்டுக்கள் என்பதும், அவை மிக்க அருமையும் பெருமையும் உடையன என்பதும், தேவாரத்தில் வந்துள்ள அகத்துறைப் பாடல்களை ஆராய்தற்குரிய கருவிகள் சுருக்கமாகவே இருக் கின்றன என்பதும், தேவார ஆராய்ச்சிக்குத் தேவாரமே வேண்டிய கருவிகளை உதவுகிற தென்பதும், அதற்குரிய நெறியினைத் திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்துத் திருவாரூர்த் திருத் தாண்டகம் உதவுகிற தென்பதும், நாமம் கேட்டல், வண்ணம் கேட்டல், ஊர் கேட்டல் என்பன தேவாரப் பெருந்திணைக்குக் கைக்கிளை போல்வன என்பதும், பிச்சியாய்ச் செய்வன செய் தலே பெருந்திணை யென்பதும், ஆண்டுத் தலைவியும் தோழியும் தாயரும் கூறியனவும், அக்கூற்றுவகை மிக்க காமத்துமிட லாகிப், பெற்றோரை நீத்தல், ஆசாரத்தின் அகறல் என இரண் டாதலும் பிச்சியாயதன் பயன் தன்னைமறத்தல், தன் நாமம் கெடுதல், தலைவன் தாள் தலைப்படுதல் என மூன்றும் என்பதும், இவை ஒவ்வொன்றிற்கும் கூடிய அளவில் தேவாரத்தில் உள்ள அகத்துறைப்பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன என் பதும் பிறவும் கூறப்பட்டனவாம்.

நம்பியாண்டார் நம்பியும் ஞானசம்பந்தரும்.

இற்றைக்கு ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னே நந்தமிழ் நாட்டில் தோன்றித் தமிழும் சைவமும் உய்யத் திருநெறித் தமிழோதி நம்மை உய்வித்த பெருமக்களான சமய குரவர் நால்வர் பாலும் பேரன்பும், அதனால் அவர்பால் பேரீடுபாடும் உற்று அவர்களை வியந்து பல தமிழ் நூல்கள் எழுதிய சான்றோர் பலராவர். அவருள் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தொன்மையும் முதன்மையு முடையவராவர். இவர் தாம் பாடியருளிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் ஞான சம்பந்தரையும், நாவரசரையும், நம்பியாரூரரையும் வியந்து பாடியுள்ளார். இன்னும், பதினோராந் திருமுறையில் ஞான சம்பந்தரையும், நாவரசரையும் இவர் புகழ்ந்து பாடிய நூல்கள் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள்ளே திருவந்தாதி நீங்கலாக ஏனையவை ஞானசம்பந்தருக்கும் நாவரசுக்கும் உரியவாய் இருத்தலை நோக்கின், இவ்விரு பெருமக்கள் பாலும் நம்பிகட்குப் பெருமதிப்பும் பேரீடுபாடும் உண்டென்பது புலப்படுகிறது.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் கி. பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சோழநாட்டுத் திருநாரையூரிலே ஆதிசைவர் குடியிலே பிறந்தவர். இதனை "நாரையூரினில் ஆதிசைவ மறையோன்பால், வையமெலா மீடேறச் சைவம் வாழ மாமணிபோல்" பிறந்தருளினாரெனத் திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுகின்றது. மேலும், இவர், இராசராச சோழன் காலத்தே இருந்தவர் என்றும் மூவர் முதலிகள் வழங்கியருளிய சைவத் திருமுறைகளைப்பெறச் சோழவேந்தனுக்குத் துணைசெய்தார் என்றும் முதலேழு திருமுறைக்கும் திருவருள் துணையாகக்கொண்டு இசை வகுத்தாரென்றும் கூறுவர்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் பெற்றோர் பெயர் முதலியன விளங்கத் தெரிந்தில. ஆனால், நம்பியாண்டார் நம்பிகளின் தந்தை பெயர் அனந்தேசன் என்றும் தாய் பெயர் கலியாணி என்றும் திருநாரையூர்த் தலபுராணம் கூறுவது ஆராயத்தக்கது. இவர் இளமையிலேயே திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் திருவருள் பெற்றவரென அவர் வரலாறு கூறுகின்றது. பதினோராந் திருமுறையில் நம்பியாண்டார் பொல்லாப்பிள்ளையார் மேல் பாடிய திருவிரட்டை மணிமாலையும் தொகுக்கப்பெற்றிருக்கிறது. சோழ வேந்தன் திருமுன்பே திருமுறை தொகுக்கப் பெற்றதென்பது, "நம்பி கழல் மன்னர்பிரான் மகிழ்ந்திறைஞ்சச் சித்திதரும் இறை மொழிந்த திருமுகப்பாசுர முதலா, உய்த்த பதிகங்களையு மொரு முறையாச் செய்க எனப் பத்திதருந் திருமுறைகள் பதினொன்றாப் பண்ணினார்" என்ற திருமுறை கண்டபுராணத் திருவிருத்தத்தால் அறிகின்றோம்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பொல்லாப் பிள்ளையார் திருவருள் பெற்று அவர்பால் கலைத்துறை பலவும் கற்றுப் புகழ் நிறுவிய பின்பு வேந்தன் வேண்டுகோட்கிசைந்து பிள்ளையார் அருளால் திருமுறை கண்டனர். அதன் பயனாக அவர் நம்பியாரூரர் அருளிய திருத்தொண்டத் தொகையின் பொருளாக உணர்ந்தவற்றைத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியாகத் தொடுத்துப் பாடியருளினார்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் சோழவேந்தன் பொருட்டுத் திருமுறை கண்டதும் பண் வகுத்ததுமாகிய செயல்களைச் செய்ததோடு திருச்சிற்றம்பலமுடையான்பேரில் திருவிருத்தமும், ஞானசம்பந்தர் நாவரசர் என்ற இருவர் பேரிலும் பல நூல்களும் செய்துள்ளார். இது முன்பும் கூறப்பட்டது. இவர் இயற்றியனவாகப் பதினோராந் திருமுறையில், பத்து நூல்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள், பொல்லாப் பிள்ளையாரைத் திருவிரட்டைமணி மாலையாலும், திருச் சிற்றம்பலமுடையானைக் கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தத்

நாலும், திருத்தொண்டர்களைத் திருவந்தாதியாலும், திரு நாவுக்கரசரைத் திருவேகாதசமாலையாலும் அவர் பாராட்டிப் பரவியிருக்கின்றார். எஞ்சியிருக்கும் ஆறு நூல்களும் ஞான சம்பந்தரைப் பாராட்டிப் பரவுவனவேயாகும். திருவந்தாதி யிற் காணப்படாத திருவாதவூரரை, கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தத்தில்,

> "வருவா சகத்தினில் முற்றுணர்ந்தோன் வண்டில்லை மன்னைத்
> திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
> பொருளார் தரு திருக்கோவை கண்டேயு மற்றப்பொருளைத்
> தெருளாத வுள்ளத்தவர் கவிபாடிச் சிரிப்பிப்பரே"

என்று பாராட்டியுள்ளார்.

இவ்வாற்றால் நோக்கின், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக் கரசர், நம்பியாரூரர், திருவாதவூரர் ஆகிய நால்வரையும் நம்பியாண்டார் நம்பி பாராட்டியிருப்பது தெளிவாகும். ஆயினும், ஞானசம்பந்தரை மட்டில் ஆறு தமிழ் நூல்களாற் சிறப்பித்துப் பரவியிருப்பது, அவர்பால் இந்நம்பிகட்கு இருந்த தனி மதிப்புப் பெரிதென்பதைத் தெளிவுப்படுத்து கிறது.

இவையாறும் ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி திருச் சண்பை விருத்தம், திருமும்மணிக்கோவை, திருவுலாமாலை, திருக்கலம்பகம், திருத்தொகை யென்பனவாகும் இவை யாவும் ஞானசம்பந்தர் வரலாறு, அவர் செய்த அருட்செயல், அருளிய திருப்பதிகம் பிறந்த சீர்காழிப்பதியின் சிறப்பு முதலியவற்றைப் பாராட்டிப் புகழ்கின்றன இவற்றுள்ளும் ஆளுடையபிள்ளையார் திருத்தொகையில் வரலாற்று நிகழ்ச்சி முற்றும் கூறப்படுகின்றன. ஏனையவற்றுள், சிற்சிலவே சிறப்பிக்கப்படும். திருமும்மணிக்கோவைக்கண் ஞான சம்பந்தரின் செயல்வகை சிலவற்றை அழகுறக் கூறுகின்றார்.

ஞானசம்பந்தரின் செயல்களுட் சிற்சிலவற்றைத் திரு வந்தாதியில்,

"அடைத்தது மாமறைக் காடர்தம் கோயிற் கதவினை, அன்று
உடைத்தது பாணன்தன் யாழின் ஒலியை; உரகவிடம்
துடைத்தது; தோணிபுரத்துக் கிறைவன் சுடரொளிவாய்ப்
படைத்தது தண்மையை நள்ளாற்றரசு பணித்திடவே,"

என்றும், திருக்கலம்பகத்தில்,

"பண்டமுது செய்தது உமை நங்கையருள்
மேவு சிவ ஞானம்;
பைந்தருள நன்சிவிகை செம்பொன் அணி
நீடுகிற தாளம்,
கொண்டது.............."

என்றும் ஓதுகின்றார்.

இவற்றுள் சில செய்திகளையே நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பலவிடங்களில் பல படியாகப் பாராட்டுகின்றார். இவற்றுள் முன்னணியில் நிற்பது சம்பந்தர் ஞானப்பால் உண்டதாகும். இதனை மட்டில் சுமார் ஐந்தாறு இடங்களில் பாராட்டிப் பேசுகின்றார். ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகையின்கண் ஞானமுண்ட திறத்தை இனிமையுற விரித்துக் கூறலுற்று,

"பூவார் திருநுதல்மேல் பொற்கட்டி இட்டொளிரக்
கோவாக் குதலை சிலம்பரற்ற—ஓவாது
அழுவான் பசித்தான் என்று ஆங்கு இறைவன் காட்டத்
தொழுவான், துயர் தீர்க்கும் தோகை—வழுவாமே
முப்பத் திரண்டறமும் செய்தாள் முதிராத
செப்பொத்த கொங்கைத் திருநுதலி—அப்பன்
அருளாலே ஊட்டுதலும் அப்பொழுதே ஞானத்
திரளாகி முன்நின்ற செம்மல்"

என்று கூறுகின்றார்.

உலகவாழ்வில் ஈடுபட்டு இன்ப துன்பங்களால் மலம் நீங்குதற்குரிய பக்குவமுற்று இறைவன் திருவருட்பேற்றுக்கு இலக்காவது உயிர்த்தொகைகட்கு இயல்பு. அவ்வாறின்றி நம் சம்பந்தப்பெருமான் குழவிப் பருவத்திலேயே ஞானம் கைவரப்பெற்றது மிக மிக அரிய செயலாகும். அவ்வருமை

யால், பெரியரும் அரியருமாய் விளங்கும் அவரது பெருந் தகைமை அறிந்து வழிபடுவதும் அரிதாக இருக்க, எனக்கு அது எளிதாக வந்துவிட்டது என்று மகிழ்ச்சி சிறக்கும் நம்பிகள், திருவந்தாதியில்,

"எளிவந்தவா எழில்பூவரை கொண்மணித் தார் அழுங்கத்
துளிவந்த கண்பிசைந் தேங்கலும் எங்கள் அரன்துணையாம்
கிளிவந்த சொல்லி பொற்கிண்ணத்தில் ஞானவமிர்தளித்த
அளிவந்த பூங்குஞ்சி இன்சொல் சிறுக்கன்றன் ஆரருளே"

என்றும் திருச்சண்பை விருத்தத்திலும் இவ்வாறே பாராட்டி யுரைக்கின்றார்.

பட்டினத்தடிகள், ஞானசம்பந்தப் பெருமானது இச் செயலையே வியந்து, தாம் பாடிய திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவையில்,

"தாதையொடு வந்த வேதியச் சிறுவன்
தளர்நடைப் பருவத்து வளர்பசி வருத்த
அன்னயோ என்று அழைப்ப முன்நின்று
ஞானபோகத் தருளட்டிக் குழைத்த
ஆனைத் திரளை யவன்வயின் அருள,
அந்தணன் முனிந்து தந்தார் யார் என
அவனைக் காட்டுவன், அப்ப, வானர்
தோடுடைய செவியன் என்றும்
பீடுடைய பெம்மான் என்றும்
கையிற் சுட்டிக்காட்ட
ஐய நீ வெளிப்பட்டருளினை யாங்கே"

என்று உரைக்கின்றார்.

இனி ஞானசம்பந்தர் கோலக்காவில் தாளம்பெற்ற செய்தியைப் பாராட்டியுரைப்பவர், அவர் திருவாயால் பாட்டிசைத்து கையால் தாளம்போடுவது கண்ட பரமன், அவர் கை நொந்திடுமென்று பொற்றாளம் தந்தார் என்று கூறுகின்றார். நம்பியாரூரர், "நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் ஞானசம்பந்தனுக்கு உலகவர்முன் தாளம்ஈந்து

அவன் பாடலுக்கு இரங்கும் தன்மையாளன்" என்று அருளியிருப்பது நாம் அனைவரும் தெரிந்த செய்தி: இவர் கூறுவதைக்காண்மின் :

"கண்ணார் திருநுதலான் கோலக்காவிற் கரநொடியால்
பண்ணார் தரப்பாடு சண்பையர்கோன் பாணிநொந்திடுமென்று
எண்ணார் எழுத்தஞ்சும் இட்ட பொற்றாளங்கள் ஈயக்கண்டும்
மண்ணார் சிலர் சண்பைநாதனை யேத்தார் வருந்துவதே,"

என்று பாடுகின்றார். இவ்வாறே முத்துச் சிவிகை பெற்ற செய்தியும், ஆவடு துறையுள் பொன் ஆயிரம் பெற்றதும் பரவப் படுகின்றன

திருமருகலில் கணவன் விடந்தீண்டியதால் இறந்துபடக் கண்டு வருந்திய வணிகமகள்பொருட்டு நம் சம்பந்தர் அவ்விடம் தீர்த்து அவள் வருத்தமும் போக்கிய செய்தி நம்பியாண்டார் நம்பிகளால் பல விடங்களில் பாராட்டப்படுகிறது.

"குவளைக்கருங்கண் கொடியிடை துன்பம் தவிர அன்று
துவளத் தொடுவிடம் தீர்த்த தமிழின் துறை செய்தவன் *
திவளக் கொடிக்குன்ற மாளிகைச் சென்னியின்வாய்த்
தவளப் பிறைதங்கு சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே"

என்று திருச்சண்பை விருத்தமும் சிறப்பித்துக் கூறுவது காண்க.

திருவுலாமாலையில் இச்செய்தியை வேறொரு வகையால் விதந்து பரவுகின்றார். நம் ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகை திருவீதி உலா வருகின்றார். இவர் நலம் கண்டு மகளிர் சிலர் கருத்திழந்து மெலிந்து தம்முட் சொல்லாடுகின்றனர். அமணரை வாதில்வென்று கழுவேற்றிய இவன் தன்

* இங்கே ஞானசம்பந்தர் பாடியது "சடையாய் எனுமால்" எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம். இப்பதிகம் மகள் வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாத தாய் இரங்கல் என்னும் துறையில் அமைந்திருக்கும் குறிப்புடையது. இது நன்கு விளங்க நம்பியாண்டார் நம்பிகள் "தமிழின் துறை செய்தவன்" என்று உரைத்தருளுவது நோக்கத்தக்கது

மாலையை நமக்குத் தருவான் என்று நாம் கருதுவது பேதைமை என்ற கருத்துப்பட,

—"நங்கைமீர்,
இன்றிவன் நல்குமேல் எண்பெருங் குன்றத்தில்
அன்றமணர் கூட்டத்தை ஆசழித்துப்—பொன்ற
உரைகெழுவு செந்தமிழ்ப்பா வொன்றினால் வென்றி
நிரைகழுமேல் உய்த்தானை நேர்ந்து—விரைமலர்த்தார்
பெற்றிடலாம் என்றிருந்த நம்மிலும் பேதையர்கள்
மற்றுளரோ என்று வகுத்துரைப்பார்"

ஆயினர். அதுகேட்ட வேறுசிலர், அவரை மறுத்து, சம்பந்தப்பெருந்தகை இரக்கம் மிகவுடையர் என்று சாதிப்பாராய், மருகல் விடம் தீர்த்த செய்தியை எடுத்து,

—"மற்றிவனே
பெண்ணிரக்கம் அன்றே, பிறைநுதலீர், மாசுணத்தின்
நண்ணு கடுவிடத்தால் நாட்சென்று—விண்ணுற்ற
ஆருயிரை மீட்டன்று அவனை அணிமருகல்
ஊரறிய வைத்தது எனவுரைப்பார்"

இவ்வாறே, நம சம்பந்தப்பெருமான் திருமயிலையில் என்பைப் பெண்ணாக்கிய அருட்செயலைத் திருவருணைக் கலம்பகமுடையார் மிக்க நயமுறக் கூறிப் பாராட்டுகின்றார். ஒத்த அன்பால் பிணிக்கப்பட்ட ஒருவனும் ஒருத்தியும் இல்லிருந்து நல்லறம் புரிந்து வருகின்றனர். வருங்கால், அவனுக்குத் தன் கல்வியறிவைப் பெருக்கிக்கொள்வதற்கு வேட்கை மிகுகின்றது. நல்லாசிரியர் ஒருவர் சேய்மையில் இருப்பதை அறிகின்றான். அவர்பாற் செல்லவும் விரும்புகின்றான். கல்வி குறித்துப் பிரியக் கருதும் கருத்தைத் தன் மனைக்கிழத்திக்குத் தெரிவிக்கின்றான். அவள் சீரிய கூரிய அறிவுநலம் படைத்தவள். ஆதலால், அவள் அவனை நோக்கி

"ஆரும் விரும்பிய கல்விமேல் ஆசை யுமக்குள தாயிடின்
பாருற வென்பொரு பாவையாப் பாடிய பாவலர் போலவே
நீரும் அருந்தமிழ் செப்பிடும் நீர்மையறிந்திவண் எகுவீர்
மேரு நெடுஞ்சிலையத்தனர் வீறருணைபுரி வெற்பரே"

என்று கூறுபவள், தன் பிரிவாற்ருமையும், ஆற்ருது உயிர் நீங்கிய வழி மீட்டும் அதனை வருவித்துப் பொருந்துவிக்கும் அருட்கவி வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தலும், ஞான சம்பந்தர் என்பைப் பெண்ணுக்கிய நலமும் தோன்ற 'என் பொரு பாவையாப் பாடிய பாவலர் போலவே நீரும் அருந் தமிழ் செப்பிடும் நீர்மை அறிந்து இவண் ஏகுவீர்" என்று உரைக்கின்ருள்.

இனி, நம் ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகை பாடியருளிய திருப்பதிகம் 16000 என்று நம்பியாண்டார் நம்பிகள் குறிக் கின்ருர்கள். ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலையில்,

"பன்னு தமிழ்ப்பதினு ருயிரம் நற்பனுவல்
மன்னு புவியவர்க்கு வாய்ப்பவும்—முன்னிய
சிந்தனையால் சீரார் கவுணியர்க்கோர் சேயென்ன
வந்தங் கவதரித்த வள்ளல்"

என்று எடுத்தோதுகின்ருர்.

இப்பதிகங்களின் வகைகளையும் தம்முடைய பிரபந்தங் களில் நம்பிகள் காட்டியிருக்கின்ருர். இசைக்குரிய பண் முறையே வரும் பதிகங்களைப் பதிகமென்றும், திருப் பாசுரத்தைப் பாசுரம், பல்பத்து என்றும், ஏனைச் சிறப்புடைய இயல்பமைந்தவற்றை திருவிராகம், திருவிருக்குக்குறள், யாழ் மூரி, சக்கரமாற்று, ஈரடி, முக்கால் என்றும் விரித்துரைக் கின்ருர். திருவுலாமாலையில்,

"எப்பொழுதும்
நீக்கரிய இன்பத் திராக மிருக்குக்குறள்
நோக்கரிய பாசுரம்பல் பத்தோடும்—ஆக்கரிய
யாழ்மூரி சக்கரமாற் றீரடி முக்காலும்
பாழிமையால் பாரகத்தோர் தாம்உய்ய—ஊழி
உரைப்பமரும் பல்புகழால் ஓங்க வுமைகோனைத்
திருப்பதிகம் பாடவல்ல சேயை"

என்று உரைப்பது காண்க.

இனி, ஞானசம்பந்தர் தம்முடைய திருப்பதிகத்துள் பாராட்டிய சைவப்பெருமக்கள் இன்னார் என்றும் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் ஆராய்ந்து கூறுகின்றார். இப்பெருமக்களுள் ஞானசம்பந்தரை நினைக்கும்போதே பாண்டிமாதேவியார் தாம் நம் மனக்கண்ணை முந்து நிற்பவர். நம்பிகளும் அம்முறையே திருத்தொகையின்கண்,

"பத்திச் சிவமென்று பாண்டிமா தேவியொடும்
கொற்றக் கதிர்வேல் குலச்சிறையும் கொண்டாடும்
அற்றைப் பொழுதத்து அரணரிடு வெந்தீயைப்
பற்றிச் சுடுகபோய்ப் பாண்டியனை என்னவலான்"

என்றும், முருகநாயனார், திருநீலநக்க நாயனார் என்ற இவர் தம் சிறப்பை,

"வர்த்தமானீசர் கழல் வணங்கி வாழ்முருகன்
பத்தியை ஈசன் பதிகத்தே காட்டினான்;
அத்தன் திருநீல நக்கற்கும் அன்புடையான்"

என்றும் உரைக்கின்றார். திருவந்தாதியில்,

"எந்தும் உலகுறுவீர் எழில்நீல நக்கற்கும் இன்பப்
பூந்தண் புகலூர் முருகற்குந் தோழனைப் போகமார்ப்பைப்
காந்தும் கனலில் குளிர்படுத்துக் கடற் கூடலின்வாய்
வேந்தின் துயர் தவிர்த்தானை யெப்போதும் விரும்புமினே"

என்று தொகுத் தோதுகின்றார்.

இங்ஙனம், ஞானசம்பந்தரால் பாராட்டப்பட்ட பெருமக்களை நம்பிகள் எடுத்தோதி வந்தாரே; அவரால் திருச்செங்காட்டாங்குடிப் பதிகத்துள் பாசுரந்தோறும் பாராட்டப் பெற்ற சிறுத்தொண்டரைப் பாடிற்றிலரே என்று நினைக்கலாம். அச்சிறுத்தொண்டற்கு நம் ஞானசம்பந்தர் ஒரு திருப்பதிகம் முழுதும் அமைத்த அமைதி நலத்தை நன்கு ஆராய்ந்து ஒரு சிறந்த கருத்தினை நாம் அறிந்தொழுகுமாறு நம்பியாண்டார் நவில்கின்றார். திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையின் திருவருள்பெற வேண்டுவோர் சிறுத்தொண்டர் சிறப்பறிந்து பரவுதல் வேண்டும் என்பார்,

"விரும்பும் புதல்வனை மெய்யரிந்தாக்கிய இன்னமிர்தம்
அரும்பும் புனற்சடையா யுண்டருள் என்றடிபணிந்த
இரும்பின் சுடர்க்களிற்றான் சிறுத்தொண்டனை ஏத்துதிரேல்
சுரும்பின் மலர்த் தமிழாகரன் பாதம் தொடர்வெளிதே,"

என்று பரிந்தோதுகின்றார்.

சுட்டுணர்வுக்கெட்டாத முதல்வனை நம் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் சுட்டிக்காட்டிய திறத்தை வியந்த பட்டினத்தார், "தோடுடைய செவியன் என்றும், பீடுடைய பெம்மான் என்றும் கையாற் சுட்டிக்காட்ட" என்றாரன்றோ; அதனையே நம்பியாண்டார் நம்பிகள் வேறொரு திறத்தால் நமக்கு உரைப்பாராய்,

"வாட்டுவர் தம்தம் துயரை வன்கேழலின் பின்பு சென்று
வேட்டுவர் கோலத்து வேதத்தலைவனை மெல்விரலால்
தோட்டியல் காதன் இவன் என்று தாதைக்குச் சூழ்விசும்பில்
காட்டிய கன்றின் கழல் திறமானவை கற்றவரே"

என்று உரைக்கின்றார்.

இனி, ஞானசம்பந்தர் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களின் பொதுக்கருத்தும் அவற்றால் மக்கட்குண்டான பயனும் சிற்சில இடங்களில் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றார்.

"பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத்
துறவியெனும் தோல்தோணி கண்டீர்—நிறையுலகில்
பொன்னார் மார்பன் புனற்காழிச் சம்பந்தன்
தன்மாலை ஞானத் தமிழ்"

என்பதனால், திருப்பதிகங்கள் பிறவிக்கடலை நீந்தற்குத் துணை செய்யும் என்று உணர்த்துபவர், திருக்கலம்பகத்தில்,

"பெறுபயன் மிகப்புவியுள் அருளுவன
பிற்றைமுறை பெருநெறி யளிப்பனபல்
பிறவியை ஒழிச்சுவன உறுதுயரழிப்பன"

என்று மீட்டும் வற்புறுத்துகின்றார்.

இத்திருப்பதிகங்கள் முற்கூறியவாறு பிறவிப்பிணி கெடுத்தற்குப் பெருந்துணையாம் என்பதை,

"அந்தம் உந்தும் பிறவித்துயர்தீர அரனடிக்கே
பந்த முந்துந் தமிழ் செய்த பராபரன்"

என்று சண்பை விருத்தத்தில் வலியுறுத்தி, இவை பத்தி நெறியை மக்கட்கு உணர்த்தி, அதுவே சிவனருளைப் பெறுதற்கு நேரிய பெருவழியாம் என்று பல பாட்டுக்களால் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றார்.

ஆளுடையார் திருத்தொகையில், இப்பதிகங்களைப் பற்றிக் கூறலுற்ற நம்பியாண்டார் நம்பிகள், "கத்தித் திரி பிறவிச் சாகரத்துள் ஆழாமே, பத்தித் தனித்தெப்பம் பார் வாழத் தந்தபிரான்" என்று உரைத்துப் பின்னர்,

பதிகப்பெருவழி காட்டப் பருப்பதக் கோன்பயந்த
மதியத் திருநுதல் பங்கன் அருள்பெற வைத்த எங்கள்
நிதியைப் பிரமாபுரநகர் மன்னனை என்னுடைய
கதியைக் கருத வல்லோர் அமராவதி காப்பவரே"

என்றும்,

"தேறும் புனல்தில்லைச் சிற்றம்பலத்துச் சிறந்துவந்துள்
ஊறும் அமிர்தம் பருகிட்டெழுவதோர் உட்களிப்புக்
கூறும் வழிமொழி தந்தெனை வாழ்வித்தவன் கொழுந்தேன்
நாறும் அலங்கல் தமிழாகரன் என்னும் நன்னிதியே,"

என்றும், திருச்சண்பை விருத்தத்தில்,

"ஆறதேறுஞ் சடையானருள் மேவ அவனியர்க்கு
வீறதேறும் தமிழால் வழி கண்டவன்"

என்றும் கூறியுள்ளார்.

இனி, ஞானசம்பந்தர் அருளிய திருப்பதிகத்தை ஓதும்போது திருநனிபள்ளித் திருப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்பில், "இடுபறை ஒன்ற அத்தர் பியல் மேலிருந்து இன் இசையால் உரைத்த பனுவல், நடுவிருள் ஆடும் எந்தை நனிபள்ளியுள்க வினை கெடுதல் ஆணைநமதே" என்றும், கோளறுபதிகத்

திருக்கடைக்காப்பில், "தானுறு கோளும் நாளும் அடியாரை வந்து நலியாத வண்ணம் உரைசெய், ஆனசொல் மாலை யோதும் அடியார்கள் வானில் அரசாள்வர் ஆணைநமதே" என்றும் அருளுவதைக் காணும்போது நமக்கு வியப்பும் இறும்பூதும் உண்டாகின்றனவன்றோ?

நனி பள்ளிக்குப் போகும்போது ஞானசம்பந்தர், 'நாம் அத்தன் பியன்மேல் இருந்து இன்னிசையால் உரைத்த பாசுரம் பத்தும் ஓதுபவர் வினைகெடுவர்; அதற்கு நமது ஆணை" யென்பதைக் காணுங்கால், "இச்சிறுபிள்ளை தன் தந்தை தோளில் இருந்துகொண்டு சொல்லும் இறுமாப்பு என்னே" என்றெழும் நினைவை நம் சேக்கிழார் பெருமான் உடனே தெருட்டிப் பணிவிக்கின்றார். தந்தை தோள்மேல் இருந்தார் என்றது பரமன் திருவடிக் கீழ் இருந்தார் என்பதை யுணர்த்தும்; திருவடிக் கீழ் எனவே, அவர் திருமுடிமேல் பரமன் திருவடியிருப்பது பெறப்படும். படவே, அவர் மனத்தே தம்முடியில் பரன் திருவடியிருப்பது கருதி நிற்கின்றாராம்; சேக்கிழார், "மாதவம் செய்தாதையார் வந்தெடுத்துத் தோளின்மேல் வைத்துக்கொள்ள, நாதர்கழல் தம்முடிமேல் கொண்ட கருத்துடன் போந்தார் ஞானமுண்டார்"[1] என்றார், திருநனிபள்ளித் திருப்பதிகத் திருக்கடைக்காப்பில் "ஆணை நமதே" என்றதை வியந்து, 'நாரியோர் பாகர் வைகும் நனி பள்ளியுள்குவார்தம், பேரிடர் கெடுதற் காணை நமதென்னும் பெருமைவைத்தார்"[2] என்றும் உரைக்கின்றார்.

இவ்வாறு ஆணைநமதே என்னும் பெருமை மொழியை நன்கு கண்டு இறும்பூதெய்திய நம்பியாண்டார், திருத்தொகையில், "முத்திப் பகவன் முதல்வன் திருவடியை, "அத்திக்கும் பத்தர் எதிர் ஆணை நமது என்னவலான்" என்று பாராட்டி யுரைக்கின்றார். இதனால் பிற்காலத்தார் ஞானசம்பந்தரை 'ஆணைநமதென்ற பெருமாள்" என்று

1. ஞானசம். பு. 113. 2. ஷை 115.

வழங்கினர்; அப்பெயரை மக்களுக்கு இட்டு மகிழ்ந்தனர்; இதனைப் பிரான்மலைக் கல்வெட்டொன்று[3] வற்புறுத்துகிறது.

இங்ஙனம் அடியாரைப் பற்றும் வினைகளைக் கெடுத்தற்கும் கோள் முதலியவற்றால் எய்தும் தீமை கெடுதற்கும் ஆணையிட்டுக் கூறும் பெருமை படைத்த ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையாரை வழிபடுவதும் சிவ வழிபாடே என்றும், அதனாற் பெறும் பயனும் சிவ போகமே என்றும் நம்பியாண்டார் நம்பி கூறுகின்றார். அப்பகுதியைத் தொடங்குவதற்கு முன் அகத்திணை நெறியில் அவரை நம்பிகள் பாடியிருக்கும் திறம் சிறிது கூறுகின்றாம்.

ஒருத்தி ஒரு தலைமகனைக் கண்டு அவன் நட்புப் பெற்றுக் களவு ஒழுக்கம் பூண்டு ஒழுகுகின்றாள். அவள் அவனை இடையறாது கூடியிருப்பதற்கு இயலாமையால் மேனி வேறுபடுகின்றாள். அவ் வேறுபாடு புறத்தார்க்குப் புலனாகிறது. அதனை அவள் தோழிக்குக் குறிப்பிக்க, அவள் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் உண்டான தொடர்பினைச் செவிலிக்கு உரைக்கின்றாள். இது களவொழுக்கத்தில் அறத்தொடு நிலை யென்று வழங்கும். தலைவி புனத்தே இருக்குங்கால் யானை யொன்று போந்து அச்சுறுத்துகிறது. அது கண்டு தலைவி அலமருகின்றாள்; அப்போது தலைமகன் போந்து அந்த யானையை வெருட்டி யோட்டி அவளைக் காக்கின்றான். அந் நன்றி மறவாமல் அவள் அவன்பால் அன்புற்று மெலிகின்றாள் என்ற இக் கருத்தை அத் தோழி உரைக்கத் தொடங்கி,

"மன்னங் கணைசெந் தமிழா கரன் வெற்பில் வந்தொருவர்
அன்னங்கள் அஞ்சன்மின் என்றே, அவ்வேழத் திடைவிலங்கிப்
பொன்அங்கு அலைசாவகை எடுத்தாற்கு இவள்பூண் அழுந்தி
இன்னந் தழுப்புளவாம் பெரும்பாலும் அவ்வேந்தனுக்கே"

என்று உரைக்கின்றாள். இவ்வாறு அகனைந்திணை யொழுக்கமே பற்றி வருவன பல.

3. S. I. I. Vol. VIII No. 442.

மகளைப் பேதுறுவித்தாள் என நற்றாய் ஏசல் என்ற துறையில் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையைப் பிள்ளை யென்ற நிலையில் வைத்து

தனமலி கமலத் திருவெனும் செல்வி
விருப்பொடுந் திளைக்கும் வீயா இன்பத்து
ஆடக மாடம் நீடு தென்புகலிக்
காமரு கவினார் கவுணியர் தலைவ
பொற்பமர் தோள, நற்றமிழ் விரக,
மலைமகள் புதல்வ, கலைபயில் நாவ,
நினது, பொங்கொளி மார்பில் தங்கியதிருநீறு
ஆதரித் திறைஞ்சிய பேதையர் கையில்
வெள்வளை வாங்கிச் செம்பொன் கொடுத்தலின்
பிள்ளையாவது தெரிந்தது பிறர்க்கே"[1]

என்ற அழகிய பாட்டொன்றைப் பாடுகின்றார். இதன்கண், பிள்ளைகளன்றிப் பெரியோர் வெள்வளைக்கு மாறாகச் செம்பொன் தாரார்; மேலும் பேதையர்க்குச் செம்பொன்னைத் தெரிந்தவர் கொடார்; சிறு பிள்ளைகள் அப்பொன்னின் அருமை தெரியாராதலின் அவர் தான் கொடுப்பர்; நீ இதனைச் செய்தனையாதலின், "பிள்ளையாவது தெரிந்தது பிறர்க்கே" என்றார். பிறர்க்கு என்றவிடத்து எச்சவும்மை தொக்கதாகக் கொள்ளின், எனக்கேயன்றிப் பிறர்க்கும் இது நன்கு தெரிந்துவிட்டது என்றாளாம். இதன்கண் "பிறரெல்லாம் இவ்வாறு காரணம் காட்டிப் பிள்ளையென நின்னை யேசுகின்றனர்; யான் நீ பெரியன் என்றே பேணிப் பரவுகின்றேன்; நீ நின் மார்பின் மாலையைத்தந்து என் மகள் கொண்ட பேதுறவைத் தீர்த்தருளவேண்டும்" எனத் தாய் தார் வேண்டிநிற்கும் நிலையைத் தோற்றுவிக்கும் நயத்தையும் காண்மின்.

ஞானசம்பந்தர்பால் உண்டான காதல் வேட்கையால் கண்ணுறக்கமின்றிக் கைவளை சோர்ந்து மேனி வேறுபட்டு

1. கோவை 10.

இருக்கும் ஒருத்தியைத் தோழி நெருங்கி 'எத்துணை வேறு பாடு எய்தினும் இவ்வாறு கைவளை சோர நிற்றல் நன்றன்று" என்றுகூற, அவட்கு விடையிறுக்கும் அத்தலைவி,

"ஊரும் பசும்புர வித்தே ரொளித்த தொளிவிசும்பில்
கூரும் இருளொடு கோழிகண் துஞ்சா கொடுவினையேற்கு
ஆரும் உணர்ந்திலர், ஞானசம்பந்தன் அம் தாமரையின்
தாரும்தருகிலன் எங்ஙனம்யான் சங்கு தாங்குவதே'[1]

என்று கூறுகின்றாள். இதன்கண் இரவு முழுதும் அவள் கண்ணுறக்கமின்றி யிருந்த குறிப்பை, தேர்ஒளித்தது. இருள் கூர்ந்தது, கோழி கூவிற்று என அந்திமாலையும், நடுவியாமமும் விடியற்காலமும் அக்கால நிகழ்ச்சி வாயிலாக உணர்த்து கின்றாள். என்னோடு இருக்கும் தோழியாகிய நீ நன்கு உறங்கினை; என் கலக்கத்தை அறிந்திலை யென்பாள், 'ஆரும் உணர்ந்திலர்" என முன்னிலைப் புறமொழி யாகப் புகல்கின்றாள். இனி, இதனால் வேறு ஒரு கருத்தும் குறிக்கின்றாள். என் கைவளை சோர்வது கண்டு நெருங்கி யுரைக்கும் நீ, அச்சோர்வுக்குரிய ஏதுவினை யுணர்ந்து ஞானசம்பந்தர்பால் சென்று தார்பெற்றுவர முயல்கின்றிலை யென்றற்கு, "ஆரும் உணர்ந்திலர்" என்கின்றாள் இதனால், தாயர் முதலாயினர் இவட்குற்ற வேறுபாட்டினை நன்கு ஓராது வெறியயர்தலும் கட்டுக் காண்பதும் பிறவும் வீணே செய்கின்றனர் என்பதும் பெறப்படும். உங்கள் உணர்வின்மையைக் கண்டு, அந்த ஞானசம்பந்தனாகிலும், வந்து கூடுதல் நினையானாயினும் தன் மாலையாயினும் தரு கின்றானோ எனினும் அது தானும் இல்லை; அதனால் யான் சோர்ந்து மெலியாது ஆற்றியிருப்பது எவ்வாறு முடியும் என்பாள், "எங்ஙனம்யான் சங்கு தாங்குவதே" என்கின்றாள்.

தோழியின் துணைபெற்றுத் தலைவியொடு கூடியொழுகும் தலைமகனைச் சேட்படுக்கலுற்ற தோழி, அவனை, 'பகற்போது மறைந்தது; இங்கு நில்லற்க" என்று கூறுபவள் ஞான

1. கோவை 19.

சம்பந்தப் பிள்ளையார் சிவ பரம்பொருளின் திருமுன்நின்று அருள்பெறும் திறத்தைத்

"சிறுபால் கரந்த விளிகுரற் கிண்கிணி
சேவடி புல்லிச் சில்குரல் இயற்றி
அமுதுண் செவ்வாய் அருவி தூங்கத்
தாளம் பிரியாத் தடக்கை யசைத்துச்
சிறுகூத் தியற்றிச் சிவனருள் பெற்ற
நற்றமிழ் விரகன் பற்றலர் போல
இடுங்கிய மனத்தொடும் ஒடுங்கிய சென்று
பரிதியும் குடகடற் பாய்ந்தனன்

கருதி நிற்பது பிழை கங்குல் இப்புனத்தே"[2]

என அழகு திகழக் கூறுகின்றார்

இதன்கண் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பாதத்திற் கட்டிய கிண்கிணி சிறு குரல் மிழற்ற, திருவாய் அமுதூற நின்று திருப்பதிகம் பாடத் திருக்கை அதற்கேற்பத் தாளம் போட, தம்மை மறந்து சிவனருளில் தோய்ந்து நிற்றலின் திருவடி அடி பெயர்த்துச் சிறு கூத்தாடத் தோன்றும் இன்பக் காட்சி நம் கண் முன் தோன்றுவது காண்மின்.

இவருடைய பாட்டுக்களில் அகப்பொருட்டுறையில் இதுகாறும் எப்புலவராலும் காட்டப்படாத புதுப்புதுத் துறைகளும் கருத்துக்களும் பல்கியிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு எடுத்துக் கூறுவதாயின் இக்கட்டுரை மிகவும் விரியுமென்றஞ்சி விடுக்கின்றாம்.

இனி, நம்பியாண்டார் நம்பிகள் ஞானசம்பந்தப் பெருமானைத் தனித்த முறையில் எடுத்தோதி நமக்கு அறிவுறுத்துவனவற்றைச் சிறிது கூறி இச் சிற்றுரையை முடித்துக் கொள்கின்றாம்.

முதற்கண், ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையின் திருநாமத்தை ஓதுவதே வேண்டுவதென்கின்றார். ஒருவன் பெற விரும்பும் பேறுகள் அனைத்தையும் பெறுதற்கு அதுவே வழியென்பார்,

"உறவும் பொருளும் ஒண் போகமும்
கல்வியும் கல்வியுற்ற
துறவும் துறவிப்பயனும்
எனக்குச் சுழிந்தபுனல்
புறவும் பொழிலும் பொழில்சூழ் பொதும்பும்
ததும்பும் வண்டின்
நறவும் பொழில்எழில் காழியர்கோன்
திரு நாமங்களே"

என்று கூறுகின்றார். பிறிதோரிடத்தில் இக் கருத்தைச் சிறிது மாற்றி,

"எனவே இடரகலும் இன்பமே எய்தும்
நனவே அரனருளை நாடும்—புனல்மேய
செங்கமலத் தண்தார்த் திருஞான சம்பந்தன்
கொங்கமலத் தண்காழிக் கோ".

என்று நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றார். ஆகவே ஞானசம்பந்தர் என்ற திருப்பெயர் ஓதினார்க்கு உயர்நலம் பெறுவிக்கும் உறுதியுடைய தென்பது வற்புறுத்தினராயிற்று.

இனி ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையின் திருவடியை அனைவரும் பரவிப் பணியவேண்டும் என்பார் அவற்றின் பெருமையைப் பல விடங்களில் பாராட்டிக் கூறுகின்றார். நினைவார் நினைவில் எழுந்தருளி இன்பத்தேன் பெருகுவது அவர் திருவடியின் மாண்பு என்பாராய்,

"என்றும் அடியவர் உள்ளத்திருப்பன, இவ்வுலகோர்
நன்று மலர்கொடு தூவித்துதிப்பன, நல்லசங்கத்து
ஒன்றும் புலவர்கள் யாப்புக்குரியன, ஒண்கலியைப்
பொன்றுங் கவுணியன் சைவசிகாமணி பொன்னடியே',

என்று திரு மும்மணிக் கோவையிலும்,

"கவிக்குத் தகுவன, கண்ணுக்கினியன, கேட்கில்இன்பம்
செவிக்குத் தகுவன, சிந்தைக்குரியன, பைந்தரள
நவிக்கண் சிறுமியர் முற்றில்முகந்துதம் சிற்றில்தொறும்
குவிக்கத் திரைபரக்கும் கொச்சைநாதன் குரைகழலே"

என்று திருவந்தாதியிலும் பாராட்டி யிருக்கின்றனர். இவ்விரண்டு பாட்டுக்களிலும் ஞானசம்பந்தர் திருவடி சிந்தித்தற்குரியனவாம் என்று வற்புறுத்துகின்றாரன்றோ? சிந்திப்பதால் உண்டாகும் பயனை ஞானப்பேறு என்று சேக்கிழார் பெருமான் தெரிவிக்கின்றார். 'வாழ்க அந்தணர்' என்று தொடங்கும் திருப்பாசுரத்துக்கு அவர் பேருரை விரித்து அதன் முடிவில், அப்பேருரையினைத் தாம் எழுதுதற்குத் துணைசெய்தது எந்தை ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையின் திருவடி ஞானமே என்பார் "வெறியார் பொழிற் சண்பையர் வேந்தர் மெய்ப் பாசுரத்தைக் குறியேறிய எல்லை அறிந்து கும்பிட்டேனல்லேன்; சிறியேன் அறிவுக்கு அவர்தம் திருப்பாதம் தந்த, நெறியே சிறிதுயான் அறிநீர்மை கும்பிட்டேன் அன்பால்" என்று ஓதுகின்றார். ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையின் திருவடிப்பேறு ஞானப் பேறே என யாப்புறுத்தற்கு இதன்கண், அவர்தம் திருப்பாதம் தந்த நெறி யென்று சேக்கிழார் பெருமான் கூறுகின்றார். சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் இத் திருவடிப்பேறு வீடு பேறே என்பர். "பூவான்மலிமணி நீர்ப்பொய்கைக் கரையினியல், பாவான்மலி ஞானப்பாலுண்டு - நாவால், மறித்துஎம் செவியமுதா வார்த்த பிரான் தண்டை, வெறித் தண் கமலமே வீடு" என்று ஓதியிருத்தலை நாம் நன்கு அறிகின்றோம்.

ஞானசம்பந்தர் திருவடி பணிவார் பெறும்பயன் ஞானமும் வீடும் என மேலே காட்டிய பெருமக்கள் வழங்கிய நல்லுரையால் தெரிந்தோமாயினும் நம்பியாண்டார் கூறுவது காண்போம். அவரும் திருவடிப்பேறு சிவபோகப் பேறே என்பார்,

"பெறுவது நிச்சயம், அஞ்சல் நெஞ்சே,
பிரமா புரத்து
மறுவறு பொற்கழல் ஞானசம் பந்தனை
வாழ்த்துவ தால்

வெறியுறு கொன்றை மறியுறு செங்கை
விடை யெடுத்த
பொறியுறு பொற்கொடி எம் பெருமான்
அமர் பொன்னுலகே''

என்று அழுத்தமும் திருத்தமும் பொருந்தக் கூறுகின்றார். சிவபோகம் பெறுதல் எளிதன்றே; திருஞானசம்பந்தர் திருவடி வழிபாடு அதனைத் தருமென மிக எளிதாகக் கூறுகின்றீரேயெனின், 'எளிது எளிதே'' என வற்புறுத்துவாராய், பிறிதோரிடத்தில்,

''முத்தன வெண்ணகை யார்மயல்மாற்றி
முறை வழுவாது
எத்தனை காலம் நின்றேத்தும் அவரினும்
என்பு அணிந்த
பித்தனை எங்கள் பிரானை அணைவது
எளிது கண்டீர்,
அத்தனை ஞானசம் பந்தனைப் பாதம்
அடைந்த வர்க்கே''

என்று உரைக்கின்றார். இதனைக் கேட்டதும், நம்மனோர் மனத்தில், ''அஃது எவ்வாறு இயலும்; ஞானசம்பந்தர்க்கு அடியோம் என்பதனால் சிவபோகப் பேறு எய்தும் என்பது எங்ஙனம் அமையும்?'' என்றெல்லாம் எண்ணம் எழுகிறது. அதற்கும் நம்பியாண்டார் நம்பி நல்ல காரணம் கூறுவார்,

''சுரபுரத்தார்தம் துயருக் கிரங்கிச் சுரர்கள் தங்கள்
பரபுரத்தார் தம்துயர் கண்டருளும் பரமன்மன்னும்
அரபுரத்தானடி எய்துவன் என்பது அவனடிசேர்
சிரபுரத்தான் அடியார் அடியானென்னும் திண்ணனவே''

என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறு எடுத்து மொழிந்தவர், இதற்குத் தக்க எடுத்துக் காட்டும் ஓதுகின்றார். எடுத்துக் காட்டுவதும் அளவை வகைகளுள் ஒன்று.

அது,

"காரங்கணைபொழில் காழிக் கவுணியர் தீபன்நல்லூர்ச்
சீரங்கணை நல்பெருமணந் தன்னில் சிவபுரத்து
வாரங்கணை கொங்கை மாதொடும் புக்குறும்போது வந்தார்
ஆர்அங்கு ஒழிந்தனர் பெற்றதல்லால்அவ் வரும்பதமே"

என்பது.

இதனைக் கேட்குமவர் நெஞ்சில் தாமும் ஞானசம்பந்தர் திருவடி பரவி அப்பேரின்ப வாழ்வு பெறுதற்கு முயலவேண்டும் என்ற வேட்கை கொள்வர், நினைத்தலும் செய்வர். அந் நினைவு நெடிது செல்லாது இடையற்றுப் போதலும் உண்டு. அப்போது, தம்மை, நினையவொட்டாது தடுப்பது வினையென்ற உணர்வு தோன்றி அவர் உள்ளத்தை அலைக்கும். அதனால் அவர் மனம் கலங்குவர். அக்கலக்கமறிந்தே, நம்பியாண்டார் நம்பிகள், "உங்கள் முயற்சியை முன்னை வினைப் பயன் போந்து இடையூறு செய்து கெடுப்பதாக எண்ணுகின்றீர்கள்; ஞானசம்பந்தன் திருவடி வழிபாடு அவ்வினைப் பகையைச் சிதைக்கும்; நீவிர் கவலுதல் வேண்டா" என்பாராய்,

"நலமலி தரும்புவனி நிறைசெய்புகழ் இன்பம் நனி
பனிமதியணிந்த பொழில்சூழ்
பொலமதில் இரும்புகலி அதிபதி விதம்பெருகு
புனிதகுணன் எந்தம்இறைவன்
பலமலி தருந்தமிழின் வடகலை விடங்கன்மிகு
பரசமய வென்றியரிதன்
சலமலி தருங்கமல சரண்நினைவன் என்றனது
தருவினைகள் பொன்றும் வகையே"

என்று ஓதி வினைப்பகையைக் கெடுத்தற்கு விரகு கூறித் தெருட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு, திருஞான சம்பந்தப் பெருந்தகையின் திருவடி நினைந்து வழிபடும் நெறியில் நம்மை அறிவுறுத்திக் கூட்டுவிக்கும் இச்சான்றோர் இவ்வகையால் அடியாராயினர் பெருமை

இது எனப் பல பாட்டுக்களின் வாயிலாகத் தெரிவிக்கின்றார். ஒன்று காட்டுதும்.

"மேனாட் டமரர்தொழ இருப்பாரும் வினைப்பயன்கள்
தாநாட் டருநரகில் தளர்வாரும் தமிழ்தங்கள்
கோனாட் டருகர் குழாம்வென்ற கொச்சையர் கோன்கமலப்
பூநாட்டடி பணிந்தாரும் அல்லாத புலையருமே"

என்பது காண்க. இதன்கண் அடிபணியும் பெரியோர் பேரின்ப வாழ்வில் இனிதிருப்பரென்பதும், பணியாதார் நரகில் தளர்வரென்பதும் நிரனிறையாகக் கூறி, பணியாதவரைப் புலையரென்று இழித்துரைப்பதும் காண்க.

இந்நிலையில் திருமாலும் அயனும் சிவபரம்பொருளின் திருவடியும் திருமுடியும் முறையே காண முயன்று அலமந்த செய்தியை நினைந்து, அவர் தாமும், நம் ஞானசம்பந்தர் திருவருளை நாடியிருப்பின், அவர்கட்கு அவர் அவற்றைக் காட்டியிருப்பாரென்பாராய்

"நிலமேறிய மருப்பின் திருமாலும் நிலம்படைத்த
குலமேறிய மலர்க் கோகனகத் தயனும் கொழிக்கும்
சலமேறிய முடிதாள் கண்டிலர் தந்தைகாண அன்று
நலமேறிய புகழ்ச்சம்பந்தன் காட்டிய நாதனையே"

என்று கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு மாலும் அயனும் காண்பதற்கரிய பரமனைத் தாம் எளிதிற்கண்டு, அதனோடமையாது தந்தைக்கும் காட்டியருளிய அருளாளரான ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையைத் தாம் எளிதில் பற்றிப் பரவுதற்கு நேர்ந்த நேர்பாட்டினைத் தாமே வியந்து,

"செப்பியஎன்ன தவமுயன்றேன் நல்ல செந்தமிழால்
ஒப்புடை மாலைத் தமிழாகரனை உணர்வுடையோர்
கற்புடை வாய்மொழி யேதும்படி கதறிட்டிவர
மற்படு தொல்லைக் கடல்புடைசூழ்தரு மண்ணிடையே"

என்று பாடி மகிழ்கின்றார். இம்மகிழ்ச்சி மிகுதியால், இனி ஞானசம்பந்தரை யன்றிப் பிறரைப் பாடுதற்கு என் மனம் செல்லாது; ஆனைமேல் அம்பாரி கட்டிச் செல்லும் அரிய செல்வம் சிறந்த வாழ்வு தானே வந்தமைவதாயினும் அதனை வேண்டேன் என்று கூறுவாராய்,

"உகட்டித்து மோட்டு வாரலினம் மேதி முலையுரிஞ்ச
அகட்டிற் சொரிபால் தடநிறை கொச்சை வயத்தரசை
தகட்டில் திகழ்மணிப் பூண்தமிழாகரன் றன்னையல்லால்
பகட்டிற் பொலியினும் வேண்டேன் ஒருவரைப் பாடுதலே"

என்று கூறுகின்றார்.

இவ்வண்ணம் ஞானசம்பந்தர்பால் திண்ணிய அன்பராகுமிவர், இப்பாட்டின்கண் ஒருவரை யென்றது, சிவனடியாரல்லாத பிறர் ஒருவரையாகும் எனக்கொள்ளல் வேண்டும். அவர் திருஞானசம்பந்தரொடு கூடியிருந்து படிக்காசு பெற்ற செய்தியை வியந்து, இவ்விரு பெருமக்களும் கூடியிருந்த கூட்டத்தின் பயனே இன்றும் சைவவுலகு நிலைபெற்றிருத்தற்கு ஏதுவாயிற்றென்பார்,

"பாடிய செந்தமிழாற் பழங்காசு பரிசில் பெற்ற
நீடிய சீர்த்திரு ஞானசம்பந்தன் நிறைபுகழான்
ஏடியல்பூந் திருநாவுக்கரசோ டெழில் மிழலைக்
கூடிய கூட்டத்தினா லுளதாய்த்திக் குவலயமே"

என்று அடியார்களைச் சிறப்பித்து ஓதுகின்றார்.

குமரகுருபரர்

பண்டார மும்மணிக்கோவை

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனத்தில் நான்காம் பட்டத்தில் எழுந்தருளிய மாசிலாமணி தேசிக ஞானசம்பந்த சுவாமிகள்மீது குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடிய இனிய செந்தமிழ் நூலாகும் இப்பண்டார மும்மணிக்கோவை என்பது. இது படிக்குந்தோறும் படிக்குந்தோறும் செஞ்சொற் கவியின்பம் சிறப்ப அளிக்கும் சீர்மையுடையது; சித்தாந்த சைவப் பெருநூல்களில் காணும் நுண்மாண் பொருளை இடையிடையே படிப்போர் சிந்தையில் பதிய உரைக்கும் பண்புடையது; திருவாரூர், மதுரை தருமபுரம் என்ற இம் முப்பெரும் பதிகளின் இயற்கை யழகைத் தெரிவிக்கும் இன்பச் சொல்லோவியமுமாவது.

இனி, பண்டார மும்மணிக்கோவை யென்பதில் மும்மணிக்கோவை என்பது தமிழில் வழங்கும் தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று; மூன்று வகையான பாக்களால் அந்தாதித் தொடையமையப் பாடுவது: அவை, அகவல், வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை என மூன்றாகும். இதன் செய்யுள்தொகை முப்பது. இதற்குரிய இலக்கணத்தை இலக்கண விளக்கம் என்னும் நூல்,

"அகவல் வெண்பா அசையெண் கலித்துறை
தொகைமுப் பதுபெறச் சொற்றொடர் நிலையில்
கூறுதல் மும்மணிக் கோவை யாகும்"[1]

என்று கூறுகின்றது. இந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவரான திரு மாசிலாமணிதேசிக மூர்த்திகள் ஆதீன மகாசந்நிதான திருமூர்த்தியாதலால், அவர்கட்குப் பொதுவாக வழங்கும்

---

1. பாட்டியல். சூ. 55.

பெயரால் இந்நூல் பண்டார மும்மணிக்கோவை யெனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று.

பண்டார மும்மணிக்கோவை யென்னும் ஞான பண்டாரத்தை ஆராய்தற்குமுன், அஃது எழுந்த காரணத்தைக் காண்டல் முறையாம். பாண்டிய நாட்டுக் கயிலாயபுரத்தில்[1] தோன்றிச் செந்தில் முருகன் திருவருள் நலம் பெற்றுச் செந்தமிழ்ப் புலமையுஞ் சித்தாந்த சைவப் பேரொழுக்கமுஞ் சிறக்கக்கொண்டு திகழ்ந்து போந்த குமரகுருபரர், சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகள் பலவற்றையும் தரிசித்து வந்தார்; வருபவர் திருவாரூர் போந்து தியாகேச வள்ளலைத் தரிசித்துப் பரவித் திருவாரூர் நான்மணிமாலையைத் தேன்சொரியப் பாடிச் சிந்தை களித்து மகிழ்ந்து உறைந்தார். அந்நாளில், தருமையாதீன மகாசந்நிதானமாகிய திரு மாசிலாமணிதேசிக சுவாமிகளின் ஞானவண்மையைக் கேள்வியுற்று, அவர்திருமுன் அடைந்து திருவடிகளைச் சென்னியுற வணங்கி நிற்ப, ஞானபானுவாய் எழுந்தருளியிருந்த மகாசந்நிதானம் திருக்கடைக்கண் சாத்தியருளிச் சீரிய ஞானமணங் கமழும் திருமொழிகள் பகர்ந்து 'நீவிர் சென்று காசியாத்திரை செய்து வருக; பின்னர் ஞானோபதேசம் செய்வோம்' என்று அருளாணையிட்டருளினர். அதனைச் சிரமேற்கொண்டெழுந்த குமரகுருபரர் "அவ்வண்ணமே செய்து திரும்புங் காறும் அடியேன் உடல் நிற்குமோ" என்று ஐயுற்று மொழிய, மகாசந்நிதானம், "அன்றேல், தில்லையம்பதியில் சின்னாள் இருந்து வருக" எனப் பணித்தருளினர். அது கேட்டுப் பேரானந்தமுற்ற குமரகுருபர அடிகள் அவ்வாறே செய்து போந்தனர். ஞான தேசிகர் அவரை அன்பு கனிய வரவேற்று அருள் நிரம்பிய மொழி மொழிந்து சிந்தை தெருளத் திருநோக்கம் செய்தருளினர். அப்பார்வை, குமரகுருபரருடைய மனமொழி மெய்கள் முறையே கரைந்து நெக வுருகி, அமிழ்து பொதி செஞ்சொல் அன்பால் குழற, அடிவீழ்ந்து வணங்கி வழிபட

1. இப்போது சீவைகுண்டம் எனப்படும் ஊரின் ஒருபகுதி கயிலாயபுரம் என்பது.

செய்தது. அதன் விளைவாய் எழுந்த சாத்திர நூலே இப் பண்டார மும்மணிக்கோவை யாவது.

இவ்வரலாற்றால் நூலாசிரியராகிய குமரகுருபர சுவாமிகள் இக்கோவை நூலைப் பாடியதன் நோக்கம் ஞானதேசிகர்பால் ஞானோபதேசம் பெறுதல் வேண்டுமென்பது இனிது விளங்கும். இதனை,

"மாசிலா மணியென வண்பெயர் நிறீஇ
மேன்மையோடு அமர்ந்த ஞானசம்பந்த
ஈண்டு உனைத் தமியனேன் வேண்டுவது யாதெனில்
..................சைவசித்தாந்தத்து
இறவா நிலைமைபெற்று இன்பமார்ந்து இருக்கும்
பிறவா நன்னெறி பெறப்புரிவதுவே" *

என்றும்,

"சரியையில் தாழ்க்கலை கிரியையிற் பணிக்கலை
யோகத் துய்க்கலை பாகமும் நோக்கலை
நாளை இன்று என வொரு வேளையும் நவிற்றலை
ஈண்டு எனக்கு அருளுதி இறைவ "[1]

என்றும் வருவனவற்றால் விளங்கக் காணலாம்.

ஞானோபதேசம் பெறுதலையே நோக்கமாகக் கொண்ட குமரகுருபர சுவாமிகள், தமக்கு அந்த ஞானத்தை உபதேசித்தருளும் ஞானாசாரியராகிய மாசிலாமணி தேசிகரின் குணஞ் செயல்களை வியந்து பாராட்டுகின்றார். தம்பால் வரும் மாணவர்க்குரிய பக்குவ சத்திநிபாதநிலை முதலியவற்றை முற்றவுணர்ந்து அவர் உளங்கொள வுபதேசிக்கும் அருளுரையாற்றல் மகாசந்நிதானத்தின்பால் பெருகியிருத்தலைக் குமரகுருபரர் தாம் நேரிற் கண்டு மகிமை சான்ற மருட்கை மீதூர்ந்து தீவிய கவிகளால் தேனொழுகப் பாடி நம்மையும் தம்மோடு கூட்டி அவரை வழிபடச் செய்யுந்திறம்

* பண்டார மும்மணிக்கோவை, 4.   1. பண். மும். 28.

கற்றோர்க்கு மிக்க இறும்பூது பயப்பது; ஆகலின், அதனை ஈண்டுச் சிறிது காண்பாம்.

ஞானதேசிக மூர்த்திகளாகிய மாசிலாமணி தேசிகரைக் குமரகுருபரர் தம் மனத்தின்கண் நினைக்கும் போது அவரது அருமைத்தோற்றம் ஞானபோனகராகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானது அருளுருவை நினைப்பிக்கின்றது. அதனை விடாது பற்றிய அடிகளுடைய உள்ளம், 'கைம்மா றற்ற கணக்கில் பேரின்ப, மோன வாழ்வளிக்கும் ஞானதேசிகன்" "பேரருட் குரிசில்" "அருட்பெருஞ் சைவத்து அருங்கலன் நாப்பண், ஆசற விளங்கும் மாசிலாமணி" என்று பாராட்டுகின்றது; திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையின் தோற்றமோ தன்னை முழுதும் கவவி நிற்றலின்,

"அமண் மாசறுத்த கவுணியர் பெருந்தகை
பிள்ளைமை விடுத்த தள்ளரும் பருவத்து
உள்ளதன் படிவம் உணர்த்துவ கடுப்ப
மாநிலத் தமர்ந்த ஞானசம்பந்தன்"

என்று பரவிப் பணிந்தொழுகுகின்றது.

இனி, தருமபுரத்திற் கோயில்கொண்டிருப்பவரும், கமலை ஞானப்பிரகாச தேசிகருக்குச் சீடரும் அத்தேசிகமூர்த்திகளாலேயே 'குருஞானசம்பந்தா' எனச் சிறப்பித்து அழைக்கப் பெற்றவருமான அருள் திரு. குரு ஞானசம்பந்த தேசிகருக்கு நான்காவது பட்டத்தில் எழுந்தருளி ஞானசம்பந்தர் என்ற சிறப்புப் பெயர் பூண்டு நிற்பதுபற்றி திரு. மாசிலாமணி தேசிகரை இவ்வாறு கூறினரென்பர். எனினும் ஞானசம்பந்தர் என்ற பெயர் பூண்டிருத்தலொடு அப்பெருந்தகையேபோலத் தன் திருவடியை உன்னி ஞானம்வேண்டி வந்தடைந்தார்க்கு அத் திருவருள் ஞானத்தை வழங்குவது ஒருதலையாதலைக் காண்டலின் அப்பெருந்தகையின் நினைவு தோன்றி நம் குமரகுருபரர் உள்ளத்தை இவ்வாறு ஏவல் கொள்வதாயிற்றெனத் தெளிகின்றோம். இக்கருத்தே "மன்வடிவால் வெம்பந்தம் நீக்கும் விமலனே, மெய்ஞ்ஞான

சம்பந்தன் என்பதனால் தான்"[1] என்பதனால் வலியுறுவதைக் காணலாம்.

"மாசிலாமணியென வண்பெயர் நிறீஇ. மேன்மையோடமர்ந்த ஞானசம்பந்த"[2] "மாசிலாமணி ஞானசம்பந்தனென்று அருந்தவர் துதிப்ப ஓர் பெரும் பெயர் நிறீஇ"[3] எனப் பலவிடத்தும் அடிகள் தமது ஞானாசிரியரை மாசிலாமணி ஞானசம்பந்த தேசிகர்[4] என்று பாராட்டுகின்றார். அப்பாராட்டுகளில் முதற்கண் ஞானசம்பந்தர் என்ற சிறப்புப்பெயர் திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையார் திருமேனித் தோற்றத்தையும் செயலையும் நினைப்பித்து மகிழ்வித்தது போல, மாசிலாமணி யென்ற இயற்பெயரும் அவருள்ளத்தே தனக்குரிய சொற்பொருளைக்காட்டி மிக்க இன்பம் எய்துவித்துள்ளது.

மாசற மண்ணப்பெற்ற மணி மாசிலாமணி யெனப்படுதலின், அதனை அனைவரும் முடியிலணிந்து மகிழ்வார்கள். அப்போது அது சூளாமணியாம்; அவ்வியைபு தோன்ற, நூலின் தொடக்கத்தே மாசிலாமணி தேசிகரை "எண்டிசைக்கும் சூளாமணி மாசிலாமணி" என்று உரைக்கின்றார். அம்மணி மகளிர் அணியும் அருங்கலத்தின் நடுவே இருந்து தனது விளக்கத்தால் மேம்படும் இயல்புகண்டு ஞானமாகிய மங்கைக்குச் சைவமென்பது சீரிய அருங்கலமென்றும், அதன் நடுநாயகமணியாய் மாசிலாமணி தேசிகர் திகழ்கின்றார் என்றும் கூறுவார், "திருக்கிளர் ஞானத் திருந்திழைக் கணியாம், அருட்பெருஞ் சைவத் தருங்கல நாப்பண், ஆசற விளங்கும் மாசிலாமணி" என்று பாடிக் களிக்கின்றார். சிவபரம்பொருள் ஏனை எல்லாக் கடவுளர்க்கும் முடிமணியாய்ப் பாராட்டப்படும் உயர்வற உயர்ந்த உயர்வுடையார்; அது குறித்துக் கடவுள்மணி யெனப்படுவர்; அவரே சகலான்மாக்கள் உய்தற் பொருட்டு ஞானதேசிகராய் எழுந்தருளுவர் என்பது சான்றோர் முடிபு. அப்பரம்பொருளுக்கு மிடற்றில்

1. பண். மும். 2. 2. ௸ 4. 3. ௸ 25. 4. ௸ 10.

கடல் விடம் அடைத்த கறையுண்டு. அக்கறை ஞானாசிரியராய் எழுந்தருளுங் காலத்தில் மறைவது இயல்பு. அந்த ஆசிரிய மூர்த்தம் திரு மாசிலாமணி தேசிகரின் திரு மூர்த்தமாதலை மனதிற்கொண்டு,

"சுடர்விடு செங்கதிர்க் கடவுள்மா மணிக்கு
விளங்கெழில் மிடற்றோர் களங்கமுண் டென்ப, அக்
காசுலா மலினம் கரந்த காரணத்தால்
மாசிலா மணியென வண்பெயர் நிறீஇ
மேன்மையோடு அமர்ந்த ஞானசம்பந்த"

என்று உரைக்கின்றார். மாசில்லாத மணி கிடைப்பின் மக்கள் அதனைக் கோவைசெய்து மெய்யில் புனைந்து இன்புறுவர்: இம் மாசிலாமணியை அடியேன் இப்பண்டார மும்மணிக் கோவையென்னும் செய்யுள் நூலில் கோத்தணிந்து மகிழ்வேன் என்பாராய்,

"கண்ணிற் கணியாங் கதிர் மாசிலாமணியைப்
பண்ணிற் கணியாப் பகர்வரால்—எண்ணுங்கால்
பன்னூலிற் கோக்கப்படும் மணியன்று இம்மணி, மற்று
இந் நூலிற் கோக்கும் மணி என்று"

என்று பாடிப் பரவுகின்றார். கண்ணிற் கினிய கதிர்விட்டு விளங்கும் மணிகள்பால், அக்கதிரொளியால் புறத்தே செறியும் இருளைக் கெடுக்கும் இயல்பு உண்டு. எங்கள் மாசிலா மணி தேசிகராகிய மாமணி ஞானவொளி கான்று அகத்தே படிந்து கிடக்கும் பாசவிருள் மறுபடியும் தொடராவண்ணம் அழித்தொழிக்கும் என்பார், "பாசமாம் இருட்கோர் படர் மணி விளக்கெனும் மாசிலாமணித் தேசிகராய"[1] என்று ஓதுகின்றார். மாசறக் கழுவிய மணி யொன்றினைக் காண்போர், அதன் வகைகளில் யாதென ஆராய்ந்த பின்பே இன்னதெனத் தெளிவர்; அவ்வாறே எங்கள் மாசிலாமணி தேசிகரைக் காண்போரும் தத்தம் அறிவுநிலைக் கேற்பப் பல வேறு கடவுளருள் வைத்துக் கூறுவர். ஆயினும் முடிவில்,

1. பண். மும். 16.

"சிவனெனும் நாமம் தனக்கே யுடைய செம்மேனியம்மா" னாகவே கருதுவர் என்பார்,

"இன்றோர் வியப்புளதால் மாசிலாமணி என்றிருப்பது
ஒன்று; ஓர்மணிகண்டவர் பலரால் அதற்கு ஓர் மருங்காய்
நின்றோர் பல பல பேதங்களாச் சொல்வர் நீக்கமறச்
சென்றோர் மற்று இம்மணி செம்மணியே என்றுசெப்புவரே'

என்று உரைக்கின்றார். செம்மணி மாணிக்க மணியையும் அதன் நிறமே கொண்ட சிவபரம்பொருளையும் குறிக்கும் அமைதியுடையது.

இனி, திரு மாசிலாமணி தேசிகரின் இயற் பெயர்க் கண் அமைந்த மணியினை ஏனை மணிகளின் வேறு வைத்துச் சிறப்பித்துரைத்துக் குமரகுருபரர் தம்மனம் குளிர்ப்பெய்து நின்றார். உலகிலுள்ள ஏனை மணிகள் தம்முடைய ஒளிப் பெருமையால் எல்லாவற்றையும் அடக்கி நிற்குமேயன்றிப் பிறவற்றில் தாம் அடங்கி நிற்பதில்லையாக, ஆசிரியராகிய மாசிலாமணி தேசிகர், சிவபோகத்தே நிலைபெற நின்று என்னைத் தன்பால் அடக்கியும், யான் ஆன்ம போதத்தால் தலையெடுத்து நிற்குங்கால் எனக்குள் மறைந்தும் நிற்கின்றார் என்ற கருத்து எய்த,

"நான் நின்றெனைத் தனக்குள்ளே பொலிக்கும் என்தன்மை நிற்க
யான் நின்றபோது எனக்குள்ளே ஒளித்திடும் இப்பரிசே
வான் நின்ற சின்மய மாமாசிலாமணி மன்னும் தன்மை
நான் இன்று கண்டனன் காணேன் இதற்கு ஒத்த நன்மணியே"

என்று இயம்புகின்றார். மாசில் மணிகளுள் தலையாயது சிந்தாமணி; அது நினைவோர் நினைவெல்லைக் குட்பட்ட பொருள்களை நினைந்த அளவு தரவல்லதாகும். நினைவெல்லைக்கு அதீதமான சிவஞானப் பெரும்போகத்தை ஞானாசிரியராகிய எங்கள் மாசிலாமணி தேசிகர் பெரிதும் வழங்கி என் கண்ணுள் மணியாய் இன்புறுத்துகின்றார் என்றற்கு,

"கடல் பெற்ற தோர்மணி சிந்திக்க நல்கும் கருத்துக்கெட்டா
மிடல் பெற்ற பேரின்பம் நல்கியவா அருள்வேலை பெற்றெடன்
உடல்பெற்ற கண்மணிக்குண் மணியாகி யொண்கூடல்வைகும்
அடல் பெற்ற ஞானச்சுடர் மாசிலாமணி யானதொன்றே"

என்று பராவுகின்றார். மேலும் உலகிலுள்ள ஏனை மணிகளை பெறக் கருதுகிறவர், கருதியும், உடல் கருவி முதலியன கொண்டு நெடுநாள் அரிது முயன்றும் பெறற்கரியர்; எங்கள் ஞானமூர்த்தியாகிய மாசிலாமணியைக் கருவி கரணங்களை அடக்கிச் சும்மா இருந்தவர் எளிதில் பெறலாம் என்பார்,

"எம் ஆருயிராம் எழில் மாசிலாமணியை
அம்மா பெறுதற்கு அரிதன்றே—சும்மா
இருந்தாரே பெற்றார் மற்று எவ்வுலகில் யாரே
வருந்தாது பெற்றார் மணி"

என வியப்புத்தோன்ற விளம்புகின்றார். மேலும் உலகினர் முயன்று தேடிப்பெறும் மணிகள், தம்மைக் கொண்டவர்க்கு உடைமை யாவதன்றி, அவரைத் தமக்கு ஆளாகக்கொள்ளும் மதுகைஉடைய வல்ல; ஞானமூர்த்தியாகிய திரு மாசிலாமணி தன்னைக் கண்டமாத்திரையே கண்டவர்களை ஆட்கொண்டு பணிகொள்ளும் பெருமையுடையது என்பார்,

"மணி கொண்டவர்தம் பொருளாவதன்றி அம்மாமணியாம்
அணிகொண்டவரைக் கொண்டு ஆள்வதுண்டே; அருட்கூடல்
[வைகும்
கணிகொண்ட கொன்றைத்தொடை மாசிலாமணி கண்டவுடன்
பணிகொண்டு தொண்டுங் கொண்டு ஆளும் கொள்வோ மென்று
[பார்க்கு முன்னே"

என்று தம்மை அடைந்தாரை ஆட்கொள்ளும் அருமைப்பாட்டை யும் உடன்புணர்த்துரைத்து உவகையூட்டுகின்றார். பிறவிடத் தும் இக்கருத்தை "அம்மணி பிறர்கொண்டு ஆளாமணி எமை ஆட்கொள் சிந்தாமணி" என்று வற்புறுத்துகின்றார். பிற மணிகள் மருந்து மந்திரம் என்பவற்றோடு கூடியே உயிர்கட்கு உண்டாகும் நோயை நீக்குவன; ஞானாசிரியராகிய திருமாசிலா மணி, அம் மூன்றாலும் ஒரு சிறிதும் போக்க முடியாத பிறவி

நோயை எளிதில் போக்கும் தலைமையுடையது என்ற கருத்தால், 'மீளா மணி மந்திர மருந்தாற் சென்ம வெவ்விடநோய், வாளா மணி யொன்றினால் மீண்டவா"[1] என்று வியந்தோதுகின்றார். உலகில் மணி வேண்டுவோர் பொன்னொன்றே கொடுத்து அதனைப் பெறுவர்; எங்கள் மாசிலாமணியை விரும்புவோர் தம் உடல் பொருள் உயிர் என்ற மூன்றையும் கொடுத்தல் வேண்டும் என்பார்,

"பொன்னே யல்லாமல் பொருளோடு உடல் உயிர் விற்று
என்னே மணியொன்று எவர் கொள்வார்—கொன்னே
தருமாசிலாமணியைக் கொள்வோர் கொள்ளாமுன்
தருவார் மற்று இம்மூன்றும் தான்"

என்று ஞானசிரியர்பால் அருள் பெறுதற்குரிய நெறியும் முறையும் சேரக் கூறுகின்றார்.

ஞானதேசிக மூர்த்திகளாகிய திரு மாசிலாமணி தேசிக ஞானசம்பந்த சுவாமிகள், வேண்டும் அடியார்கட்கு வேண்டுவன வேண்டியாங்கு அளிக்கும் இயல்புகண்டு "சிந்தாமணி" என்றும், ஞானவொளி வழங்கி அறியாமையிருளைப் போக்குதலால் அவரவரும் தத்தம் முடிமேற்கொண்டு ஏத்தும் முறைமை கண்டு 'சூடாமணி' யென்றும், ஒட்டுப் பற்றின்றி உலகைத் துறந்தொழுகும் முனிவர் வணங்கும் தலைமையுடைமை பற்றி "முனிவர் சிகாமணி" யென்றும் உணர்ந்து வழிபடற்குரியர் என நம்மனோர்க்கு உபதேசிக்கின்றார். இம்மாசிலாமணி, சிந்தாமணி யென்பது முதல் பலவகையாகப் பாராட்டிப் பரவப்படும் பண்புடைத்தாதலேயன்றி, இரும்பைக் கவரும் காந்தமணி யென்றற்கும் இயைபுண்டு என்பாராய் இரும்பை யொத்து என் வசம் எட்டுணையும் நில்லாத என் நெஞ்சினைக் குழைவித்துத் தன்பால் இழுத்து மீளாவகை நிறுத்துகின்றது என்பார்,

1. பண். மும். 21.

"என் வசமாக நில்லாத நெஞ்சாம் இரும்பைக் குழைத்துத்
தன்வசமாக் கொண்டு இழுக்கின்றதால் தொண்டர் தம்மை
மன்வசமாகச்செய்யு மாசிலாமணி மாமணிக்குப் [யருள்
பொன்வசமாகச்செய் காந்தமென்றே சொல்லப் போந்ததுவே"

என்று புகழ்ந்து மகிழ்கின்றார்.

இவ்வாறு ஞானசம்பந்தர் என்ற சிறப்புப் பெயராலும், மாசிலாமணியென்ற இயற்பெயராலும் தம்முடைய ஞானாசிரியர் இயல்புகளைப் பல்வகைச் சுவையும் மெய்ப்பாடும் எய்தப் பாடிப் பரவிய குமரகுருபர சுவாமிகள், அவரது ஞான நலத்தை "தன்னேரிலா ஞானசம்பந்தன் தாள் அடைந் தார்க்கு, இருள் வெளியாம்" என்றும், "நான்மறைக் கிழவ நற்றவ முதல்வ, நூன்முறை பயின்ற நுண்மைசா லறிஞ, சொற்சுவை பழுத்த தொகைத் தமிழ்க் கவிஞ, கற்றவர் வியக்கும் காவியப் புலவ", என்றும், சமயப் பூசலைக் கெடுத்துச் சைவத்தின் மாண்பினை நிலைநாட்டும் திறத்தைப் "பின்னம் படைத்த சமய விரோதப் பிணக்கறுத்து ஓர், சின்னம் படைத்த முனி மாசிலாமணி" (24) என்றும் குறிக்கின்றார்.

இனி சிவபெருமான் சகலான்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டுக் குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிப்போந்து உண்மை ஞானத்தையுணர்த்துவன் என்பது சைவசித்தாந்த நூன்முடிபாகும். ஆன்மாக்கள் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என முத்திறப்படுவர். அவருள் முதல்வர் ஆணவமலம் ஒன்றும் பிரளயாகலர் ஆணவ கன்ம மலங்கள் இரண்டும், சகலர் ஆணவம் கன்மம் மாயையென்ற மும்மலங்களும் உடையரென்றும், விஞ்ஞானகலர்க்கு முதல்வன் உண்ணின்றும் பிரளயாகலருக்கு முன்னிலையினும் அருள் புரிவனென்றும், ஏனைச் சகலர்க்கு அவர்போல் அருட்டிருமேனி கொண்டு ஞானகுருவாய் எழுந்தருளி உண்மை ஞானத்தை அருள்செய்வனென்றும் சித்தாந்த மெய்ந்நூல்கள் செப்புகின்றன. இதனால் ஞானோபதேசம் செய்யும் ஆசிரியன் சிவபரம்பொருளேயாதல் தெற்றெனத் தெளியப்படும்.

அங்ஙனமே தெளிந்த சிந்தையினராகிய குமரகுருபர சுவாமிகள் தம் ஞானாசிரியராகிய ஸ்ரீ மாசிலாமணி தேசிக ஞானசம்பந்த மூர்த்திகளைச் சிவமென்றே தேறிச் செப்புவன பலவும் இனி ஆராயப்படும்.

முதற்கண் ஞானதேசிகன் உயிர்க்கு அருள் புரியும் செயலை,

"செவிதொறுஞ் செவிதொறுந் தெள்ளமுது ஊட்டுபு
கவிஞர்வயின் நிரப்பும் கல்விப் பிரசங்க
வெள்ளிடைத் தோன்றாது உள்ளத்து உணர்த்தவும்
செய்நிலை நின்று திருக்கண் சாத்தவும்
சாயா மும்மலச் சகலரேம் உய்ய
எம்முருக் கொண்டும் எம்மொடு பயின்றும்
மும்மலக் கிழங்கை முதலொடும் அகழ்ந்து
சிற்பரம் உணர்த்தும் சற்குரு ராய"

என்பதனால் உணர்த்துகின்றார்; இதன்கண் குறித்த உள்ளத் துணர்த்துதல், திருக்கண் சாத்தல் என்ற இரண்டும் முறையே விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் இருவர்க்கும் உரியன. தமது ஞானாசிரியரைச் சிவபரம் பொருள் எனத் தெளிந் திருத்தலைப் பிறவிடத்தும் எடுத்தோதுகின்றார்.

"அவமாசு இலா மனத்தார்க்கு ஆருயிராம் ஞானேற்பவ மாசிலாமணிச் சம்பந்தா[1]" என்றும், "எம் ஆருயிராம் எழில் மாசிலாமணியை அம்மா பெறுதற் கரிதன்றே[2]" என்றும் வருவன இந்த ஞானதேசிக மூர்த்திகள் தம் நற்சீடர் அன்பில் தோய்ந்து அவர்தம் உயிர்க்குயிராய் நிறைந்து அருளின்பம் வழங்கும் திறத்தை அறிவிக்கும். இவ்வாறு உயிர்க்குயிராய் நிறைந்திருந்து ஞானம் வழங்கும் மாட்சியினை வேறொரு பாட்டின்கண்[3] உழவுத் தொழிலில் வைத்துச் செஞ்சொல் தேமழையொன்று பொழிகின்றார்.

(1) பண். மும். கோ. 5. (2) ஷை 8. (3) ஷை 10.

அதன்கண் சுத்தம் அசுத்தம் பிரகிருதி என்ற மூவகை விடுபட்டது, மாயாபுவனங்களில் உயிர்கள் நால்வகைத் தோற்றமும் எழுவகைப் பிறப்பும் எண்பத்துநான்கு நூறாயிர யோனி வேறுபாடும் உற்று ஊழ்வழியே ஆதி தெய்விகம், ஆதியான்மிகம், ஆதி பௌதிகம் என்னும் மூவகைத் துன்பமும் எய்தி ஆசைவாயிலாக வரும் போகம் குறித்து இதம் அகிதம் என்னும் இருவகை வினைகளை ஈட்டி, மேன் மேலும் பிறப்பிற்கே ஏதுவாய் நிலவுதலும், மந்திரம் முதலிய ஆறத்துவாக்களாலும் வினையை நெறிப்படுத்திப் பிராரத்தத்தை நுகர்வித்தலும், ஆகாமியத்தை விளைவித்தலும், முடிவில் அவ்வினைவிளைவைக் களைந்து சிவஞானப் பெரும்போக வாழ்வில் திளைப்பித்தலும் ஞானதேசிகனுடைய அருட்செயல்கள் என விரித்தோதும் நலம் அறிவு நெறிக்கண் நிற்கும் திருவுடையோர் கண்டு விம்மிதம் கொள்ளும் மேன்மையுற்றிருக்கிறது.

இத்தகைய சிவஞானச் செயலுடைய ஞானதேசிகர் வழங்கியருளும் ஞானபோனகத்தை நம் குமரகுருபர அடிகள்,

> "பரமானந்தப் பரவையுள் தோன்றிய
> இன்பவா ரமுதம்; அவ்வமுதம்
> அன்பருக்கெளிது எளிது அரிது விண்ணவர்க்கே[1]"

என்று இயம்புகின்றார்.

இங்கே காட்டிய அருட்செயல்களும் ஞானமிர்தமும் ஞானதேசிக மூர்த்திகள் சிவபரம்பொருளே என்பதை நம் அறிவில் பதிவித்தலை நாம் உணர்கின்றோம். அவ்வுணர்வே வடிவாயுற்ற குமரகுருபர சுவாமிகள், சிவபரம்பொருளே மாசிலாமணி தேசிக ஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் என்று பன்முறை எடுத்தோதியும் அமையாது,

---

(1) பண். மும். கோ. 25.

"ஒள்ளொளி பரப்பும் வெள்ளி வேதண்டத்து
ஒருபாற் பொலிந்த மரகதம் கவினச்
சுடர்விடு செங்கதிர்க் கடவுள் மாமணிக்கு
விளங்கெழில் மிடற்று ஓர் களங்கமுண்டு என்ப, அக்
காசுலா மலினம் கரந்த காரணத்தால்
மாசிலாமணியென வண்பெயர் நிறீஇ
மேன்மையோடு அமர்ந்த ஞானசம்பந்த"

என்று நயம்பெருக நவில்கின்றார்.

இஃதிவ்வாறாக, தருமையாதீன குருமூர்த்திகள் மதுரைச் சொக்கநாதனைத் தம் ஆன்மார்த்த பூசனைப் பரம்பொருளாகக் கொண்டு நாளும் வழிபட்டுவரும் நன்மாண்புடைய ரென்பது உலகறிந்த செய்தி. மேலும், அச் செயற்குரிய சொக்கலிங்கம் இவ்வாதீன ஆதி கருத்தருக்கு ஆலவாய் அண்ணல் தாமே அன்பு சிறந்து அளிக்கப்பெற்றதென்றும், அதனைப் பெற்ற பெரு மகிழ்ச்சியால் சோக்கநாதக் கலித்துறையென்னும் நூலைப்பாடி அதன் முதற்பாட்டிலேயே,

"கண்ணுக்கினிய பொருளாகிய என் கரத்தில் வந்தாய்
விண்ணும் பரவிடும் அற்புதமே யென்ன விஞ்சை இதால்
மண்ணும் புகழ்ந்திட என்னையும் பூரண வாரியுள்ளே
நண்ணும்படிசெய் மதுராபுரிச் சொக்கநாயகனே"

என்று தாம் சொக்கலிங்கப் பெருமானைப் பெற்ற பேற்றினை வியந்து பரவினரென்றும் ஆதீன வரலாற்றால் அறிகின்றோம். இவ்வரலாறு ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் இங்கே எழுந்தருளிய காலத்து அவர்க்கு இனிது உணர்த்தப் பெற்றதோடு, அச்சொக்கலிங்கத்தை நேரிற்கண்டு தம் கண்பெற்ற பயனைப் பெற்றுக் கழிபேரின்பம் உற்றிருக்கின்றார். காணும் காட்சியைக் கண்டாங்குப் பாடும் கவிநலமுடைய அப்பெருமான் இப் பண்டார மும்மணிகோவைக்கண் இச்செயலை,

"அங்கயற்கண்ணி பங்கில் வீற்றிருந்த
செக்கர் வார்சடைச் சொக்கநாயனை
ஈரெண்திறத்து உபசாரமும் வாய்ப்பப்
பூசனை புரியுந் தேசிகராய[1]"

என்று எடுத்தோதுகின்றார்.

ஸ்ரீ மாசிலாமணி தேசிகரைச் சிவமெனவே தேறித் திருவருள் ஞானோபதேசம் வேட்டுநின்ற குமரகுருபர அடிகள் மீண்டும் அவர் சொக்கநாயகனை வழிபட்டார் என்பது அவர் தம்மைத்தாமே வழிபட்டார் என்பதாகி முன்பின் முரண்வது போலத் தோன்றுவது கண்டு அதற்குத் தக்கதோர் அமைதியுங் கூறிவிடுகின்றார். அஃதாவது உருத்திர கணங்களாய அடியவர்கள் தம்மை வழிபடும் திறம் இஃது எனக் காட்டுவது என்பது. இதனை, "அருத்தியோடு எம்மை நம் உருத்திர கணங்கள், தெரித்து மற்று இவ்வாறு அருச்சனை புரிதிர்[2]" என்பதனால் அறியலாம். மேலும், இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுவாராய், திருவிடைமருதூர்ப் புராணத்தே, உமையம்மையாருக்கு அறிவிப்பது குறித்துப் பரமன் தன்னைத் தான் பூசித்துக் காட்டிய அருட்செய்தியை விதந்து,

"பொன்னவிர் கடுக்கைப் புரிசடைப் புங்கவன்
அமையாக் காதல் இமையவல்லிக்கு
வழிபடல் முறைமை விழுமிதின் உணர்த்தத்
தானே தன்னைப் பூசனை புரிந்தென[3]"

என்று ஓதுகின்றார்.

தருமையாதீன குருமூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதிகளையும் குமரகுருபர சுவாமிகள் புகழ்ந்தோதுகின்றார். அத்திருப்பதிகள், தருமபுரம், திருவாரூர், மதுரை

---

(1) பண். மும். கோ. 22. (2) ௸ 22.
(3) ௸ 22.

என்ற மூன்றுமாகும். இவற்றுள் தருமையென்பது தற்போதைய தருமபுரமாகும். இச்சிவம் பெருகும் திருநகரம் இன்றுகாறும் தருமபுர ஆதீனத்தின் தனியிருப்பாகத் திகழ்கின்றது. இதன் சிறப்பை எடுத்தோதப் புகுந்த குமரகுருபரர் மனக்கண்ணிற்கு இந்நகர்மேவும் மருத நிலப்பகுதியின் மாண்பு இனிய காட்சி வழங்குகின்றது. காவிரியின் தென்கரைக்கண் பொருந்திய இந் நகரம் நாற்புறமும் மருதத் தண்பணை சூழ்ந்து நீர்வளம் சிறந்திருக்கிறது. நீர்நிலைகளில் மகளிர் நீர் விளையாட்டயர்கின்றனர். அக்காலை, அவரது தோற்றம் நீரரமகளிரின் சீர்த்த நலத்தை நினைப்பிக்கின்றது இக்காட்சியை,

"சிற்றிடை படைத்த பேரமர்க் கண்ணியர்
கரைகொன்று இரங்கும் திரைசெய் நீர்பட்டத்து
மைவிழி சேப்பச் செவ்வாய் விளர்ப்பக்
கருங்குழல் சரிய வெள்வளை கலிப்பச்
சீராட்டு அயரும் நீராட்டு அயர்ந்து
நீரரமகளிர் பேரெழில் காட்ட
மருதம் வீற்றிருந்து பெருவளம் சுரக்கும்
தருமையம்பதி[1]"

என்று நாம் கண்டுணரக்காட்டுகின்றார்.

"தருமையும் கமலையும் விரிதமிழ்க் கூடலும்" என்றவிடத்து இறுதிக்கண் வைத்தோதிய கூடல்மா நகரத்தை ஸ்ரீ குமரகுருபர அடிகள், "பந்தனை தவிரா" என்று தொடங்கும் திருவகவலில் பாராட்டிப் பாடுகிறார். கூடல் நகரை அடிகள் நினைக்கும்போதே அவர் மனம் அங்கே பரமன் நன்பாட்டுப் புலவனால் எழுந்தருளி ஆராய்ந்த "ஒண்டீந் தமிழின் துறைவாய் நுழைந்து" உலவாப் பேரின்பத்தில் மூழ்கி மகிழ்வு மிகுமாறு தோன்ற நன்கு சிறப்பித்துப் பாடுகின்றார். இத்தருமையாம்பதியில் எழுந்தருளும் மகாசந்நிதானங்கட்குத் தருமபுரமேயன்றித் திருவாரூரும் கூடற்பதியும் எழுந்தருளுந்

(1) பண். மும். கோ. 4.

திருநகரங்களாக இருப்ப, தருமையும் கூடலும் போலாது திருவாரூரை மட்டில் அடிகள் பன்முறை இந்நூற்கண் சிறப்பித் தோதியது அத்திருவாரூர், இவ்வாதீனத்தின் ஆதி மகாசந்நிதானமாகிய குருஞானசம்பந்தருக்கு ஞானோபதேசம் செய்தருளிய கமலைஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் வீற்றிருந்த திருப்பதியாவது பற்றியாம். மேலும், "தருமையும் கமலையும் விரிதமிழ்க் கூடலும், திருநகராக அரசுவீற்றிருக்கும் மாசிலா மணித் தேசிகராய" என்ற விடத்து கமலையெனத் திருவாரூரை நடுவண் வைத்தோதியது "மேதினிக் காதல் மங்கை யிதயகமலமாம், மாதொர் பாகனர் ஆரூர் மலர்ந்ததால்" (திருமலை 33) எனச் சேக்கிழார் பெருமான் தெரித்தோத அதனைத் தாமும் மேற்கொண்டு திருவாரூர் நான்மணிமாலைக் கண் பரமன் கோயில்கொண்டருளும் அத்திருவாரூர் பூமகட்கு இதயகமலமென்று எடுத்தோதும் கருத்தினராதலினாலென் றும் கொள்ளலாம்.

இந்த அரிய செந்தமிழ் நூற்கண் பல பாட்டுக்களில் அடிகளார் மாசிலாமணி தேசிகரை முன்னிலைப்படுத்தியே பரவியிருப்பதை இந்நூல் இனிது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அவ்வாறு பரவுமிடத்து அவர் வாளா முன்னிலைப் பரவ லாகவே மொழிந்தொழியாது பரவுந்தோறும் பல வேண்டு கோளைப் பணிந்து செய்துகொள்கின்றார். அவையனைத்தும், ஞானப்பேற்றினகண் அவர்தம் உள்ளத்தெழுந்த வேட்கை மிகுதியைப் புலப்படுத்துவன; எனினும், ஞானம் வேட்கும் நற்சீடனொருவன் அதனைவேட்டுப் பெறுதற்கு அடிப்படை யாக வேண்டியிருக்கும் உண்மை நூலறிவும் இவ்வண்ணம் இருத்தல்வேண்டு மென்பதனையும் நாமெல்லாம் நன்குணரக் காட்டுகின்றன.

இனி, இவ்வேண்டுகோள்கள் சித்தாந்த சைவ செந்நெறிக் கண் நிற்றற்குரிய மனவொருமை வேண்டலும், மெய்யுணர்வு வேண்டலுமென இருகூற்றுள் அடங்குகின்றன. முதற்கட் கூறிய மனவொருமை வேண்டுமிடத்து அவர் சித்தாந்தச்

செந்நெறியின் சிறப்பினைத் தெரியத்தேர்ந்து பலவகையாலும் வகுத்துரைக்கின்றார்.

"மணிவடஞ் சுமந்த" என்று தொடங்கும் திருவகவற்கண் அடிகள் தாம் சித்தாந்த சைவச் செந்நெறிக்கண் நின்று பெறும் பேரின்பப் பெருவாழ்வெய்த வேண்டுமென்பார்.

"திவ்வியம் பழுத்த சைவ சித்தாந்தத்து
இறவா நிலைமைபெற்று இன்பமார்ந் திருக்கும்
பிறவா நல் நெறி பெறப்புரிவதுவே[1]"

என்று கூறுகின்றார். இறைவனுக்கும் உயிர்கட்கும் உரிய இயைபைப் பல்வேறு சமயத்தவர் பலவேறு கூறுவர். மாத்துவர் இவ்வியைபு பேதம் (அந்நியம்) என்பர்; மாயாவாதிகள் அபேதம் என்பர்; பாஞ்சராத்திரிகள் பேதாபேதம் என்று கூறுவர். இக் கூற்றுக்களைத் தாம் உடன்படாமை தோன்ற, அடிகள் "அந்நியமென்றும் அநந்நியமென்றும் இந்நிலை யிரண்டும் எய்திற்றென்றும், பல்வேறு உரைக்குநர் சொல்வழிப் படாது" என்று உரைக்கின்றார். இறவா நிலைமையாவது பொருளால் இரண்டாகி யிருந்தும் வேறறக் கலந்து உடனாய் நிற்பதாகிய அத்துவித நிலைமை. இதனை எய்தினர் மீண்டும் பிறத்தல் இன்மையின் 'பிறவா நன்னெறி பெறப்புரிக" என்று வேண்டுகின்றார்.

இவ்வாறு 'பிறவா நன்னெறி வேண்டினவர், "அது பெறுவது அரிது; மீட்டும் பிறத்தற்குறியை" என்று ஞான தேசிகர் அருளிப்பாடு உண்டாகுமாயின், அப்பிறப்புக் குரித்துத் தம் கருத்து இதுவென உரைக்கலுற்று உயர் பிறப்புக்களாகிய இந்திரன், பிரமன், திருமால் என்ற பிறவிகளைத் தமக்கு வேண்டா வென்கின்றார். இதற்கு அவர் காட்டும் ஏதுவாவது, 'அவைதாம், ஆரா இன்பமென்று அரும்பெயர் பெறினும் வாரா வல்வினை வருவிக்கும்மே" என்பது.

---

(1) பண். மும். கோ. 4.

இவ்வேண்டுகோளையே "முற்படுமாயை" என்ற திருவகவலில் வேறுவாய்பாட்டால் ஓதுகின்றார். அங்ஙனம் ஓதுமிடத்து சைவசித்தாந்தச் செந்நெறியைத் தெளிந்து மேற்கொண்டொழுகுதல் அருமையாகும். அதனால் அவ்வொழுக்கமுடையோர் சிலரேயாவர் என்பார்,

"ஓரும் வேதாந்தம் என்று உச்சியிற் பழுத்த
ஆரா இன்ப அருங்கனி பிழிந்து
சாரங் கொண்ட சைவ சித்தாந்தத்
தேனமு தருந்தினர் சிலரே[1]"

என்று உரைக்கின்றார் வேதாந்தத்தை உச்சி என்றது, வேதத்தை மரமாக உருவகஞ் செய்கின்றாராதலின். அதனை இவ்வகவற்கண்ணே,

"குடிலை யென்னும் தடவயல் நாப்பண்
அருள் வித்திட்டுக் கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேத மென்னும் பாதவம் வளர்த்தனை[2]"

என்று ஓதுகின்றார். வேதமாகிய மரத்தின் உச்சியிற் பழுத்த கனியைப் பிழிந்து வடித்துத் தெளியக்கொண்ட சாரம் சைவசித்தாந்தம் என்றது, "வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தத் திறன்[3]" என்பதை நினைப்பிக்கின்றது. வேதம் நான்மறை; அந்தம் உபநிடதங்கள்; அருங்கனி ஆகமங்கள்: அவற்றுள் பூருவபக்கமும் சித்தாந்தமும் விரவிக் கிடத்தலின், பூருவபக்கத்தை விலக்கிச் சித்தாந்தப் பகுதியை மட்டில் கோடல் வேண்டியிருத்தல் பற்றி, "அருங்கனி பிழிந்து சாரங்கொண்ட சைவ சித்தாந்தத் தேன்" என்று அருளுகின்றார்.

ஒருகால், அடியேன் இச்சைவ சித்தாந்தப் பேற்றுக்கு உரியனல்லன் என ஒதுக்கப்படினும், அடியேன் வேறு நெறிக்கண் ஒதுங்கேன் என்பார், "யான் அவர் நன்னெறி

(1) பண். மும். கோ. 10. (2) குடிலை—சுத்தமாயை.
(3) சிவப்பிரகாசம் 7.

பெறுதற்கு அந்நியனாயினும், அன்னவர் கமலப் பொன்னடி விளக்கிய தீம்புனலமுதம் ஆர்ந்தனன் அதனால், வேம்பெனக் கொண்டனன் விண்ணவ ரமுதே" என்று தமக்கு அந்தச் சைவ சித்தாந்தத்தின்பாலுள்ள அயராவேட்கையினை அறிவிக்கின்றார்.

இனி, இச் சித்தாந்தச் செந்நெறிக்கண் நின்று பெறும் மெய்யுணர்வினைத் தமக்கு அருள் செய்யுமாறு குமரகுருபர அடிகள் மாசிலாமணி தேசிகரைப் பல பாட்டுக்களில் விண்ணப்பிக்கின்றார். "பூமலி சததள" என்று தொடங்குவதான முதற்பாட்டிலேயே தமக்கு உண்மை ஞானத்தை உபகரிக்குமாறு வேண்டுகின்றார். உண்மை ஞானத்தாலல்லது ஒருவற்கு உய்தியில்லை என்றற்கு, "ஏனைய முத்தி நாடு எய்த, ஓர் ஞானவாரணம் நல்குதி" என்கின்றார். அந்த ஞானம் இல்வழி உயிர் ஐம்புலன்கட்கும் அடிமையாகி அவற்றிற்கு உரிய பொருளுஞ் வினையும் ஈட்டிப் பிறப்பு இறப்புக்களால் வருந்தும் என்று துணிந்துரைப்பாராய் "ஐம்புலக்களிறும் தம்புலத்து இழுப்ப, ஊனிடைப் பிறவிக் கானகத்து உழலாது" என்றார்.

உயிர்கள் முன்னைப் பிறவிகளில் முயன்ற சரியையாதி தவப்பயனால் தீவிரதர பக்குவ முற்ற போது சத்திநிபாதம் நிகழ, பரமன் அருளே திருமேனியாகவுடைய குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி உண்மை ஞானத்தை யுணர்த்தியருள்வன்; தீவிரதர சத்திநிபாதம் நிகழாதவழி, உண்மை ஞானம் கைகூடாதென்பது நூன்முடிபு. இதனை ஆதரவாகக் கொண்டு, நம் குமரகுருபர சுவாமிகள் மாசிலாமணி தேசிகரை வணங்கி 'அருட்டிருமேனியையுடைய பரமகுரு மூர்த்திகளாகிய தேவரீர் திருமுன் அடியேன் வந்து தரிசித்து நிற்கும் பேறுபெற்றமையின் அடியேனுக்குச் சத்திநிபாதம் எய்தியிருப்பது இனிது விளங்கும்; ஆதலால் அடியேனுக்கு ஞானோபதேசம் செய்தல் வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றார்.

இவ்வாறு ஞானப் பேற்றுக்குத் தீவிரதர சத்திநிபாதம் நிகழ்தல் வேண்டுமென்ற கருத்தைப் பிறண்டும், 'சத்திநிபாதத் தன்மை வந்தடைந்தோர்க்கு, அப்பொருள் புரிதற்கு அது பொழுதாகலின் மெய்ப்பொருள் உணர்த்துதல் வியப்பெனப் படாதே"[1] என்று வற்புறுத்துகின்றார்.

இனி, "ஞானதேசிக மூர்த்தி பக்குவமில்லார்க்கு உண்மை ஞானத்தை உபதேசித்தல் குற்றமாம் என்று கருதி அடியேனுக்கு அதனைச் செய்கின்றிலிராயின், அச்செய்யாமையும் குற்றமேயாம்" என்று நகுநயம் தோன்றக் கூறுவாராய், "தாகமின்றாகலிற் பாகமின்று எனக்கென, அருளாது ஒழியினும் பரிபவம் நினக்கே"[2] என்றும், நீ உபதேசிக்கும் ஞானம் சமயாதீதப் பழம்பொருளாதலால் அதனை வழங்கற்குக் காலம் நோக்கவேண்டா என்பார் 'சமையங் கிடந்த தனிப்பொருள் தெரித்தற்கு, அமையம் தேர்கலை அருளுதி"[3] என்றும் வேண்டுகின்றார்.

இதுகாறும் உண்மை ஞானத்தின்பால் உலவா வேட்கை மேலிட்டுப் பல்வகையாலும் விண்ணப்பித்து நிற்கும் குமரகுருபரவடிகள், அந்த ஞானத்தின் பயனாக, தம்முடைய பசுகரணங்கள் பதிகரணங்களாய்த் திரிந்தமை கண்டு வியந்து,

"வாக்கும் மனனும் யாக்கையும் ஒன்றாச்
சொற்றரு கரண மற்றிவை மூன்றும்..........
அவகரணங்களே யல்ல, மற்று, அம்ம
சிவகரணங்களாய்த் திரிந்தன வன்றே"[4]

என்று ஓதுகின்றார். முடிவில் தமக்கு ஞானதேசிகர் உபதேசிக்க உண்டான ஞானானுபவத்தை,

"ஆரா இன்பம் ஒன்று ஆர்ந்தனம் யாமே, அதுவே,
....
பரமானந்தப் பரவையுள் தோன்றிய
இன்பவா ரமுதம்; அவ் வமுதம்
அன்பருக் கெளிது எளிது, அரிது விண்ணவர்க்கே"[5]

(1) பண். மும். கோ. 16. (2) ஷை 19. (3) ஷை 19.
(4) ஷை 22. (5) ஷை 25.

என்று, எடுத்தோதுகின்றார். இதன் விளைவாகத் தமக்கு உண்டாகிய தெளிவினை,

" தன்னேரிலா ஞானசம்பந்தன் தாளடைந்தார்க்கு
என்னே இருள் வெளியாம் என்பரால்—அன்னோன்
அருளாதபோது வெளியாய் இருந்த எல்லாம்
இருளாய் இருந்த எனக்கு "[1]

என்று அடிகள் தெரிவிக்கின்றார். இத்தெளிவால் மாசிலாமணிதேசிகரது திருவருள் பெற்றோர் உலகவாழ்வில் விருப்பும் வெறுப்புமின்றி ஒருதன்மையராக இருப்பர் என்பார்,

" ஆரூர் அமர்ந்த ஞானசம்பந்த
நின் புகழ்ந்து இறைஞ்சும் கற்பின் மாக்கள்
விருப்பு வெறுப்பு அற்றிருப்பர் என்ப
பொருள் துணிபு உணர்ந்த புலமையோரே"[2]

என்று கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு, உண்மை ஞானத்தின்கண் தீராவேட்கையுற்று, மாசிலாமணி தேசிகரிடத்தில் பல்வகையாலும் வேண்டிப் பரவும் குமரகுருபர சுவாமிகள், ஓரிடத்தே தம்மைப் பெண்ணாகக் குறிப்புருவகம் செய்து, ஞானதேசிக மூர்த்தியைத் தலைவனாக நிறுத்தி, அவரைக் கூடிப் பெறும் இன்பமே சிவானுபவமாக இன்பச்சுவை கனியக் கூறுகின்றார். இது பற்றியே இப்பகுதியை மேலே கூறாது ஈண்டுக் கூறிக் காட்டுகின்றோம்.

" உயர்ந்தோன் தலைவன் ஒத்தோட் புணரினும்
இழிந்தோட் புணரினும் இழிபெனப் படாதே
ஆதலின் யாம் உனைக் காதலித்தனமால்
காதலின் எமை அருட்கைப் பிடித்தருளி
ஒருவரும் உணராப் பரம வீட்டில்
இருள் அறை திறந்த பெருவெளி மண்டபத்து

(1) பண். மும். கோ. 17. (2) ௸ 13.

உயர் நாதாந்தத் திருமல ரமளியில்...............
ஞான வாரமுத பானமது அருந்தி...............
பரமானந்தப் பரவையுள் படிந்து
பேரா இயற்கை பெற்றினிது இருப்ப
ஆரா இன்பம் அளித்தருள் எமக்கே"[1]

என்பது. "மிக்கோ னாயினும் கடிவரை யின்றே[2]" என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் உரைத்ததுகொண்டு, ஈண்டு அடிகள் "இழிந்தோட் புணரினும் இழிபெனப்படாதே" என்று உரைக்கின்றார். அம்மிக்காரோடு கூடற்கு, கூடும் இருவர்பாலும் ஒத்த காதல் உளதாவது இன்றியமையாதா கலின், "யாம் உனைக் காதலித்தனமால்" என்றும், "காதலின் எமை அருட்கைப் பிடித்தருளி" என்றும், அக்கூட்டம் சிறப்பது குறித்துக் காமபானம் பண்ணுதல் முறையாதலின், "ஞானவாரமுத பானமது அருந்தி" என்றும், களிப்புக் கவற்சிகளும் பிறப்புப் பிணி மூப்பு இறப்புக்களும் பிறவு மின்றி உயிர் நிரதிசய இன்பத்த தாயே நிற்றலின், வீட்டினைப் "பேரா இயற்கை" என்றும் கூறினர்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் வைதிக சமய நெறிகள் பலவற்றுள்ளும் சித்தாந்த சைவச் செந்நெறியினையே குமர குருபர சுவாமிகள் விரும்பிப் பேணும் மேலோர் என்பது இனிது விளங்கும். "ஓரும் வேதாந்த மென்று உச்சியிற் பழுத்த, ஆராவின்ப வருங்கனி பிழிந்து, சாரங்கொண்ட சைவ சித்தாந்தத் தேன்" என்றும், "திவ்வியர் பழுத்த சைவ சித்தாந்தத்து இறவா நிலைமை" என்றும் ஓதுவனவும் பிறவுமே அவரது உட்கோளைத் தெற்றெனத் தெரிவித்தலின் வேறு கூறல் மிகையாம்; ஆயினும், இப்பண்டார மும்மணிக் கோவைக்கண் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் பல காணப் படுதலால் அவற்றை ஓரளவு தொகுத்து ஆராய்தல் முறை யாகும். அவை சித்தாந்த சைவச் செந்நெறியின் செம்மைப் பண்பிற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களுமாம்.

---

(1) பண். மும். கோ. 7. (2) தொல். களவு. 2.

இச் சைவ நன்னெறிக்கண் பதி பசு பாசம் என்ற மூன்றும் நித்த மென்றும் அநாதி யென்றும் கூறுவர் இம் மூன்றும் நான்மறை நவின்ற நற்பொருள் என்று குறித்து "நான்மறை நவின்ற நற்பொருள் இவையென, மோனவாசகத்தான் முப்பொருள் நவிற்றுபு, நன்னலம் புரியும் ஞானப் பிரகாசன்"[1] என்று அடிகள் கூறுகின்றார் இவற்றுள் பதியாவான் பசுவாகிய ஆன்மாக்களைப் போல நித்தமும் அநாதியுமாதல் பற்றி, குமரகுருபர அடிகள், பசுவுக்கும் பதிக்குமுள்ள ஒத்த இயல்புகளை, 'ஒன்றே தன்மை' என்று தொடங்கும் திருவகவலில் வடித்துக் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு பதியும் பசுவும் முழுதும் ஒத்த இயல்பின போலக் கூறினாராயினும், பசுவும் பதிப்பொருளேயாம் எனத் துணியலாகாது; பதிப்பொருள் பசுவினும் உயர்ந்தது; ஈண்டுக் காட்டிய ஒப்புமை ஒருபுடை ஒப்புமையே யென்பார் "உன்னுடன் எம்மையும் ஒப்பெனப்படுத்து, முன்னர்க் கூறிய முறைமையிற் சிற்சில முழுவதும் ஒவ்வா தொழியினும் ஒழிக" என்று தெருட்டுகின்றார். இவ்வொவ்வாமையினை ஆசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரியர், "சிவன் சிவன் என்றிரண்டும் சித்து ஒன்றும் என்னில், சிவன் அருட்சித்து, இவன் அருளைச் சேரும் சித்து, அவன் தான் பவம் கேடு புத்தி முத்தி பண்ணும் சித்து, அவற்றிற் படியும் சித்து, அறிவிக்கப்படும் சித்தும் இவன்தான் அவன் தானே அறியும் சித்து" என்று ஓதியருளிய வாற்றால் ஓரளவு உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இனி, பதிப்பொருளாகிய முதல்வன் உயிர்கட்குச் செய்யும் திருவருளை உணர்த்துவார், முதற்கண் அவன் உயிர்கள் ஈட்டும் நல்வினை தீவினைக்குரிய இன்பத் துன்பங்களை, அவ்வுயிர்களே அனுபவித்துக் கழிக்குமாறு நுகர்விக்கின்றான் என்றும் அதனால் அவன் உயிர்களின் செய்கை நோக்கியிருந்து பிறவி தோறும் முன்னைச் செய்வினைப் பயனைக் கூட்டுகின்றான் என்றும் கூறலுற்று,

(1) பண். மும். கோ. 1.

"வறிஞன் ஓம்பிய செறு ஒன்று எய்ப்பப்
பருவம் நோக்காய் பவந்தொறும் பவந்தொறும்
இருவினைப் போகமும் எற்கொண் டார்த்துபு"[1]

என்று உரைக்கின்றார். இவ்வாறே இறைவன் உயிர்கட்கு வினைப்பயனைக் கூட்டும் திருச்செயலை,

"இன்னவினை யின்னதலத் தின்னபொழு தின்னபடி
இன்னதனா லெய்து மெனவறிந்தே—அன்னவினை
அன்னதலத் தன்னபொழு தன்னபடி யன்னதனல்
பின்னமறக் கூட்டும் பிரான்"[2]

என்று சிவபோகசாரம் விளக்கிக் கூறுவது காண்க.

இனி, உயிர்கள் தாம் பசுவாதலின் இறைவன் அறிவித் தாலன்றித் தாமே உணருமாறில்லை யெனவும், அதுபற்றி சான்றோரும், "காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக்காலே" என்று அருளிச்செய்தனரெனவும், அவன் தன் பேரருளால் காட்டுமிடத்து விண்ணிடத்து ஞாயிறுபோல் காட்டியும், கண்ணிடத்து மணிபோல் உடன் நின்று கண்டும் உபகரித் தருள்வன் எனவும் வரும் சித்தாந்த சைவச் செந்நெறி முடிபினைக் குமரகுருபர அடிகள் "விண்மணியாய் காண் போர் விழிக்குட் பொலிந்த துணைக், கண்மணியாய் நின்று எவையும் காட்டுமால்"[3] என்று இயம்புகின்றார். இதன்கண் காட்டும் என்றதனால் காணும் என்பதும் தானே போதரும்.

இவ்வாறு முதல்வன் திருவருளால் காட்டக்காணும் இயல்பினவாகிய உயிர்கள், அநாதியே ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்டு மெலிவது கண்டு அருளும் பரமன் அவை அம் மலத்தின் நீங்கி உய்திபெறும் பொருட்டு மாயாகாரியமாகிய உடல், கரணம், புவனம், போகம் என்ற இவற்றை உதவி, இவற்றிடையே அவை செய்யும் வினைகட்கேற்ப, நால்வகைத் தோற்றமும், எழுவகைப் பிறப்பும், எண்பத்துநான்கு

(1) பண். மும். கோ. 19. (2) ஷை 94.
(3) ஷை 26.

நூறாயிரம் பிறவிவேற்றுமையும் படைத்து, அவற்றிற் பிறப்பித்தும், வினைப்பயனை அத்துவாக்களால் நெறிப்படுத்து நுகர்வித்தும் உய்விக்கின்றான் என்னும் சித்தாந்த நூன்முடிபினை, 'முற்படுமாயை முதற்கரை நாட்டில்"[1] என்ற திருவகவலில் விரித்துரைக்கின்றார்.

உயிர்கள் மெய்யுணர்வு பெற்று இன்பப்பேற்றுக்கு உரிமையெய்த வேண்டின் சரியையாதித் தவங்களைச் செய்து ஞான நிலையை அடையவேண்டும் என்றும், அக்காலை அவற்றிற்குச் சத்திநிபாதம் உண்டாமென்றும், அவ்விடத்துப் பரமன் குருவாய் எழுந்தருளி உண்மை ஞானத்தை உபதேசித் தருள்வன் என்றும் சித்தாந்த மெய்ந்நூல்கள் கூறும். குமரகுருபர அடிகள் ஞானதேசிக மூர்த்திகளை ஞானோபதேசம் அருளுமாறு வேண்டுமிடத்துத் தம்மைச் சரியையாதி தவநெறிகளில் மீட்டும் செலுத்தா தருளுமாறு வேண்டுவாராய் "சரியையில் தாழ்க்கலை கிரியையிற் பணிக்கலை யோகத்து உய்க்கலை" எனப் பராவுகின்றார். சத்திநிபாதமாவது * உயிர்கள் பரிபக்குவ மெய்துங்காறும் மறைத்து நின்ற திரோதான சத்தி, அஃது எய்தியவழி மறையாது வெளிப்படுதல். அப்போது பரமன் குருவாய் எழுந்தருளி ஞானத்தை அருளிச் செய்வன். இதனை,

> "சத்திநிபாதத் தன்மை வந்தடைந்தோர்க்கு
> அப்பொருள் புரிதற்கு அது பொழுது"[2]

என்றும்,

---

* இச்சத்திநிபாத நிலையை,

> "அன்புமிக வுண்டாய் அதிலே விவேகமுண்டாய்த்
> துன்பவினையைத் துடைப்ப துண்டாய் — இன்பந்
> தரும் பூரணத்துக்கே தாகமுண்டாய் ஓடி
> வரும் காரணர்க் குண்மை வை" (16)

என்ற சிவபோகசாரச் செய்யுளால் உணரலாம்.

(1) பண். மும். கோ. 10. (2) ஷை 16.

"சத்திநிபாதம் நின் சந்நிதிப் பட்ட
இத்திறத்து எளிதினில் எய்தியது எனக்கே"[1]

என்றும் கூறுமாற்றால் அறியலாம். "அப்பொருள் புரிதற்கு அது பொழுது" என்பது ஞானோபதேசத்துக்குச் சத்திநி பாதம் வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்துவதைக் காண்க.

இனி, பரமனே குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிவந்து ஞானம் உபகரிப்பன் என்ற சித்தாந்தக் கருத்தைக் குமர குருபர அடிகள் இந்நூல் முழுதும் பாடல்தோறும் எடுத் தோதுகின்றார். "சாயா மும்மலச் சகலரேம் உய்ய, எம் முருக்கொண்டும் எம்மொடு பயின்றும், மும்மலக் கிழங்கை முதலொடு மகழ்ந்து, சிற்பர முணர்த்தும் சற்குருராய"[2] என்றும், "தாழ் சடிலத்தானவன் நாகம்பெரு மாசிலாமணிச் சம்பந்தனே"[3] என்றும் பிறவாறும் கூறுதலை இந்நூற்கண் காணலாம்.

இவ்வண்ணம் குருவாய் எழுந்தருளும் பரமனது திருமுன் அடைந்தவர்க்கு அவன் அவர் தன்மையைக் கெடுத்துத் தன் தன்மையை எய்துவித்துத் தானாகச் செய்வன் என்பது "எரி இரும்பைச் செய்வதுபோல் இவனைத் தானாக்கி, அரும்பித்து இந்தனத்தை அனல் அழிப்பதுபோல் மலத்தை அறுத்து"[4] என்வரும் திருவாக்கால் உணரப்படும். இக்கருத்தையே குமரகுருபர அடிகள், 'தானவனாகிய தன்மை பெற்றானடி தாழப்பெற்றால் தானவனாகிய தன்மை பெற்றுய்வன்'[5] என்றும், சிவஞானத்தால் சிவோகம் பாவனை புரிந்து சிவமாந் தன்மை யெய்தும் திறத்தை, 'நற்கமலை ஊரிற் குறுகினேன், ஓர் மாத்திரை அளவு என் பேரிற் குறுகினேன் பின்" என்றும் உரைக்கின்றார். என்பேர் சீவன் என்பது; இஃது ஒரு மாத்திரை குறுகியவழி சிவன் என்று ஆகும். மேலும், சிவஞான மெய்து மிடத்து, பசுகரணங்கள் செயலொழிந்து பதிகரணங்களாக மாறுதலின் அந்நிலை சுர்மாயிருக்கும்

(1) பண். மும். கோ. 28. (2) ஷை 19. (3) ஷை 12.
(4) சிவ. சித். 321. (5) பண். மும். கோ. 12.

ஞாயநிலையாகிறது. ஆகவே, அதனை ஏதுவாகக்கொண்டு சிவஞானப்பேறு சித்தியாதலின் அதனை,

“வாக்கும் மனனும் யாக்கையும் ஒன்றாச்
சொற்றரு கரணம் மற்றிவை மூன்றும்
நின்புகழ் நவிற்றியும் நினைத்தும் நின் துணைத்தாள்
அன்புடன் இறைஞ்சியும் இன்பம் உற்றனவால்;
அவகரணங்களே யல்ல; மற்று அம்ம
சிவகரணங்களாய்த் திரிந்தன அன்றே”[1]

என்றும், இவ்வாறு கரணங்கள் செயலொழியும் நலத்தை,

“எம் ஆருயிராம் எழில் மாசிலாமணியை
அம்மா பெறுதற்கு அரிதன்றே—சும்மா
இருந்தாரே பெற்றார்; மற்று எவ்வுலகில் யாரே
வருந்தாது பெற்றார் மணி”

என்றும் பாடுகின்றார். இவற்றைப்போலவே வேதம் சிவாகமம் முதலியன சுத்தமாயையில் தோன்றும் என்பதும், அவை உணர்த்துவது பாசஞானம் என்பதும், மலம் மூன்றென் பதும், பிறவும் அடிகளால் நன்கு குறிக்கப்படுகின்றன. வேத வழக்கொடுபட்ட சமயங்கள் பலவும் சைவத்திறத்தை அடை தற்குப் படிமுறையாம் என்ற கருத்துத் தோன்ற இவர் பாடிய பாட்டொன்று இந்நூற்கண் காணப்படுகிறது,

“பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பயங்கொண்டு உய்க எனக்
குடிலை என்னும் தடவயல் நாப்பண்
அருள் வித்திட்டுக் கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேதமென்னும் பாதவம் வளர்த்தனை;
பாதவம் அதனிற் படுபயன் பலவே; அவற்றுள்
இலைகொண்டு உவந்தனர் பலரே; இலை ஒரீஇத்
தளிர்கொண்டு உவந்தனர் பலரே; தளிர் ஒரீஇ
அரும்போடு மலர் பிஞ்சு அருங்காய் என்று இவை
விரும்பினர் கொண்டு கொண்டு உவந்தனர் பலரே;
அவ்வாறு உறுப்பும் இவ்வாறு பயப்ப

(1) பண். மும். கோ. 22.

ஓரும் வேதாந்தமென்ற உச்சியிற் பழுத்த
ஆரா இன்ப அருங்கனி பிழிந்து
சாரம் கொண்ட சைவ சித்தாந்தத்
தேனமுது அருந்தினர் சிலரே ''[1]

என்பது அப்பாட்டு. இதன்கட் கூறப்படும் சமயங்கள் பலவும் வேதநூல் முதலாக எழுந்து ஒன்றின் ஒன்று உயர்ந்து சிறப்பெய்தி நிற்பதும், அம்முறையே சைவசித்தாந்தம் மிகச் சிறந்ததென்பதும் விளங்குகின்றன.

இனி இவ் வேதமென்னும் மரத்தின் இலை முதலியன காட்டும் சமய வகைகளைச் சிவஞானபோத வசனலங்கார தீபம் என்னும் நூல் ' இங்கே வேதவிருக்ஷத்து இலையினால் தார்க்கிக மதத்தினரும், தளிரினால் மீமாஞ்சகபதத்தினரும், அரும்பினால் சாங்கிய மதத்தினரும், மலரினால் யோக மதத்தினரும், பிஞ்சினால் பாஞ்சராத்திர மதத்தினரும், காயினால் ஏகான்மவாத மதத்தினருமாக மூலப்பிரகிருதியைப் பற்றிய அறுவித சமயத்தினர் சூசிக்கப் பட்டார். உச்சியிற் பழுத்த பழத்தினால்[2] சிவாத்துவித வேதாந்தமும், 'சித்தாந்தோ வேதசாரத் வாத்'' (சித்தாந்தம் வேதசாரமா யிருத்தலான்) என்று சுப்ரபேதமும், 'வேதசாரம் இதந் தந்திரம்' (இந்தச் சித்தாந்தம் வேதசாரம்) என்றும், 'வேதாந்தார்த்தம் இதம் ஞானம் சித்தாந்தம் பரமம் சுபம் (வேதாந்தார்த்த மாகிய இந்தச் சைவ சித்தாந்த ஞானமானது பரமோசிதமாம்) என்றும் மகுடாகமும், 'வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தத்திறன் இங்குத் தெரிக்கலுற்றாம்' என்று சிவப் பிரகாசமும் கூறுமாற்றால், உச்சியிற் பழுத்த சிவாத்துவித வேதாந்தமாகிய[3] பழத்தின் சாரத்தினால் சைவ சித்தாந்தமும் சூசிக்கப் பட்டனவாம் என்க'' என்று விளக்கி கூறுகின்றது.

---

(1) பண். மும் கோ. 10.

(2) இவ்வாறு இந்நூல் கூறிற்றேனும், வேதாந்தமாவது பரசுருதிகளாகிய சைவோபநிடதங்களின் தொகுதியேயாகும் என்றும்.

(3) வேதாந்தமென்று இப்போது வழங்கும் ஏகான்மவாதம் இப் பாட்டிற் காட்டிய வேதாந்தமென்ற உச்சியிற்பழுத்த பழம் ஆகாதென் றும் அந்நூல் உரைக்கின்றது; அதனை ஆண்டுக் காண்க.

இனி குமரகுருபர சுவாமிகள் இப்பண்டாரமும்மணிக் கோவையின்கண் பண்டைப் புராண வரலாறுகள் சிலவற்றை இடையிடையே ஏற்றவிடங்களில் குறித்துத் தாம் கூறக் கருதும் கருத்துக்களைச் சிறப்பிக்கின்றார். அவற்றைத் தொகுத்துக் காணுமாற்றால், அவை எவ்வெக் கருத்துக்களை எவ்வெவ்வகையில் சிறப்பிக்கின்றன என்று காட்டுவது ஆராய்ச்சி நெறிக்குச் சீரிதென்பர்; அதுபற்றி ஈண்டு நாமும் அவற்றை ஆராய்வாம்.

திருமாலும் பிரமனும் முறையே ஏனமும் அன்னமுமாய் உருக்கொண்டு பரமனுடைய அடிமுடிகளைக் காண முயன்றனர் என்றும், அம்முயற்சியின் முடிவில் அவர் தோல்வியுற்றனர் என்றும் கூறுவர். இதனை நம் குமரகுருபர அடிகள் "......பழமறைக் கிழவனும்......கமலக் கண்ணனும்,

அஞ்சிறைச் சுதைநிறச் செஞ்சூட்டு அன்னமும்
செம்மயிர்க் கருங்கண் வெள்ளெயிற்று ஏனமும்
ஆகுபு தனித்தனி அலமர நிவந்த
மீகெழு பரஞ்சுடர்"[1]

என்று காட்டி, இவ்வாறு பிரமனுக்கும் திருமாலுக்கும் அரிது முயன்று தேடியும் காண்டற்கரியனாகிய பரஞ்சுடர் முதல்வன், சகலராகிய நம்போல்வார் எளிதிற் கண்டு இனிது வழிபடுமாறு மாசிலாமணி யென்னும் ஞானதேசிக மூர்த்தியாய் எழுந்தருளியுள்ளான் என்னும் பொருண்மை சிறக்க,

"மீகெழு பரஞ்சுடர் வெளிப்பட்டு அம்ம
[2]எம்மனோர் போல இனிது எழுந்தருளிக்
கைம்மாறற்ற கணக்கில் பேரின்ப
மோனவாழ்வு அளிக்கும் ஞான தேசிகன்"[3]

என்று இயம்புகின்றார்.

---

(1) பண் மும். கோ. 1. (3) ஷை 2.

2 இக்கருத்தையே குருஞானசம்பந்த தேசிக சுவாமிகளும்

"அரியயற்கு முன்னாள் அடிமுடியுங் காணப்
பெரியனே வந்து பிறந்து—துரியம்
பெருக்கின்றான் ஞானப் பிரகாச னாகி
இருக்கின்றான் ஆரூரில் இன்று" (4)

என்று சிவபோக சாரத்தில் கூறியிருத்தல் காண்க.

இனி, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள், பிள்ளைமைப் பருவத்தே சிவஞானசம்பந்தம் உற்றுச் சமண் சமயத்தை மறுத்த செயலை அடிகள் சிறிதே குறிக்கின்றார். ஈண்டு மாசிலாமணிதேசிக மூர்த்திகள் ஞானசம்பந்தர் என்ற சிறப்புப் பெயரும், சமயப் பிணக்கறுத்த சால்பும் உடையராதலைச் சிறப்பிப்பாராய்,

"ஆசற விளங்கும் மாசிலாமணி
அமண்மாசு அறுத்த கவுணியர் பெருந்தகை
பிள்ளைமை விடுத்த தள்ளரும் பருவத்து
உள்ளதன் படிவம் உணர்த்துவ கடுப்ப
மாநிலத்து அமர்ந்த ஞானசம்பந்தன்"[1]

என்று பாராட்டுகின்றார். பெயரும் செயலும் ஒத்தல்போல மேனிநிலை ஒவ்வாது முதுமை எய்தியிருப்பதனால், மாசிலாமணி தேசிகமூர்த்திகளை, "பிள்ளைமை விடுத்த தள்ளரும் பருவத்து" என்று சிறப்பிக்கின்றார். மாசிலாமணி தேசிக மூர்த்தி சமயப்பிணக்கறுத்த செயலைப் பிறண்டு, "சின்னம் படைத்த முனி மாசிலாமணி"[2] என்று கூறுகின்றார். இத் தருமையாதீனத்து ஆதி குருமகா சந்நிதானமாகிய குரு ஞான சம்பந்த சுவாமிகள், கண்கட்டி மறைஞானபண்டார மென்பார் ஆன்மாநந்த நெறியைப் படைத்து மேற்கொண்டொழுகி வர, அவரோடு வாதம்செய்து அவர் நெறியினை அறவே மறுத்து வென்று முத்தி நிச்சயம் என்னும் நூலை இயற்றி யருளினர் என்று அம் முத்திநிச்சய நூலின் சிறப்புப்பாயிரச் சிற்றுரை கூறுகின்றது. அக்குருமகா சந்நிதானத்தின் மூர்த்தமே மாசிலாமணி தேசிக மூர்த்தி என்பவாகலின் இவ்வாறு கூறப்பட்டதென வறிக.

இனி, குரு ஞான சம்பந்த தேசிக மூர்த்திகள் திருவாரூரில் எழுந்தருளி யிருந்த காலை ஞானப் பிரகாசரென்னும் ஞானாசிரியர் பால் ஞானோபதேசம் பெற்ற வரலாறு,

(1) பண். மும். கோ. 1. (2) ஷை 24.

"நான்மறை நவின்ற நற்பொருள் இவையென
மோனவாசகத்தான் முப்பொருள் நவிற்றுபு
நன்னலம் புரியும் ஞானப்பிரகாசன்
இன்னருள் பழுத்த செங்நெறிச் செல்வன்"[1]

என்பதனுல் குறிக்கப்படுகிறது. இக்குறிப்பால் குமரகுருபர வடிகள் தமது ஞானசிரியரது ஞான வரலாற்றினைச் சிறப்பிக்கின்றார். இதனைக் குருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தமக்கு ஞானோபதேசம் செய்த கமலை ஞானப்பிரகாசர்மீது பாடிய ஞானப்பிரகாச மாலையின்கண்,

"ஞானப்ரகாசன் கமலையில்வாழ் குருநாதன் சொன்ன
மோனப்ரகாசத்தைக் கேட்ட வன்றே நெடுமூச்சலைவற்று
ஊனப்ரகாசச் செயலற்று என் உள்ளம் உருக்கியென்றும்
வானப்ரகாசத்து நேயத்திலே சென்று மண்டியதே"

என்று விதந்தோதியது இவ்வரலாற்றுக்கு நல்ல சான்று பகர்கின்றது.

இனி, வடவரையை மத்தாகவும் வாசுகியை நாணுகவும் கொண்டு தேவர்கள் பண்டு கடல் கடைந்தனர் என்பது புராண வரலாறு. இதனை மகளிர் தம் மார்பில் தொய்யிலெழுதிக் கச்சணிந்து மேலாடை போர்த்து விளங்கும் இயல்பினைச் சிறப்பித்தற்கண்,

"போங்கையங் கண்ணி வேந்துவிற் பொறித்த
மன்பெருங் கிரியின் மென்கரும்பு எழுதித்
தேசுலாம் பசும் பொன் சிகரமந்தரத்தின்
வாசுகி பிணித்தென மணிக்கச்சு இறுக்கிக்
கடாம் பொழி கரடக் களி நல் யானைப்
படாம் புனைந்தென்னப் பைந்துகில் போர்த்துப்
பிதிர் சுணங்கணிந்த கதிர்முகை மடந்தையர்"[2]

என உரைக்கின்றார். மார்பின் உயர்வும், மணி நிறக் கச்சின் மாண்பும் விளங்க முறையே வடவரையும் வாசுகியும்

(1) பண். மும். கோ. 1. (2) ஷை 16.

காட்டிக் கடல் கடையப்பெற்ற வரலாற்றை நினைப்பிக்கின்றார். மார்பு முன்றிலில் எழுதிய கரும்பாகிய தொய்யிலை, இமய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் வடநாடு சென்று ஆங்கு நிற்கும் வடவரையில் பொறித்த விற்குறிக்கு எடுத்துக் குறிக்கின்றார். அதனைப் "போந்தையங் கண்ணி வேந்துவிற் பொறித்த மன் பெருங்கிரி" என்று ஓதுதல் காண்க.

இனி ஈழநாட்டரசன் மகள் மூங்கையாய் இருந்தாளை மணிவாசகப் பெருந்தகை தில்லையம்பதியில் பேசுவித்தா ரென்பது அவரது புராண வரலாறு. இதனைக் குமரகுருபர சுவாமிகள் தமது ஞானாசிரிய மூர்த்திகளை, தமக்கு ஞானோபதேசம் செய்தருளுமிடத்து 'இவ்வுபதேசத்தைச் சத்தி நிபாதத் தன்மையடைந்த தகுதியாளர்க்கு அருளுவது ஒரு வியப்பாகாது;

"சொற்றமிழ் விரகன் துணைக்கண் சாத்த
முற்றுணர் கேள்வியர் பற்பலராயினும்
கைசொலக் கேட்கும் கட்செவி மூங்கைக்கு
உய்வகை புணர்த்தது ஒருவியப்பு ஆகலின்
அன்னது கடுப்ப நின் சந்நிதி விசேடத்து
இன்னருள் பெறுதவர் யாவரும் இலர் என
வியப்புள தாக நயப்பது ஒன்றுளதே"[1]

என்று காட்டி இயைபுபடுத்துகின்றார். இதன்கண் சொற்றமிழ் விரகன் என்பது மணிவாசகப் பெருமானை. ஊமைகள் கைக்குறிகளாற் சாடைகாட்டிச் சொல்லக் கண்ணாற் கண்டறி யும் இயல்பினராதலின், "கைசொலக் கேட்கும் கட்செவி மூங்கை" யென்றார்; "கையினாற் சொலக் கண்களிற் கேட்டிடும் மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேம்"[2] என்று திருத்தக்க தேவரும் கூறியிருத்தல் காண்க. எண் பதத்தால் செலச் சொல்லும் ஏற்றமிக்க கல்வி கேள்வியுடையராயினும், மூங்கைகட்குக் கையிற் சொல்லிக் கண்ணாற் கேட்பித்தலே

(1) பண். மு. கோ. 16. (2) சீவக. 997.

செயற்பாலர் என்றற்கு "முற்றுணர் கேள்வியர் பற்பலராயினும்" என்றார். எவ்வாற்றானும் செவியிற் கேட்டலும் வாயாற் சொல்லலுமாகிய தகுதியிலாத மூங்கைப்பெண், மணிவாசகப் பெருமானுடைய சந்நிதி விசேடத்தால் பேசும் தகுதிபெற்றமை பெரு வியப்புத் தருவதாம். அதுபோல, ஞானம் பெறுதற்குப் பக்குவமில்லார்க்கு அதனைப் பெறுவிப்பது தேவரீருடைய சந்நிதானச் சிறப்பு; இதுவே பெருவியப்பாவது என்பார், "நின் சந்நிதி விசேடத்து இன்னருள் பெறுதவர் யாவரும் இலரென, வியப்புளதாக நயப்பது ஒன்று உளதே" என்று கூறுகின்றார்.

இனி, இறைவன் மார்க்கண்டனுக்கு வயது பதினாறென்று குறித்தருளியதும், அவ்வெல்லைக்கண் அவன் உயிரைப்பற்றற்குப் போந்த நமன் இபலாது உயிர் தோற்றதுமாகிய வரலாறு புராணத்துட் கண்டது. இதனை,

"சமையந் தீர்ந்த தனிப் பொருள்தெரித்தற்கு
அமையம் தேர்கலை அருளுதி யாயினும்
எண்ணிரண் டைக்கு இலக்கமிட்டு இருந்த
அண்ணலங் குமரற்கு ஆருயிர் தோற்ற
கடாவிடை யூர்திபாற் கண்டும்
அடாதென மொழிகுநர் யார்கொல் மற்று உனையே"[1]

என்பதன் கண் கூறுகின்றார். "வேதவழக்கொடுபட்ட ஏனைச் சமயங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அதீதமான சிவஞானத்தை உபதேசித்தற்குக் காலம் நோக்குதல் வேண்டா; நீ காலம் நோக்குவதில்லை; நோக்காமை நினக்குப் பழிப்புமன்று" எனத் தாம் செய்துகொள்ளும் வேண்டுகோட்குச் சிறந்த ஆதரவாக இவ்வரலாற்றினை அடிகள் எடுத்துக் காட்டும் திறம் மிக்க இன்பம் பயப்பதாகும். பதினாறென வயதெல்லை குறிக்கப் பட்டவன் மார்க்கண்டன்; அத்தகைய குறிப்பொன்றும் இல்லாதவன் நமன்; மார்க்கண்டன் இறவாமையும் நமன் இறந்தமையும் நீ காலம் நோக்கும் கருத்துடையையல்லை

(1) பண். மும். கோ. 19.

என்பதை வற்புறுத்துகின்றன என்பார், "எண்ணீ ராண்டைக்கு இலக்கமிட்டிருந்த அண்ணலங் குமரன்" என்றும், "ஆருயிர் தோற்ற கடாவிடை யூர்தி" என்றும் குறிக்கின்றார். அண்ணலங் குமரன்—மார்க்கண்டன். விடை—எருமை. யார்கொல் என்பது ஒருவரும் இலரென்பதுபட நின்றது. நமன் உயிர் தோற்றான் என்பதை "பால்முளை தின்று மறலி உயிர் குடித்த கான்முளையே போலுங் காி"[1] என்று பிறண்டும் இவர் கூறுதல் காண்க.

இனி, திருவிடைமருதூரில் தவம்புரிந்த உமையம்மைக்கு வழிபாட்டு நெறியை அறிவித்தற்குச் சிவபெருமான் தானே சிவபூசனை செய்து காட்டினன் என்பது அவ்வூர்ப் புராண வரலாறு. மாசிலாமணிதேசிகர் "செக்கர்வார் சடைச் சொக்கநாயகனை, ஈரெண்திறத்து உபசாரமும் வாய்ப்பப் பூசனைபுரியும்" திருச் செயற்கு அமைதி காட்டுதற்கு இவ்வரலாற்றினை,

"சூழ்போய்நிவந்த ஆழ்கடல் உலகத்து
இன்னருள் திறத்தால் இடைமருது அமர்ந்த
பொன்னவிர் கடுக்கைப் புரிசடைப் புங்கவன்
அமையாக் காதல் இமைய வல்லிக்கு
வழிபடல் முறைமை விழுமிதின் உணர்த்தத்
தானே தன்னைப் பூசனை புரிந்தென"[1]

என்று புகழ்கின்றார்.

குமரகுருபர சுவாமிகளின் செந்தமிழ்ப் பாடல்களைக் காண்போர் அவர்களுடைய புலமை, பாவன்மை, நாவன்மை என்பனவற்றை நினைந்து நினைந்து இன்புறுவது தமிழ் நாட்டில் பெருவழக்கு. புறத்தே காணப்படும் இயற்கைக் காட்சியைத் திரிபு சிறிதுமின்றிப் பொறிவாயிலாக வாங்கி உள்ளக் கிழியில் உருப்பட வகுத்தமைத்து, அதன் நலம் தேர்ந்து இன்புறும் புலமை நலமும் அக்காட்சியைச் சீரிய

(1) பண். மும். கோ. 22.

கூரிய தீஞ்சொற்களால் படிப்போரும் கேட்போருமாகிய நன்மக்கள் மனத்தே தோற்றுவித்து இன்புறுத்தும் பாநலமும், அக்காட்சிக்கண் நிலவும் ஒவ்வொரு பொருளின் உண்மை நிலையையும் உள்ளவாறு தீட்டுஞ் சொல்வன்மையும் நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் பேரின்பம் சுரக்கும் நீர்மையனவாகும்.

திருவாரூரின் சிறப்பினைக் கூறலுற்ற அடிகள், அதன்கண் செழுமலரோடையும், செண்பகாடவியும் வியன்மணிப் புரிசையும் திருவுற அமைந்திருத்தலை எடுத்தோதி, அங்கே வாழ்பவர் கற்றும் கேட்டும் இன்புறும் தமிழ் மாண்பினை வியந்து, "வண்டமிழ்க் கமலைப் பெரும்பதி" என வழுத்துகின்றார். ஏனைப் புரிசை முதலியவற்றைச் சிறப்புறக் கூறுமிடத்து விண்ணுலகத்துள்ள கற்பகச் சோலைக்கு "வேலியிட்டன்ன வியன்மணிப் புரிசை" என்றும், செண்பகாடவி, அண்ட கோளகை, எண்திசை என்ற இவற்றைத் தன் தடக்கையை "நீட்டி அளந்தன்ன, சேட்படநிவந்த செண்பகாடவி" என்றும் கூறினவர் செழுமலரோடையை இனிய செஞ்சொற்களால் ஓவியம் செய்கின்றார். நீரோடையின் கண் செந்தாமரையின் இலைகள் பரந்திருக்கின்றன; அவற்றின் இடையிடையே செந்தாமரைப் பூக்கள் செவ்விதழ் விரிந்து மலர்ந்திருக்கின்றன; இக்காட்சியை அடிகள் நம்மனோர் மனத்தே சொல்லோவியம் தீட்டக் கருதி, உவமை யொன்று காட்டுகின்றார்: அஃதாவது, மரகதத்தால் இயன்ற தகடொன்றில் சிவந்த மாணிக்கமணிகளை இடை யிடையே பதித்தாற் போல இம்மலரோடையுளது என்பது. இதனை,

"விரிகதிர் பரப்பும் மரகதத் தகட்டில்
சுடர்செய் செம்மணி இடையிடை பதித்தெனப்
பாசடைப் பரப்பிற் பதும ராசிகள்
சேயிதழ் விரிக்கும் செழுமலரோடை"[1]

என்று வரும் பாட்டடிகளிற் காண்க.

(1) பண். மும். கோ. 1.

இனி, கூடற்பதியின் இயற்கை நலத்தைக் காட்டப் புகுந்த குமரகுருபர சுவாமிகள் அதன் தமிழ் கமழும் பெரு நலத்தை மறவாதே "தமிழ்ப் பெருங் கூடல்" என்று மன மகிழப் பாடி, அதனைச் சூழ்ந்துள்ள தண்பணையை நமக்கு அறிவிக்கின்றார். அத்தண்பணைச் சோலைக்கண் வேங்கையும் புன்னையும் மலர் செறியப் பூத்து நிற்ப, புன்னைக்கிளையில் ஒரு மயில் தன்கோலக் கலாபத்தை விரித்து அசைந்தாடுகிறது; அதன் தோற்றம், கற்பகச் சோலையில் ஐராவதத்தின்மேல் தோன்றும் இந்திரனது இருப்பை ஒத்திருக்கிறதென்பார்,

"பொன்துணர் பொதுளிய கற்பகப் பொதும்பர்......
...............கோடு பல தாங்கிக்
கவளம் கொள்ளாத் தவளமால் களிற்றின்
கண்பல படைத்த கார்முகில் வண்ணத்து
இந்திரன் பொலியும் எழில்நலம் காட்டும்"[1]

என்று இசைக்கின்றார். இங்கே கூறிய வண்டுமூசாத மலர்களை யுடைய கற்பகப் பொதும்பரை நினைப்பித்து வேங்கை மரங்கள் நிற்கும் காட்சியை,

"கொளற்குரி மாந்தர்க்கு அளித்தல் செய்யாது
அரும்பூண் சுமந்த அறிவிலாளரின்
சுரும்பு ஊண் வெறுத்த துதைமலர் வேங்கை
தன்மருங்குறீஇப் பொன்மலர் பிலிற்ற"[2]

என்றும், ஐராவதத்தின் காட்சியை நல்கும் வெள்ளிய மலர் நிறைந்த புன்னைமரத்தை, "இலையறப் பூத்த துதைமலர்ப் புன்னை" என்றும் சிறப்பித்து, அதன் கிளையில் அசைந் தமரும் கலாபம் விரிந்த மயிலின் தோற்றத்தை,

"மெய்ப்புலன் நோக்கார் கட்புலன் கடுப்ப
இமையா வறுங்கண் இமைத்த பைங்கூந்தல்
பசுந்தார் மஞ்ஞை அசைந்தமர் தோற்றம்"[3]

என்று பகர்கின்றார். இவ்வாறு கூறும் இவர், இவ்வேங்கையும் புன்னையும் மிடைந்து இருள் மண்டிக் கிடக்கும் பொழிலின் பொதுவியல்பை,

(1) பண். மும். கோ. 13 (2) ௸ 13. (3) ௸ 13.

"பந்தனை தவிராச் சிந்தனை நிகர்ப்பப்
பாயிருள் பரந்த மாயிரும் பொழில்"[1]

என்று தெரிவிக்கின்றார்.

இனித் தருமையம்பதியின்கண் நாற்புறமும் மருதத் தண்பணை சூழ்ந்து, இடையிடையே நீரோடைகள் நிறைந்திருப்பதும், அவற்றில் மகளிர் நீராட்டயர்ந்தும், புலவியின் தீர்ந்து கலவியிற் களித்தும் நீராமகளிரின் பேரெழிலைக்காட்டுகின்றன ரென்கின்றார். இவ்விடத்தே அம்மகளிர்க்கு இடை சிறுத்திருக்கும் சிறப்பை,

"ஈயா மாக்கள் தீமொழி கவர்ந்த
சிற்றிடை"[2]

என்றும், அவர்கள் நீராட்டயரும் அழகை,

"மைவிழி சேப்பச் செவ்வாய் விளர்ப்பக்
கருங் குழல் சரிய வெள்வளை கலிப்பச்
சீராட்டயரும் நீராட்டு"[3]

என்றும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறே, அடிகள், திருவாரூரை வேறுபல பாட்டுக்களிலும் சிறப்பித்திருத்தலை முன்பே கண்டுள்ளோ மன்றோ! அடிகள் காட்டும் சொல்லோவியங்கள் சிலவற்றை இனிக் காண்பாம்.

பல்வளம் சுரக்கும் பைந்தமிழ்க் கமலையை மனக்கண்ணில் காணும் குமரகுருபர அடிகள், ஆங்கே இருக்கும் செய்குன்றுகளையும், சந்திரகாந்தத்தாற் செய்த குன்றுகளையும் கண்டு அவற்றின் நலத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றார் முதற்கண் கூறிய செய்குன்று மாளிகைகள் நிறைந்த இடத்தே காணப்படுகிறது; அம்மாளிகைகள் விண்ணுலகையும் கடந்து உயர்ந்து நிற்கின்றன; செய்குன்றுகள் மதிமண்டலத்தையும் விஞ்சி நிமிர்ந்துள்ளன.

---

(1) பண். மும். கோ. 13. (2) ஷை 4. (3) ஷை 4.

சந்திரகாந்தச் செய்குன்றுகள் முற்கூறிய செய்குன்றருகே உள்ளன. அக்குன்றிடத்தே மடந்தையர் இருந்து கின்னரர் வியக்கும் கீதம்பாடுவோராக, அவர் முகமாகிய மதியின் ஒளியால் அச்சந்திரகாந்தச் செய்குன்றுகள், அம்மகளிரைக் காணும் மைந்தர்போல உருகுகின்றன என்று கூறுவார்,

“ மடந்தையர், ...
கின்னரம் வியக்கும் கீதம் பாட
நகைநிலவு எறிக்கும் முகமதி காணூஉச்
சந்திர காந்தத்திற் சமைத்த செய்குன்றம்
மைந்தர் போன்று உருகி மழைக்கணீர் சொரிய”[1]

என்று பாடுகின்றார். செய்குன்றின் உயர்வைத் திங்கள் பிடரைக் கையில்தாங்கி மேலே அண்ணாந்து பார்க்கும் என்ற கருத்துப்பட “சுவல்கைத் தாங்குபு மதி யணந்து பார்க்க” என்றது. முன்பு மதுரைக் கலம்பகத்தில், “ நாணாு முழவுத் தோள்மடித்து உம்பர் சுவல்பிடித் தணந்து பார்த்து உணங்கும் தோரணமாடக் கூடலின் சோமசுந்தரா சந்திர சேகரனே” என்று கூறியதனை ஒத்திருக்கின்றது. சந்திர காந்தச் செய்குன்றம், திங்களின் ஒளியால் உருகவேண்டியிருப்ப, அத்திங்கள், சுவல் கைத்தாங்கி, மேலே அணந்து சேணிகந்து ஓங்கும் செய்குன்றின் பொலிவு நோக்குதலின், கீழ் நோக்கி விளங்கிய மகளிரின் முகமாகிய மதியின் ஒளிக்கு உருகிற் றென்பாராய் அவர்தம் மேனிநலத்தால் அறிவு மயங்கும் ஆடவரை உவமித்து “மைந்தர் போன்றுருகி மழைக்கணீர் சொரிய” என்று இயம்புகின்றார்.

இவ்வாறு அறிவு பிறிதாகி மயங்கும் ஆடவர் செய்கையைப் பளிங்கினால் அமைத்த நிலாமுற்றத்தே மகளிர்சிலர் விளையாட்டயரக்கண்டு, அவர்தம் குழலும் கண்ணும் முகமும் முறையே,

“ சைவலம் படர்ந்து தடங்கயல் உகளும்
செய்யபூங் கமலச் செழுமலரோடை யென்று”[2]

(1) பண். மும். கோ. 16. (2) ஷை 19.

நினைப்பிக்க மயங்கி, முதற்கண் தேவமகளிரெனக் கருதி, "வம்மின் வம்மின் மடந்தையர் நீவிர் மற்று, அம்மெல்லோதி அரம்பையராதலின்" என்றும், பனிக்குநிலா முற்றமென ஓராது "நீர்நிலை நிற்றிரால்" என்றும், அதனால் நீவிர் நீரரமகளிரோ என்றும், தேவமகளிர் நீர்நிலைநிற்றல் இன்மையின் உங்களைத் தேவமகளிருள்ளும் நீரர மகளிருள்ளும் இன்னரெனத் தெளிதல் அரிதாகிறது; அதனால், நீவிர் இவ்விருவகையினருள், "யார் கொல்; யார்கொல்; இசைமின், இசைமின்" என்று இரந்து பின்னிற்ப, அவர்கள் மறுமொழி கொடாது குறுநகை முகிழ்த்துத் தாம் மானிடமகளிரே என அவர்தம் ஐயுறவை அகற்றித் தெளிவிக்கின்றார்கள் என்றும் நயம்படவுரைக் கின்றார். ஐயமிகுதியால் அமைதிபெறாதார்க்கு வாயாற் பல சொல்லித் தெளிவித்தலினும், குறிப்பால் உய்த்துணர வைத்தல் சீரிது என்பார்போல், "மறுமொழி கொடாது குறுநகை முகிழ்த்தாங்கு, ஐயுறவு அகற்றும்" என்கின்றார்.

திருவாரூர்த் தண்டலைகளில் வேர்ப்பலா மரங்கள் நிற்கின்றன. உரிய காலத்திற் பெய்த மழையால் அவை நன்கு தழைத்துப் பழுத்துப் பழங்கள் பல வேரிடைக் கிடக்க விளங்குகின்றன. அவ்விடத்தே மந்தியொன்று போந்து, வேர்ப்பலாப் பழம் ஒன்று தரைக்குள் வெடித்திருப்பக் கண்டு, அவ்வெடிப்பிடம் சென்று, அதனைக் கீண்டு, சுளைபல வற்றைத் தோண்டியெடுக்கின்றது. இதனை ஒரு சொல்லோவியந் தீட்டி நம்மை இன்புறுத்தக் கருதும் அடிகள்,

"மழைக்குலம் தழைப்பத் தழைத்த தீம்பலவின்
வேரிடைப் பழுத்துப் பாரினுட் கிடந்த
முட்புறக் கனிகள் விட்புறக் காண்டலும்
சிறு கண் மந்தி குறிவழிச் சென்று
கீண்டுபொற் சுளைபல தோண்டுவது, அம்ம,"[1]

(1) பண். மும். கோ. 22.

என்று முதலில் மந்தியின் செயலைக் கண்டாங்கு அறிவித்து, தமக்கு இயல்பாக வுள்ள மதிநுட்பத்தால் உவமையொன்று காட்டி நம் உணர்வின்கண் உவகை பெருகுவிப்பார்,

"முற்பகல் ஒருவர் பொற்குடம் நிரம்பப்
புதைத்தனர் வைத்த நிதிக்குழாம் அனைத்தும்
வஞ்சகம் பழகும் அஞ்சனக் கள்வர்
கண்டு கண்டு எடுக்கும் காட்சித்து"[1]

என்று கவிநலம் செய்கின்றார். "புதைத்தனர் வைத்த நிதிக் குழாம்" தரையினுள் தமது உண்மையினைப் பலாவைப் போலத் தோற்றுவியா வென்பதைப் பரிகரிப்பார். அதனைக் காண்டற்கு அக்கள்வர் தம்பால் அஞ்சன மை வைத்திருக் கின்றார்களென்பார் அஞ்சனக் கள்வர் என்று ஓதுகின்றார்.

இவ்வாறு, பொழிற்காட்சியால் மகிழ்வித்த அடிகள் நீர் நிலைகளின் காட்சி யொன்றை நினைப்பிக்கின்றார். நீர் நிலை களில் சங்குகள் நிரம்ப இருந்து மிக்க ஒளிவீசும் முத்துக்களை ஈன அவற்றின் வெள்ளிய ஒளி பரந்து நிலவினைச் செய்கிறது. அந்நிலவைக் கண்டு மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ் குவிகிறது. அக்காலை, அதன்கண் வீற்றிருந்த வெள்ளிய அன்னம் அதன் அகத்தே அடங்குகிறது. இதனை,

"கரையெறிந்து ஆர்க்கும் பொருபுனற் படுகரில்
பணிலம் ஈன்று அளித்த மணிநிலாப் போர்ப்பத்
தருணவெள் ளெகினம் தன்னகத் தடங்க
அருண முண்டகம் அகவிதழ் முகிழ்ப்பது"[2]

என்று பாடுகின்றார். தருணவெள்ளெகினம் என்றது வெள்ளை யன்னத்தின் பார்ப்பு; முதியதாயின் தாமரைப் பூவிற்குள் அடங்காதாகலின் "தருணவெள்ளெகினம்" என் கிறார். அருண முண்டகம் - செந்தாமரை. மணி - முத்து. மனவுணர் வில்லாத ஓரறிவுயிராதலால் முண்டகம் முத்தின் வெள்ளொளியை நிலவொளி யென்று கருதி முகிழ்த்தது என அறிக.

(1) பண். மும். கோ. 22. (2) ஷை 25.

இனி, இம்முத்தின் நிலவொளியை வெள்ளாடையாக வும் செந்தாமரையை நீர்மகட்குக் கையாகவும் அமைத்து, அவள் அவ்வன்னப் பார்ப்பினைப் பிடிப்பதாகக் காட்டி,

" அருண முண்டகம் அகவிதழ் முகிழ்ப்பது
தெண்டிரை உடுத்த தீம்புனல் மடந்தை
வெண் துகிற்படாஅம் விரித்தனள் போர்த்து
வள்ளவாய்க் கமலம் மலர்க்கையால் வளைத்துப்
பிள்ளை வெள்ளெகினம் பிடிப்பது கடுக்கும்"[1]

என்று அழகுறுத்துவது மிக்க இறும்பூது-பயக்கின்றது.

முன்னர், பளிக்கு நிலா முற்றத்தில் நின்ற மகளிரைக் கண்டு ஐயுற்றுத் தடுமாறிய ஆடவர்போலச் சேவலன்ன மொன்று தனது பெடையன்னம் தாமரையின் தாதளைந்து நிறம் வேறுபட்டுத் தோன்றக் கண்டு மருளும் காட்சி யொன் றினை "ஏழுயர் மும்மதச் சூழிமால் யானை" என்று தொடங் கும் திருவகவலில் தெரிவிக்கின்றார்.

நீர் மிக நிறைந்த வாவியொன்றில் வெண்டாமரைகள் செறிய மலர்ந்திருக்கின்றன. அவ்வாவியில் யானையொன் றைப் பாகர் நீராட்டுகின்றனர். அவ்யானை நீரை உழப்பதால் எழுந்த அலைகள் வெண்டாமரைப் பூக்களை அலைப்ப, அப் பூவின் பொன்னிறத்தாது பூவொன்றில் வீற்றிருந்த பெடை யன்னத்தின் மேற் படிந்துவிடவே, அது மேனி நிறம் வேறு படுகிறது. பின்பு அங்குப் போந்த அதன் சேவலன்னம், அவ்வேறுபாடு கண்டு மருண்டு "இது நம் பெடையன்று! இவ்வாவி மலரோடையுமன்று", என்று கருதிக்கொண்டு

" படரும் வெண்டாமரை படர்ந்தசையன்று, இது
கடவுளர் அமுதம் கடைந்த பாற்கடலே

என்றும், அங்கே படிந்து நீராடும் அக்களிறு,

" காந்து வெங்கனற்கண் களிறுமன்று, இது கடல்
சாய்ந்தெழு மந்தரத் தடங்கிரியதுவே"

என்றும் நீராட்டும் யானைப்பாகரை நோக்கி,

---

(2) பண். மும். கோ. 25.

"போகுவா லுறுப்பும் புழைக்கையும் தைவரும்
பாகரோ வாசுகி பற்றும் வானவரே"

என்றும், ஆங்கே சிதறித் தோன்றும் முத்துக்களை,

"பொங்கி வெண்ணிலவு பொழிந்த வெண் தாளமன்று,
இங்கு இது அங்கு அதில் எழுந்த ஆரமுதே"

என்றும், பரந்து தோன்றும் இலைகளைப் பார்த்து,

"கொடிவிடு பாசடைக் குழாமன்று, இங்கு இது அக்
கடலிடைத் தோன்றிய கற்பகாடவியே"

என்றும், நிமிர்ந்து மலர்ந்து நிற்கும் செந்தாமரைகளைக் கண்டு,

"சேயிதழ் விரிக்கும் செந்தாமரை இது அன்று,
ஆயதன் வடிவாய் அமர்ந்த மாநிதியே"

என்றும், சங்குகளைக்கண்டு சமழ்த்த அவ்வன்னம், அதனோடு ஆங்கிருந்த செங்நெட்டியையும் தனித்தனியே நோக்கி,

"சங்கம் அன்று இது, அதன் தனிப்பெயர் நிதியே;
செங்கிடை அன்று, இது சிந்தாமணியே;

என்றும் எண்ணி "இவ்வாற்றால், இவ்வன்னம் நமது பேடையன்று; தாமரையில் தோன்றிய திருவேயாகும்" என்று மருளுகின்ற தென்பார்,

"ஆதலின் நமது பேட்டன்னமும் அன்று இது, அப்
போதில் அங்கு உதித்த பொலங்கொம்பன்றே
என்றுஉளம் மருளஓர் எழில்நலம் பயக்கும்"[1]

என்று இனிமை கனிய இசைக்கின்றார்.

பதிப்பொருளாகிய முதல்வன் உயிர்களிடத்தில் வைத்த பெருங்கருணையால் அவை உண்மை ஞானத்தால் பந்தத்தின் நீங்கி வீடுபெறும் பொருட்டு வேதத்தை யருளியதும், அதனை முதலாகக்கொண்டு அதன் முடிவில் தெளிந்துணரப்படும் சித்தாந்த சைவச் செந்நெறியினை மேற்கொள்ளாது, அவ்வேதத்தினின்று கிளைத்துத் தோன்றும் பிறவற்றைப் பல உயிர்கள் மேற்கொண்டதும் எடுத்துக் கூறக் கருதும் குமரகுருபர அடிகள் அதனை ஒருமரமாக உருவகம் செய்து,

---

(1) பண். மும். கோ. 28.

"பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பயங்கொண்டு உய்க எனக்
குடிலை யென்னும் தடவயல் நாப்பண்
அருள் வித்திட்டுக் கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேதமென்னும் பாதவம் வளர்த்தனை"[1]

என்று உரைக்கின்றார். இதனால் பரமனது திருவருளினின்றும் சுத்தமாயையில் தோன்றி அவனுடைய கருணையால் சிறப்பெய்தியது வேதம் என்று கூறும் அடிகள், அதனைத் தோற்றுவித்த நோக்கம் இதுவென்பார், "பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பயங்கொண்டு உய்க" என்பதே என்கின்றார். பழமென்னாது பயம் என்றதனால் பழத்தின் சாரமாகிய தேனை பெறற்குரியதென்றும், அது சித்தாந்த சைவச் செந்நெறியே என்பதும் கூறினாராயிற்று. இதனைச் சிலரே கொண்டனர்; பலர் பயம் கொண்டு உய்யாது, இலையும் தளிரும் அரும்பும் பூவும் பிஞ்சும் காயும் என்ற இவற்றையே கொண்டனர் என்கின்றார். இவ்விலை முதலாயின இவையென முன்னர்க் கூறினாம். 'சைவ சித்தாந்தத் தேனமுது அருந்தினர் சிலரே" என்றது இந்நெறியினைச் சாரும் தவத்தைச் செய்தோர் சிலரே என்றவாறு.

இனி, இறைவன் உயிர்கட்கு அருளுமாற்றால் இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவனங்களையும், நால்வகைத் தோற்றத்து எழுவகைப் பிறப்புக்களையும், எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் பிறவி வேறுபாடுகளையும், வினை வகைகளையும், அவற்றின் பயனை நுகர்வித்தலையும், பிறவற்றையும், ஒருநாடு, நாட்டின் பகுதி, நீர்வரும் கண்ணாறு, வயல்தரம், வயல்கள், பயிர், மதகு, வாய்க்கால், புனல், புனலடைப்பதும் விடுப்பதும் செய்யும் மடை, ஊற்று ஏரி என்பன முதலியவற்றோடு உருவகம் செய்துரைத்தலை "முற்படுமாயை முதற்கரை நாட்டில்" என்று தொடங்கும் திருவகவற்கண் காண்க.

இனி, புலன்களின்மேற் செல்லும் அவாவினால் உயிர்கள் ஈர்ப்புண்டு பிறப் பிறப்புக்களால் பெருந்துன்பம் உற்று உழல்

(1) பண். மும். கோ. 10.

வதை, யானைகளால் ஈர்ப்புண்டு வெவ்விய காட்டகத்தே உலவும் செயலில்வைத்து,

"இருகால் சுமந்த ஒருபெருஞ் சேவகத்து
ஐம்புலக் களிறும் தம்புலத்து இழுப்ப
ஊனிடைப் பிறவிக் கானகத்து உழலாது"

என்று ஓதுகின்றார். புலக்களிறு தமது புலமாகிய கானகத்தே இழுத்தலால், கானகம் புகுந்து வருந்தாது இன்பவீடு அடைந்து இனிதிருத்தற்கு,

"ஏனைய மூத்திரா டெய்த ஓர்
ஞான வாரணம் நல்குதி"

என்பது மிக்க இன்பமும் நயமும் பொருந்தியிருக்கிறது.

இனி, அடிகள் தமது ஞானாசிரியரைத் தனக்கு ஞானோபதேசம் செய்தருள வேண்டுகின்றார். அவ்வுபதேசம் பெறுதற்குரிய பக்குவம் நின்பால் இன்றெனக்கூறி அருளாதொழியின் என் செய்வது என்ற கருத்தால், "அவ்வாறு செய்யின் நினக்கே பரிபவமாம்" என்பார், "பாகம் இன்று எனக்கென அருளாதொழியினும் பரிபவம் நினக்கே" என்று இறைஞ்சி மொழிகின்றார். எவ்வாறெனின், "இப்போது எம்முருக் கொண்டு எம்போல் வந்து எழுந்தருளிய நீ, பின்னர் அடியேன் பக்குவம் எய்துங் காலத்தும் இவ்வாறு எழுந்தருளவேண்டி யிருத்தலின், அருளா தொழியின் வருவது பரிபவமே என்பாராய், "எனைப்போல் அடிக்கடி தோன்றலை, ஈதியால் இன்னருள் இன்னணம் எனக்கே' என்று இயம்புகின்றார் இறைவன், குருமூர்த்தமாய் ஒருகால் வந்தவன் பின்னரும் வருவன் என்பதற்கு ஏது கூறுவார், உவமையும் ஓர் அளவையாவது பற்றி உவமையொன்று எடுத்துக்காட்டிச் சாதிக்கின்றார். இறைவன் உயிர்கட்குத் தாயாகித் தலையளிக்கும் தட்பமுடையனாகும் இயைபுபற்றி,

"சேய்முகம் பாராள் சினந்தனள் எகினும்
போயெடுத்து ஆற்றும் அத் தாய் மீட்டன்றே"

என்றுகாட்டி, 'ஆதலின் எனைப்போல் அடிக்கடி தோன்றாது இப்போதே நின் இன்னருளைச் செய்தருள்க' என்று வேண்டுகின்றார்.

இனி, குமரகுருபர சுவாமிகள் அருள் வள்ளலாகிய மாசிலாமணி தேசிகர்பால் தாம் வேண்டும் ஞானோபதேசத்தைப் பரிசில் வேண்டி வள்ளலொருவன்பாற் சென்று இரக்கும் புலவன்போல வேண்டுவாராய் வள்ளியோர் இயல்பு இஃது எனக்கூறி அன்ன இயல்பினையுடைய நீ எனக்கு அருளல் வேண்டும் என்பார்,

"மாசிலாமணி ஞானசம்பந்த !
எனையாட் கொள்ள வந்தெய்தினை யாதலின்,
முனியாது ஒன்றிது மொழிகுவன் கேண்மதி"

என்று முன்மொழிந்துகொண்டு, மேலும் சொல்வாராய்,

"கற்றன ராயினும் கல்லா ராயினும்
அற்றன ராயினும் அடைந்தனர் தமையெனில்,
காலம் பாரார் கருத்தினை யளவார்
சீலம் நோக்கார் தீக்குணம் கொள்ளார்
பரிசிலர் வேண்டிய பரிசு மற்றெல்லாம்
வரிசையோடு அளிப்பது வள்ளியோர் கடனே"

என்று வள்ளியோரின் கொடைச் சிறப்புக் கூறித் தம் கருத்தை விண்ணப்பித்துக் கொள்கின்றார்.

மாசிலாமணி தேசிகர்க்கு ஞானசம்பந்தர் என்னும் சிறப்புப் பெயருண்டாதலால், அச் சொற் பொருளைக் கொண்டு இன்ப வுரையாட்டொன்று செய்கின்றார். ஞான சம்பந்தம் என்பது சம்பந்த மென்றும் வழங்கப்படுவதுண்டு. சம்பந்தம் என்னும் சொல் கொள்வதும் கொடுப்பதுமாகிய இரண்டினையும் ஒருங்குணர்த்தும் ஒட்பமுடையது அதனால், குமரகுருபர அடிகள், தமது குருமூர்த்திகளைப் பார்த்து வணங்கி, "தேவரீர் அடியேனது வடிவத்தைக் கொண்டதனால், தேவரீரது வடிவத்தை அடியேனுக்கு அருளல் வேண்டும்" என்பார்,

"என்வடிவம் நின்வடிவாக் கொண்டாய் எளியேற்கு உன்
தன்வடிவம் நல்கத் தகும் கண்டாய்—"

என்று மொழிந்து, இதற்கு ஆதரவு கூறலுற்று,

"—பன்வடிவால்
வெம்பந்தம் நீக்கும் விமல நீ மெய்ஞ்ஞான
சம்பந்தன் என்பதனால் தான்"

என்று இயம்புகின்றார். இவ்வாறே பிறிதோரிடத்தும், "சம்பந்தப் பெயர் தரித்தமையால் எமைச், சம்பந்தம் செய்யத் தகும் தகும் நினக்கே"[1] என்று உரையாடுகின்றார்.

குமரகுருபர சுவாமிகள் தமது ஞானாசிரியர் திருமுன் நின்று தமக்குச் சிவஞானத்தின்கண் விருப்புண்மையும், அஃ தல்லாத பிறவற்றின்மேல் வெறுப்புண்மையும் வணக்கமாகத் தெரிவிக்கின்றார், 'ஐயனே, தேவரீர் திருப்புகழ்பாடிப் பரவிப் பணியும் நல்லோர் விருப்பு வெறுப்பு அற்றவர் என்பர் மெய்ந் நூற் புலவர்" என்ற பொருள்பட,

"ஆரூர் அமர்ந்த ஞானசம்பந்த
நிற்புகழ்ந்து இறைஞ்சும் கற்பின் மாக்கள்
விருப்பு வெறுபபு அற்றிருப்பர் என்ப
பொருள் துணிபு அறிந்த புலமையோரே"

என்கின்றார். இவ்வாறு கூறுபவர், விருப்பு அற்றிருப்பரெனப் பிரித்துநோக்கி வெறுப்பும், வெறுப்பற்றிருப்ப ரென்பதால் விருப்பும் அவர்பால் உளவாதல் பெறப்படுதலால், அவர்கள், 'விருப்பு வெறுப்புள்ள கருத்தினராகவும் கண்டனம் யாமே" என்று உரைக்கின்றார்.

இதனைச் சாதித்தற்கு இருவகைப் பொருள்களைக் காட்டிப் பரிகரிக்கின்றார்.

"இகபரம் இரண்டினும் எதிர்நிறை கொளினும்
தொகுதியுள்வேற்றுமைத்தொகைப்பொருள் கொளினும்
முன்னவர் மொழிந்ததற்கு அந்நிய மாகலின்"

---

(1) பண். மும். கோ. 8

என்று கூறுகின்றார். விருப்பு வெறுப்பற்றிருப்பவர் என்பதை, இகம் பரம் என்ற இரண்டினும் இயைத்து, எதிர்நிரல்நிறையாக இகத்தில் வெறுப்பற்றிருப்பர், பரத்தில் விருப்பற்றிருப்பர் எனக் கூட்டிச் செய்யும் பொருள்கோளும், அறுவகைத்தொகை வகைகளுள் வேற்றுமைத் தொகையாக, இகவிருப்பற் றிருப்பர் பரவெறுப்பற் றிருப்பர் எனநிறுத்தி, இகத்தில் விருப்பற்றிருப்பர் பரத்தில் வெறுப்பற்றிருப்பர் எனவிரித்துக் கொள்ளும் பொருள்கோளும், முன்னவராகிய புலமையோர் மொழிந்த கருத்துக்கு வேறுதலின் அவற்றைக் கொண்டிலேன் என்பார் "இன்னவர் மொழிந்ததற்கந்நிய மாகலின்" என்றார். எனவே, அவ் விகபரங்களைக் கொள்ளாது "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்" என்றாற்போல, "விருப்பு வெறுப்பற் றிருப்பர்" எனவே கொண்டு, அற்றிருப்பர் என்பதனை விருப்பொடு கூட்டி விருப்பற்றிருப்பரென்றும், வெறுப்பற்றிருப்பரென்றும் வைத்து நோக்குமிடத்து, விருப்பு வெறுப்புக்கள் அக் "கற்பின் மாக்கள்" பால் உண்டெனத் துணிந்துகூற முடியாதவாறு போல, அவை அவர்பால் இல்லையென்று கூறற்கும் முடியாமையால், "விருப்பு வெறுப்புளவாய கருத்தினராகவும் கண்டனம் யாமே" என்றார். உம்மை எதிர்மறையாகலின், அக்கற்பின் மாக்கள்பால் விருப்பு வெறுப்புக்கள் இல்லையென்பதே அடிகளின் உட்கோள் என்று அறிக.

அன்றாகவும், அடிகள் அப்பெரியோர்பால் விருப்பு, வெறுப்பு இலவாகவும், உளபோலப் பொருள் கொண்டுரைத்தது, அவ் விருப்பு வெறுப்புக்களையுடைய அடியேனுக்கும் அருள் செய்தல் வேண்டுமென்பது குறிப்பெச்சத்தாற் பெறவைத்தவாறும்.

அக் கற்பின்மாக்கள்பால் விருப்பு வெறுப்புக்கள் உள போலக் கூறியது, "மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே யிந்த மாநிலத்தே" எனவும், "வீடும் வேண்டா விறலின்" எனவும் வரும் திருவாக்குக்கள் உளவாதலை எண்ணியென்றறிக.

இனி, மகாமகோபாத்தியாய, டாக்டர் உ. வே சாமிநாதையரவர்கள், "இகபரம் இரண்டினும் எதிர்நிறை கொளினும்—அவ்விருப்பு வெறுப்புக்களை இகபரம் என்பவற்றின் எதிரே நிறுத்தலைக் கொள்ளினும்: ... ... கொள்ளுமாறு: இகத்தில் வெறுப்பற்றிருப்பர், பரத்தில் விருப்பற்றிருப்பர் என்பது. இம்மை வாழ்வையே இன்ப வாழ்வாகக் கொண்டு முத்தியுலகத்தில் விருப்பமற்றிருப்ப ரென்றவாறு. தொகுதியுள் வேற்றுமைத் தொகைப் பொருள் கொள்ளினும்—பலவகைத் தொகைகளுக்குள் வேற்றுமைத் தொகையாக வைத்து அதற்கு ஏற்பப் பொருள் கொண்டாலும்; என்றது விருப்பினிடத்தே வெறுப்பற் றிருப்ப ரென்று விரித்து விரும்பத்தக்க உலகவாழ்வு முதலியவற்றில் அடியார்க்கு இருக்கவேண்டிய வெறுப்பு நீங்கி இருப்பரென்று பொருள் கொள்ளுதல்; உலகவாழ்வை விரும்புவரென்பது கருத்து. இவ்விருவகைப் பொருள்களும் முன்னவர் விருப்பும் வெறுப்பும் அற்றிருப்ப ரென்னும் பொருள்படக் கூறியமைக்குப் புறம்பானவையாகும். அந்நியம்—புறம்பு. விருப்பு வெறுப்புளவாய கருத்தினராகவும் கண்டனம்—இம்மை வாழ்விலே விருப்பும் மறுமைவாழ்விலே வெறுப்பும் உளவாய கருத்தினராகவும் கண்டோம்.

"தெய்வப் பொன்னித் திருநதிசூழ்
சிறப்பு மிருநான் கொருகோடி
சித்தர் வாழுந் திருவரசும்
அதன்கீ ழொருமா சிலாமணியும்
மைவைத் தனைய இருட்டறையில்
குருட்டா மாலும் ஆன்மாக்கள்
மலநோ யகற்றிக் கதியளிப்பான்
வந்தங் கவர்புன் றலைமீது
கைவைத் தருளி முறையேபொற்
கழலும் சூட்டும் கோமுத்திக்
கருணைக் கடல்பஞ் சாக்கரதே
சிகன்சீ ரடியார் கலந்திருக்கும்

சைவத் திருவோலக்கமுடங்
குன்றேல் கைலை நிலையொருகால்
சார்ந்து மீள்வேன் மற்றங்குத்
தரியேன் அங்குத் தரியேனே"

(தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர் பாடல்) என்னும் செய்யுளில் இக்கருத்து ஒருவகையாக அமைந்திருத்தல் காண்க" என்று தாம் எழுதிய குறிப்புரையில் கூறுகின்றார்.* அறிஞர் நல்லது தேர்ந்து கொள்வார்களாக.

குமரகுருபர சுவாமிகள் தமது ஞானாசிரியரோடு உரையாடி இவ்வுலகம் காரியமாய்த்தோன்றி நின்று அழிவதால் பொய்யென்றும், சூக்குமமாகிய காரணமாய் நிலை பெறுதலால் மெய்யென்றும், வினைப்பயன் நுகரப்பட்டு ஒழியுங்காறும் உடல் நிலைபெறுவது குறித்து அதனை மெய் யென்றும் வினை தேய்ந்தொழிந்தவழி நிலைபெறாமையால் பொய்யென்றும் உபதேசித்த உண்மையினை

—"பாரோரப்
பொய்யென்றான் மெய்யென்றான் பொய்யான பொய்யுடலை
மெய்யென்றான் பொய்யென்றான் மீண்டு"[1]

என்று கூறுகின்றார். எனவே, எங்கள் பரமாசாரியன் உண்மைகளை முன்பின் முரணுவனபோலத் தோன்றக்கூறி எம்மனோரைத் தெருட்டுகின்றான் என்றாராம். இவ்வாறு கூறியதற்கு என் கூற்றே காரணம் என்கின்றார்: ஊரும்

* "இனி எதிர்நிறைகோளினுமென்பதற்கு, ஒன்றற்கொன்று நேர்நேராக நிறுக்கப்படும் எதிர்நிறைப்பொருள்கோளினும் என்றும், எதிர்மறுநிரனிறைப்பொருள்கோளினு மென்றும், வேற்றுமைத் தொகைப் பொருள்கோளென்பதற்கு, இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப் பொருள்கோளினுமென்றுங் கொண்டு, விருப்பற்றிருப்பவரெனின் வெறுப்புற்றிருப்பவரென்றும் வெறுப்பற்றிருப்பவரெனில் விருப்புற்றிருப்பவரென்றும் விருப்பையற்றிருப்பர் வெறுப்பையுற்றிருப்பரென்றும் இவ்வண்ணம் சாதுரியப்பொருள் கூறுதலும் ஒன்று" என்பது ஈசானியமடத்து இராமலிங்கசுவாமிகள் உரைக்குறிப்பாகும்.

(1) பண். மும். கோ. 20.

பேரும் இல்லாத இந்த ஞானமூர்த்திக்கு ஊர் ஆரூர் என்றும், பெயர் மாசிலாமணி என்றும் கூறியேன்; அதனால் அவனும் அவ்வாறு கூறினான், என்பார்,

" ஆரூரில் ஊர், பேர் அருள் மாசிலாமணியென்று
ஓர் ஊர் பேர் இல்லார்க்கு உரைத்தேன் "[1]

என்று பாடுகின்றார்.

இனி நம்முடைய மனம் மொழி மெய் என்ற முக்கரணங்களும், ஞானமூர்த்தியாகிய மாசிலாமணி தேசிகரைத் தரிசித்துப் பரவிய காரணத்தால் சிவகரணங்களாய்த் திரிந்தமைகண்டு, இம்முக்கரணங்களையும் திரிகரணம் என்று வழங்கும் வழக்கு மூன்றாகிய கரணங்கள் எனப் பொருள் படுதலேயன்றி, திரிந்த கரணம் எனப் பொருள்படுவது மாயிற்றென்பார்.

" சிவகரணங்களாய்த் திரிந்தன அன்றே; அதனால்,
திரிகரணங்கள் என்றுரை செயும் அப்பெயர்
ஒருபொருட் கிளவி யெல்லோர்க்கும்;
இருபொருட் கிளவியாய் இருந்தது இன்று எனக்கே "[2]

என்று கூறி இன்புறுத்துகின்றார்.

இவ்வாறு தம் கரணங்கள் சிவகரணமாய்ச் சிவமாந் தன்மை யெய்திய திறத்தை, "அடியேன் மாசிலாமணி தேசிகரைக் கண்டு பணிந்து பரவியமாத்திரையே சீவபோதம் நீங்கிச் சிவமாயினேன்" என்பாராய்,

" எற்கமலம் செய்யும் எழில் மாசிலாமணி தன்
பொற்கமலம் சென்னி பொலிவித்தேன்—நற்காலை
ஊரிற் குறுகினேன் ஓர் மாத்திரையளவு என்
பேரிற் குறுகினேன் பின் "[3]

என்று இசைக்கின்றார்.

---

(1) பண். மும். கோ. 20. (2) ௸ 22.
(3) ௸ 23.

இனி, 'மாசிலாமணி தேசிகரது திருவருள் பெற்ற சித்தர் எனச் சித்து என்னும் ஒருவகைக் கலம்பக வுறுப்பை இந்நூற்கண் அடிகள் புணர்த் துரைக்கின்றார். ஒரு சித்தர் அமுது வேண்டித் தெருவில் வருபவர் தமக்கு அன்னம் படைக்குமாறு மக்களை வேண்டுமிடத்து, எமக்கு அன்னம் படைப்பவர் பெறுதன எவையுமில்லை, எல்லாம் பெறுவர் எனவும், அன்னப்பறவையை ஊர்தியாகக் கொண்ட பிரம தேவர் புவனமடங்கலும் படைத்தார் எனவும் இரு பொருள் தோன்ற,

"... ... ... முனி மாசிலாமணிச் சித்தர்யாம்
இன்னம் படைத்தவர் எதுபெறார் அமுது இங்கு எமக்கு
என்று அன்னம்படைத்தவர் பெற்றார் புவனம்
அடங்கலுமே"[1]

என்று பாடுகின்றார்.

இனி, குமரகுருபர சுவாமிகள், மாசிலாமணி தேசிக மூர்த்திகளின் திருப்பெயரில் வரும் 'மாசிலாமணி' எனவரும் சொற்பொருளைக் கொண்டு வேறு வேறு வகையிற் கற் போர்க்கு மிக்க இன்பம் தோன்றும் வகையில் பல பாட்டுக் களைப் பாடியுள்ளார்; அவற்றை மாசிலாமணி தேசிக ஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் நலம் பாராட்டல் என்ற பகுதிக் கண் ஆராய்ந்து இன்புற்றேமாதலின், மீட்டும் ஈண்டெடுத் துக்கூறுதல் வேண்டாதாயிற்று.

இது நிற்க, இந்நூற்கண் குமரகுருபர அடிகள் தமிழ் வகை மூன்றனுள் ஒன்றாகிய இசையின்கண் பேராதரவு புரிந்திருக்கின்றனர். திருவாரூரைச் சிறப்பித் துரைக்கு மிடத்து, ஆங்கே மகளிர் "சூளிகை வகுத்த மாளிகை" மலிந்த இடத்தே செயற்கையால் அமைத்த செய்குன்றின் மேல் இருந்து, கின்னரம் வியக்கும் கீதம் பாடுகின்றனர் என்று அவர் தம் இசையினைச் சிறப்பிப்பார்,

---

(1) பண். மும். கோ. 24.

“ ஆடகத்தியன்ற சூடகக் கரத்தால்
மாடகத் திவவுயாழ் மருப மீது அணைத்து
மூவகை நிலையத்து எழுசுரம் நிறீஇக்
கொவ்வைவாய் திறந்து குயிலெனை மிழற்றுபு
மென்னரம்பு உகிரான் விரல் முறைதடவிக்
கின்னரம் வியக்கும் கீதம்பாட,
நகைநிலவு எறிக்கும் முகமதி காணூஉச்
சந்திரகாந்தத்திற் சமைத்த செய்குன்றம்
மைந்தர் போன்றுருகி மழைக்கணீர் ”

சொரிகின்றதெனை இன்னிசைக்கு நாமும் உருக நயந்துரைக்கின்றனர். செய்குன்றில் இருக்கும் மகளிர் ஆடகப் பொன்னாற் செய்த சூடகவளையைக் கையில் அணிந்திருப்பதும், யாழைத் தம் மார்பில் அணைத்து அதன் மெல்லிய நரம்புகளைத் தமது கைவிரலால் தடவுவதும், அக்காலையில் அவ்யாழிடத் தெழும் இன்னிசை, வலிவு மெலிவு சமம் என்னும் மூவகை நிலையும் பொருந்தி எழுவகைச் சுரங்களொடு கூடி இன்புறுத்துவதும் அச்செவிச்சுவை யமுதத்தை மடுக்கும் உள்ளத்தின் உவகை அம்மகளிரின் முறுவலால் ஒளிவிட்டுத் திகழ்வதும் திகழொளி நிலவுகண்டு சந்திரகாந்தச் செய்குன்று நீராயுருகி யொழுகுவதும பிறவும் இப்பாட்டின்கண் எத்துணை அழகாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன காண்மின்.

இத்தகைய ஞான இன்பக் கருவூலமாக விளங்கும் இந்நூலைச் சிறப்பிக்கும் மூன்று பாட்டுகள் இந்நூற்கண் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள், முதற் செய்யுள் இம் மும்மணிக்கோவையை நித்தமும் ஓதித் துதிக்கவல்லவர், எடுத்துள்ள இப்பிறவியிலே முத்தியின்பம் பெறுவர் என்னுங்கருத்துப்பட

“ தடுத்த பிறவித் தளையாம் விலங்குதனை முறித்து
விடுத்த கருணைக் கடல் மாசிலாமணி பெய்ப்புகழால்
தொடுத்த தமிழ் மும்மணிக்கோவை நித்தம் துதிக்கவல்லார்
எடுத்த சனனத்தில் எய்தாத பேரின்பம் எய்துவரே ”

என்று பாடுகின்றார். குமரகுருபர அடிகள், தம் உள்ளத்தில் திருவருள் நின்று உணர்த்த, அவர் நாவில் வாசஞ்செய்

மின்ற கலைமக்கள் மாசிலாமணி தேசிக மூர்த்திகளின் புகழ்ப் பரப்பில் எள்ளத்தனை யளவே எடுத்து இந்நூலைப் பாடினனேயன்றி அடியேன் பாடினேனில்லை என்று அவையடக்கம் கூறும் அமைதியில் இரண்டாவது செய்யுள் இருக்கின்றது. அது,

“உள்ளத்தருள் நின்று உணர்த்த என் நாவில் உறைந்த வெள்ளை
வள்ளக் கமலத்தவள் மாசிலாமணி வண்புகழில்
எள்ளத்தனையளவு ஓர் தொடையாக்கி இசைத்தனளால்,
கள்ளப்புலன் கொண்டு உரைத்தேனலன் இக்கவி முற்றுமே

என்பது.

மூன்றாவது செய்யுள் இந்நூல்பாடி முற்றுவித்த செயலொன்றே அடியேனுக்குச் சரியையாதி தவங்களாய் நின்று ஞானப்பயனைத் தந்தது என அடிகள் கூறும் கூற்றாக அமைந்தது. அது,

“விரிக்கும் சரியை இப்பாபாலே சேர்த்தது; மெய்க்கிரியை
தரிக்கும் படிக்கின்று சாத்தியதே; பற்று என்தன் தமிழ்நீ
தெரிக்கின்ற போதருள் செய்ததுவே சிவயோகம்; உண்மை
பரிக்கின்ற ஞானமொன்றே மாசிலாமணி பாலித்ததே

என அழகுதிகழ விளங்குகின்றது.

இதுகாறும் நாம் மாசிலாமணி தேசிக ஞானசம்பந்த சுவாமிகளைக் குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடியருளிய பண்டார மும்மணிக்கோவை யென்னும் சித்தாந்த சைவ மெய்ந்நூல் நலமும் தமிழிலக்கிய நலமும் செறிந்து விளங்கும் இவ்வழகிய இனியநூலை, நூல் வரலாறு, நூலின் நோக்கம், பாட்டுடைத் தலைவர்களாகிய மாசிலாமணி தேசிக மூர்த்திகளின் நலம் பாராட்டல், அந்த ஞானமூர்த்திகள் எழுந்தருளும் இடங்கள், அம்மூர்த்திகள்பால் குமரகுருபரர் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பங்கள், சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள், வரலாறுகள், இந் நூற்கண் காணப்படும் சொல்லோவியங்கள், உவமை வகையால் ஏனைப் பொருணலம் காட்டல், இனிய உரையாடல்கள் என்ற தலைப்புகளின்கீழ் ஒருவாறு ஆராய்ந்து அடிகளார் அந்தமில் அறிவின்பத்தை ஆர நுகர வழங்கும் திறத்தை அறிகின்றோம்.

திருவெம்பாவை.

திருவெம்பாவை என்பது பழந்தமிழ் நூல்கள் காட்டும் பாவைப் பாட்டு வகையாகும்; அஃதாவது மகளிர் நீர்த் துறையில் பாவையமைத்து நீராடி விளையாடுவது பொருளாக வரும் பாட்டு. பாவையை வண்டற் பாவை யென்றும் இவ் விளையாட்டை வண்டலாட்டு என்றும் வழங்குவதுண்டு. "வண்டற் பாவை வௌவலின், நுண்பொடி அளைஇக் கடல் தூர்ப்போள்" [1] என வருவது காண்க. இவ்விளையாட்டு ஒரு சிறந்த நீராட்டாகவும் சங்ககாலத்தே நிகழ்ந்திருக்கின்றது. இதைத் தைந்நீராடல் என்றும் அம்பாவாடல் என்றும் பரிபாடல் முதலிய நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந்நீராட்டை விரிந்த நூல்வல்ல சான்றோர் முன்னிருந்து தொடங்குவிக்கின்றனர். மணமாகா மகளிர் "வெம்பாதாக வியன்நில வரைப்பு" என, இந்த அம்பாவாடலை மேற்கொள்ளுகின்றனர். மகப்பெற்று முதிர்ந்த மகளிரான தாயர்களும் முனித்துறை முதல்வியர்களும் சிறுமகளிர்க்குத் துணையாக முன்னின்று இந் நீராட்டினை அமைத்துத் தருகின்றனர். இது பற்றியே இது, "தாயருகா நின்று தவத் தைந்நீராடுதல்" என்று குறிக்கப்படுகிறது. அழகிய பாவைகளைத் துறைக்கண் நிறுத்தி ஆடுதலாதலால் இஃது அம்பாவாடல் என்று பெயர் பெற்றது. அம்பாவையாடல் அம்பாவாடல் என மருவி வழங்கிற்றெனக் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கிறது.

பண்டை நாளில், முழுத் திங்கள் வழியே மாதங்கள் கணக்கிடப்பட்டன. அதனால் மாதத்தைத் திங்கள் என்று குறிப்பது தமிழ் வழக்கம். பழந்தமிழ் நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் 'மாதம்' என்ற சொல் காணப்படாது. அதன் பொருளை தோன்றத் "திங்கள்" என்ற சொல்லே காணப்

1. ஐங். 124

படுகிறது. பண்டையோரும் இந்நாளையவரும் சித்திரைத் திங்கள், மார்கழித்திங்கள் என்று வழங்கியது இதுபற்றியே யாகும். வராகமிகிரர் காலத்துக்குப் பின்னரே இம் முறை மாறி ஞாயிற்றை வழியாகக் கொள்ளும் முறையாயிற்று.

நாம் இப்போது வழங்கும் மார்கழித் திங்கள், பண்டை நாளில் மார்கழி முழுமதியன்றோடு முடியும்; மறுநாள் தொடங்கிய தைத்திங்கள் தைம்மாதத்து முழுமதியோடு முடியும். பண்டையோர், மார்கழி முழுமதியன்று ஆதிரை நாள் வந்து கூடுதலின், அந்நாளில் இப்பாவை விளையாட்டாகிய அம்பாவாடலைத் தொடங்கினர்; அதனால் இதனை மார்கழி நீராட்டென்றும் சில சான்றோர் வழங்கலாயினர். இந் நீராட்டுத் தைத்திங்கண் முழுதும் நடைபெற்றதனால் சங்க காலத்தார் இதனைத் தைந்நீ ராடல் என்று பலபடியாக எடுத்தோதியிருக்கின்றனர். இவ்வாறே, "தையின் நீராடிய தவம்" [1] என்றும், "நறுவீ யைம்பால் மகளி ராடும், தைஇத் தண்கயம்" [2] என்றும் சான்றோர் கூறுதலால் இந் நீராட்டுத் தைந்நீராடல் என்றே சங்ககாலத்தில் வழங்கி வந்தமை நன்கு தெளிவாம்.

தைத்திங்கள் நீராட்டை மேற்கொண்ட மகளிர், வையைத்துறையில் நீராடிய நிகழ்ச்சியைக் கூறவந்த நல்லந்துவனார், இந் நீராட்டெடுக்கும் காலத்தை, "பனிப்படு பைதல் விதலைப் பருவத்து, ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிற்குளத்து, மாயிருந் திங்கள் மதிநிறை யாதிரை" [3] என்று குறிக்கின்றார். மாரிப்பிற்குளம் என்றது மழைக்காலத்துப் பிற்பகுதி என்றவாறு. மார்கழியைக் குளம் என்பது வான நூல் வழக்கு. மார்கழி முழுத் திங்களும் திருவாதிரை நாளும் கூடிய நன்னாளில் இந் நீராட்டுவிழா தொடங்குகிறது. இதனை அவர், "குளத்து, மாயிருந் திங்கள் மதிநிறை ஆதிரை, விரிநூ லந்தணர் விழவு தொடங்க" [4] என்று குறிக்கின்றார்.

1. கலி. 59. 2. ஐங். 84. 3. பரி. 11: 75-7.
4. பரி. 11: 76-8.

அப்போது தாயருகே நின்று தைந்நீராடும் மகளிர், "தைந் நீரே, நிறந்தெளிந்து நீராடற்குத் தக்கவாறு ஒழுகும் நீ, பிரியாத கணவரைப் பெறவருளுக; யாம் விரும்பும் கணவர் எல்லா நலங்களும் எய்துக; பிறப்புத்தோறும் இடையறாத நிலையில் யாம் கணவனும் மனைவியுமாய் மக்கட்பேறும் சுற்றமும் பெற்று நிலைபெற வருளுக" [1] என்று வேண்டுகின் றனர். நீராட்டிறுதியில், இம்மகளிர்,

" இன்ன பண்பின் தைந்நீ ராடல்,
மின்னிழை நறுநுதல் மகள்மேம் பட்ட
கன்னிமை கனியாக் கைக்கிளைக் காம
இன்னியல் மாண்தேர்ச்சி இசைபரி பாடல்
முன்முறை செய்தவத்தின் இம்முறை இயைந்தேம்,
மறுமுறை அமையத்தும் இயைக
நறுநீர் வையை நயத்தகு நிறையே"

என்று பாடி முடிக்கின்றனர்.

இத்தைந் நீராட்டினைக் கலித்தொகையிற் பாடிய கபிலர், இதனைத் "தையில் நீராடிய தவம்" என்று சிறப்பிப்பதற் கொரு காரணமுண்டு. தைந் நீராடுங்கால் இள மகளிர் பலர் தம்மை நீராட்டுக்கேற்ற ஒப்பனை செய்து கொண்டு விளங்கச் சிறப்புடைய மகளொருத்தி அதனைத் தொடங்குவாள். அவள் நீர்த்துறைக்குச் செல்லுமுன் தன் ஆய மகளிர் மனைதோறும் சென்று அம்மகளிரை அழைத்துக் கொள்வதோடு ஐயமும் சிறிது பெற்றுத் தொகுப்பாள். பின்பு நீர்த்துறையில் நீராடி ஆங்கு வந்துசேரும் அந்தணர்க்குக் கொடை வழங்கு வாள். மேலும், தான் நிறுத்தும் பாவை யாகிய மகனுக்குப் பிறளொருத்தியின் பாவையாகிய மகளை மணம்பேசித் திருமணம் செய்து சிறு சோறட்டு ஆயத்தார் எல்லோரையும் இருத்தி விருந்தோம்புவாள். இதனை,

---

1. பரி. 11: 115-121.

"வையெயிற்றவர் நாப்பண் வகையணிப் பொலிந்துநீ
தையுநீர் நீராடிய தவம் தலைப்படுவாயோ
பொய்தல மகளையாய்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ
எய்திய பலர்க்கீத்த பயம்பயக் கிற்பதோ
சிறுமுத்த னைப்பேணிச் சிறுசோறு மடுத்துநீ
நறுநுத லவரொடு நக்கதுநன்கு இயைவதோ"[1]

என்பதனால் அறிகின்றோம். இவ்வாறு மணம் புணர்த்தலும், பொருள் செய்தலும், விருந்தோம்பலும், அறவோர்க்களித்தலுமாகிய செயற் கூறுகளால் இத் தைந் நீராட்டுத் தவம் எனப்படும் தகுதியுடையதாயிற்று.

இத் தைந் நீராடலில் இளமகளிர் செய்து கொள்ளும் வேண்டுகோளையே, மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய திருவெம்பாவை மகளிரும் "உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம் உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம் அன்னவரே எங்கணவராவார் அவருகந்து சொன்னபரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்"[2] என்றும், "எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போம் கேள், எங் (கள் தோள்) நின்னன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க"[3] என்றும் வேண்டுகின்றனர். 'வெம்பாதாக வியன் நில வரைப்பு' எனப் பரிபாடலில் தைந் நீராடும் மகளிர் வேண்டியது போலவே, ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவை மகளிர், "நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால், தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து நீங்காது செல்வம் நிறைந்து"[4] என்று கூறுகின்றனர். இவ்வாற்றால், திருப்பாவையும் திருவெம்பாவையும் சங்க காலத்துத் தைந் நீராடலையே குறிப்பது தெற்றெனவிளங்கும்.

இம் மணிவாசகப் பெருமானும் ஆண்டாளும் சங்க காலத்துக்குப் பின்னர்த் தோன்றியவர்கள்; அவர்கள் காலம், இன்று போல் ஞாயிற்றின் செலவை அடிப்படையாகக் கொண்ட காலம்: அதனால் இருவரும், "போற்றியாம்

1. 59. 2. திருவெம். 3. திருவெம் 19. 4. திருப்பாவை 3.

மார்கழிநீர் ஆடேலோரெம்பாவாய்" என்றும், "மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால், நீராடப்போதுவீர்" என்றும் முறையே குறிக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு திங்களைக் கணக்கிடும் காலமுறையே யன்றி, இத் தைந் நீராட்டுக் கொள்கையிலும் சில வேறுபாடுகள் இவர்கள் காலத்தில் தோன்றியிருக்கின்றன. இச் சான்றோர் காலத்தில் பலவேறு சமய ஒழுக்கங்களும் சமய வுணர்வுகளும் பெருகப்பரவியுள்ளன. பௌத்தம், சமணம், சாங்கியம், வைசேடிகம், சைவம், வைணவம் முதலிய சமயங்கள் தமிழகத்தில் தோன்றிப் புதிய சில ஒழுக்கங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. சங்க நாளில் தினைகாவல் முதலிய செயல் செய்த செல்வ மகளிரிடையே சிவன்கோயில்களில் திருவலகிடுதல், திருமெழுக்கிடுதல், பூத்தொடுத்தல் முதலிய திருப்பணிகளைச் செய்வதாகிய சமயப்பணி தோன்றியுள்ளது. மணமாகாத இளமகளிர்க்குக் கோயில்கள் தெய்வக் காப்புடைய இடங்களாயின. இம்மகளிர் கோயிற் பெண் பிள்ளைகள் என்று வழங்கப்படலாயினர். அந்நெறியில் தைந்நீராடல் மார்கழி நீராட்டாகி இவர்களிடையே ஒரு வகை நோன்பாகவும் மாறிவிட்டது. நெய்பால் முதலியன உண்ணாமை, கண்ணுக்கு மையெழுதுதல், கூந்தலில் பூமுடித்தல் முதலிய ஒப்பனை செய்துகொள்ளாமை ஒழுக்கங்களாயின. நீர்த்துறைக்கண் நிறுத்தப்படும் பாவைகளைத் தெய்வத்தன்மை யுடையவையாகக் கருதி வழிபடுவது இயல்பாயிற்று. திருமாலை வழிபடும் மகளிரும் மார்கழி நீராட்டில் பாவையை 'காத்தியாயினி'யாகக் கருதி வழிபாடு செய்ததைப் பாகவத புராணம் கூறுகிறது. பழஞ் செய்யுளொன்று,

"சேயரி நாட்டமும் செவ்வாயும் அல்குலுமே—அம்மானைய்
ஆய்மலரும் தொண்டையும் ஆழியந் திண்டேரும்-அம்மானைய்
மாயிருந் தானை மயிடன் தலைமிசைமேல்—அம்மானைய்
பாயின சீறடிப் பாவைப் பகவதிக்கே—அம்மானைய்"

என்று கூறுவது காண்க.

இக்காலத்தே நிலவிய சமயச் சான்றோர்கள், தத்தம் சமயக் கருத்துக்களைப் பொதுமக்களிடையே பரப்பவேண்டி, மகளிர் விளையாட்டுக் காலத்தே பாடும் பாட்டுக்களின் வண்ணத்தில் புதுமுறையில் பல பாட்டுக்களைப் பாடினர். இந்நாளில் அரசியல் வாழ்வில் இயங்குவோர் தத்தம் கட்சிக் கொள்கைகளைப் புதிய புதிய வண்ணத்தில் பாட்டமைத்து விடுப்பதைக் காண்கின்றோம். இத்துறையில் மக்கட் பண்பு என்றும் ஒரு தன்மைத்தாகலின், விளையாட்டுப் பாடல் வண்ணத்தில் இடைக்கால மக்கள் தத்தம் சமயக் கருத்துக்களைப் பாடிவிட்டதில் வியப்பில்லை. யாப்பருங்கல வுரையும் தொல்காப்பியவுரையும் காண்போர்க்கு இம்முறை பன்னெடு நாட்களுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் தோன்றிவிட்டமை நன்கு தெரியும்.

"ஏதங்கள் நீங்க எழிலிளம் பிண்டிக்கீழ்ப்—புறவே
வேதங்கள் நான்கும் விரித்தான் விரைமலர்மேல்—புறவே
பாதம் பணிந்து பரவுதும் பல்காலும்—புறவே"

என்பது முதலாக வருவன ஆயிரத்துநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் நிலவிய பாட்டுக்களாகும். இதுபற்றியே, சேக்கிழாரும், "வண்டல் பயில்வனவெல்லாம் வளர்மதியம் புனைந்த சடை, அண்டர்பிரான் திருவார்த்தை அணையவருவன" என்று குறித்தருளினர். இவ்வகைய வழக்காறு கொண்டே மணிவாசகனாரும், திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருப்பொன்னூசல், திருப்பொற் சுண்ணம், திருப்பூவல்லி என்பன முதலியவற்றைப் பாடியருளினர். திருமால் அடியாருட் சிறந்த ஆண்டாள் திருப்பாவை பாடியதும் இந்நெறி பற்றியதேயாம்.

இனி ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவையில் முதற் பாட்டில் "மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாள்" என்று மகளிரையழைப்பதும், இரண்டாம் பாட்டில், பாவை நோன்புக்குரிய நெறிமைகளும், மூன்றாம் பாட்டில் மார்கழி நீராட்டால் விளையும் பயனும், நான்கு ஐந்தாம் பாட்டுக்களில் மழையை வாழ்த்துவதும் திருமாலைக் கையால் மலர் தூவித்

தொழுது வாயாற் பாடி மனத்தால் சிந்திக்க வரும் பயனும் கூறப்படுகின்றன. ஆறாம் பாட்டு முதல் பதினைந்தாம் பாட்டு ஈறாகவுள்ள பத்துப்பாட்டுகளில் ஆய மகளிரைத் துயில் எழுப்புவதும், பதினாறாம் பாட்டு முதல் இருபத்தைந்தாம் பாட்டு ஈறாகக் கண்ணனைத் துயிலெழுப்பிக் 'கருத்திருத்த வந்தோம் பறைதருதியாகில், திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம் பாடி, வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்வேம்" என்று கேட்பதும், இருபத்தாறு இருபத்தேழாம் பாட்டுக் களில், மார்கழி நீராட்டத்துக்கென, சங்கும் வாச்சியங்களும் பல்லாண்டு பாடுவோரும் விளக்கு, கொடி, விதானமும் பிறவும் நல்குக எனவும், இருபத்தேழாம் பாட்டில், சூடகம் தோள்வளை, தோடு செவிப்பூ பாடக முதலிய அணிகலன் களும் ஆடையும் பெற்று, பாற்சோறும் "நெய் பெய்து முழங்கை வழிவாரக் கூடியிருந்து குளிர்ந்துண்" டிருக்க வேண்டுமெனவும், இருபத்தெட்டாம் பாட்டில் மகளிர் தங்கள் பிழை பொறுத்தருள வேண்டுமெனவும் கேட்பதும், இருபத்தொன்பதாம் பாட்டில் "எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோடு உற்றோமேயாவோம், உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்" என்பதும் கூறப்படுகின்றன. இறுதிக் கண்ணதாகிய முப்பதாம் பாட்டு, திருப்பாவைப் பாட்டு முப்பதையும் தப்பாமல் உரைப்பார், திருமால் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர் என்று பயன் கூறி முடிக்கின்றது.

மற்று மணிவாசகரது திருவெம்பாவை சங்ககால வழக்கைப் பெரிதும் ஒத்து நிற்கிறது. மகளிர் விடியலில் ஒன்று கூடுவதும், தாயர் முறைமைகாட்டுவதும், மகளிர் அம்முறைப்படி நீராடுவதும், இனிய கணவர் வேண்டுமென வேண்டிக் கொள்வதும், பாவை யாட்டின் முறையும் செயலுமாக உள்ளன. திருவெம்பாவை முதல் எட்டுப் பாட்டுக்களில் மணமாகாத இளமகளிர் ஒருவரையொருவர் துயிலுணர்த்திக்கொண்டு நீர்த்துறைக்குச் செல்லுகின்றனர். ஒன்பதாம் பாட்டில் எல்லோரும் சேர்ந்து நீர்த்துறையில் பாவையை நிறுவிச் சிவபெருமானைக் கருதிக்கொண்டு

"முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்கா
அன்னவரே எங்கணவர் ஆவார் அவருகந்து [வோம்
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்னவகையே எமக்கு எங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோம்"

என்று வேண்டிக்கொண்டு நிற்ப "முனித்துறை முதல்வியர்" எனப் பரிபாடல் குறிக்கும் தாயர் முற்போந்து, பத்து பதினோராம் பாட்டுக்களில் சிவபெருமானது பரமாந்தன்மையை வியந்து "பாதாளமேழினும் கீழ்ச் சொற்கழிவு பாதமலர், போதார் புனை முடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே" என்று காட்டி, 'ஏதவனூர் ஏதவன்பேர் யார் உற்றார் யார் அயலார் ஏது அவனைப் பாடும் பரிசு' என்றும், 'ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்காண்' எனவும், 'ஐயா நீ ஆட்கொண்டருளும் விளையாட்டின், உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம், எய்யாமற் காப்பாய் எமை' எனவும் பாடி நீராடலுறுகின்றார்கள். அத்தாயர் பக்கலில் இருந்து இளமகளிர் பலரும் பன்னிரண்டு முதல் பதினைந்தாம் பாட்டு ஈறாக நான்கு பாட்டுக்களில் நீராட்டயர்கின்றனர் பதினாறும் பாட்டில் இளையரும் முதியருமாகிய மகளிர் அனைவரும் மழை பெய்தல் வேண்டுமென மழையைப் பரவுகின்றனர். இந் நீராட்டுப் பெரும்பான்மையும் இளமகளிர் நல்ல கணவனையடைந்து இன்ப வாழ்வு பெறுவது குறித்து நிகழ்வதால், மழையை வாழ்த்துவது முறையாயிற்று. திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துக்குப்பின் வான்சிறப்புக் கூறியதும், இளங்கோவடிகள் மங்கலவாழ்த்தின் தொடக்கநிலையில் "மாமழை வாழ்த்துதும்" என மழையைச் சிறப்பித்ததும் இந்நெறிக்கு அடிகோலித்தருகின்றன. பின்னர் முதுமகளிரான தாயர், பதினேழு பதினெட்டாம் பாட்டுக்களில் தேவர்கட்கும் அவர் தலைவர்கட்கும் பெறமுடியாத இன்பம் நற்பாலதாக நம்

இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளும் நம்பெருமானைப் பாடி யாடுவோம் எனவும். விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகிக் கண்ணாரமுதமுமாய் நின்ற இறைவன் கழல்பாடி ஆடுவோம் எனவும் பரவி நீராடிக் கரையேறுகின்றனர். அவருடனே கூடி நீரில் மூழ்கி விளையாடிய இளமகளிர். பத் தொன்பதாம் பாட்டில், முன்னர் ஒன்பதாம் பாட்டிற் செய்து கொண்ட வேண்டுகோளையே வேறு வாய்பாட்டில்,

> "எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போம் கேள்
> எம்கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க,
> எம்கை உனக்கல்லா தெப்பணியும் செய்யற்க
> கங்குல் பகல் எங்கண் மற்றொன்றும் காணற்க
> இங்கிப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
> எங்கெழில்என் ஞாயிறு எமக்கேலோ ரெம்பாவாய்"

என்று பாடுகின்றார்.

இறுதியாகிய இருபதாம் பாட்டில் எல்லோரும் ஒன்று கூடி இறைவன் திருவருளை வியந்து, "போற்றியருளுக நின் ஆதியாம் பாதமலர்" எனத் தொடங்கி, "போற்றியாம் மார் கழிநீர் ஆடேலோ ரெம்பாவாய்" எனப் பாடித் திருக்கடைக் காப்புச் செய்கின்றனர்.

இத் திருவெம்பாவையின் கண் அடங்கியிருக்கும் கருத்து பண்டையோர் ஒருவரால் சத்தியை வியந்தது என்று குறிக்கப் பட்டுளது இதற்கேற்ப, மனோன்மணி, சருவபூததமனி பலப் பிரதமனி, பலவிகரணி, கலவிகரணி, காளி, ரௌத்திரி, சேட்டை, வாமை என ஒன்பதின்மர் சத்திகள் என்றும், மனோன்மணி போந்து முதற்பாட்டில் சருவபூததமனியை எழுப்ப, அவள் மற்றவளை எழுப்ப இவ்வாறு முதல் எட்டுப் பாட்டுக்களில் இச் சத்திகள் எழுப்பப் படுகின்றனரென்றும் கூறுவர். மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி, மு. கதிரேசச் செட்டியாரவர்கள். பேதையரும் பெதும்பையருமாகிய ஐந் தாமாண்டு முதல் பன்னிரண்டாமாண்டு ஈறாகவுள்ள மண மாகாத மகளிர் துயிலுணர்த்தப் பெறுகின்றனரென்றும்,

அவருள்ளும் பன்னிரண்டாமாண்டு மகளிர் முதற்கண் எழுந்து முதலில் தம்மையொத்த மகளிரையும் பின்னர் முறையே தம்மின் இளையோரையும் எட்டுப் பாட்டுக்களில் எழுப்பு கின்றாரென்றும் கொள்ளுதற்கு இடமுண்டு என உரைப்பர்.

இனி உறங்கியெழுந்து வருவோரை ஆண்டவன் உண்மையும் அவனது அருள் நலமும் உரைப்பார் உரைக்கக் கேட்டு உணர்ந்து வரும் நன்மக்களாகவும், நீர்த்துறையை இறைவன் அருள் நிலையமாகவும், அதன்கண் படிந்தாடிப் பரவுவது திருவருளில் தோய்ந்து இன்புறுவதாகவும் கூறுவர். அந்நிலையில் இறைவனுடைய பெருநலங்களும் அடியார் பெருமையும் அவர்க்கு மக்கள் அடிமைப் பணிபுரியும் கடமையும் குறிக்கப் படுகின்றன. தாயர்போலும் சான்றோர், "இறைவன் பாத மலர் சொற்கழிவு; திருமுடி, எல்லாப் பொருட்கும் முடிவு; பேதை ஒருபால் திருமேனி; ஒன்றல்லன்; வேதமுதல்; ஒரு தோழம் தொண்டருளன்; அவனுக்கு ஊர் பேர் ஏது? உற்றார், அயலார் யார்? அவனைப்பாடும் பரிசு ஏது? எய்யாமற் காப்பாய் என வேண்டுவதே செய்தற்குரியது" என்று அறிவுறுத்துகின்றனர்.

அவர் வழி நிற்கும் உலகவர், இறைவன் திருக்கூத்தின் சிறப்பும் அவன் புரியும் ஐவகைத் தொழிலின் அமைதியும் அறிந்து இன்புறுவதும், காணப்படும் இவ்வுலகு ஆணும் பெண்ணுமாகிய உருவில் அம் முதல்வனைக் காட்டக் கண்டு மகிழ்வதும் பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த இறைவியின் திருவருளை வியந்து உவப்பதும் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்றவர், மறந்தும் புறந்தொழாத மாண்புகொண்டு உயர்வதும் மகளிர் நீராடும் பாட்டுக்களின் குறிப்பு என்பர், திருப்பாதிரிப்புலியூர் சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள். தாயரும் மகளிரும் கூடி மழையை வாழ்த்து முகத்தால் திருவருள் அறிவு பெற்றோர்க்கு அத் திருவருள் முதல்வன் அவரவர் உள்ளத்திலும் எழுந்தருளி இன்பந்

தருவன்[1] என்றும், ஞாயிற்றின் நல்லொளி எழக்கண்டு தாயர் நீர் மூழ்குவதுபோல, இறைவனது அருளொளி தோன்றக் கண்டு நல்லறிஞர் அதன் இன்பத்தில் மூழ்கு வரென்றும்[2] என்றும், குறிக்கப்படுகின்றன. மகளிர், "உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்" எனத் தம்மைக் கையடைப்படுப்பதுபோல உலகவர் தம்மை இறைவன் அருட்கு உரிமை செய்தல் பத்தொன்பதாம் பாட்டின் குறிப்பு என்பர். இறுதிப் பாட்டில் இறைவன் திருவடியே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியும் அந்தமுமாவன என முன்மொழிந்து, பின்பு, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்ற ஐவகைத் தொழில்களையும் செய்வன அவன் திருவடிகளே என வற்புறுத்தி அவனருளை நினைந்து வாழ்வதே உயிர்கட்குக் கடன் என்பது பெறவைப்பர் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர்

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் எனப்படும் ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவைக்கு உரை கண்ட சான்றோர்கள், வேறு வகையாக முன்னுரை வழங்குகின்றார்கள். 'கண்ணபிரான் தூர்த்தனாயிரா நின்றான்; இவன் முகத்திலே பெண்கள் விழிக்கலாகாது என்று பார்த்து, இவர்களை முதலியர் பெண்களைக் கொண்டுபோய் நிலவறைகளிலே மறைக்க, பெண்களும் கிருஷ்ணனும் பண்ணின பாக்யத்தாலே வர்ஷமின்றிக்கேயொழியப் பெண்கள் இருந்து மனோரதிக்கிறார்கள்; கோதனராயிருக்கிற இடையர் வர்ஷார்த்தமாக நம்மை நோற்கச் சொல்லக் கடவர்கள்; கிருஷ்ணன் இதுக்குக் கடைக்கூட்டனாகவும் கடவன்; நமக்கொரு துக்கமில்லை என்று பெண்கள் பிரீதைகளாய்த் தரித்திருக்கிற தசையிலே வர்ஷமின்றிக்கே இருக்கிறபடியைக் கண்டு கோபவிருத்தரெல்லாரும் திரண்டு பசுக்களும் நாமும் பிழைக்கும் விரகு ஏதோ என்று பார்த்து வர்ஷார்த்தமாக நோற்க வர்ஷமுண்டாம் என்று இவ்வூரில் பெண்கள் அடைய நோற்கக் கடவர்

1. (17) 2. (18)

கள்; இந்நோன்புக்கு இங்குத்தைக்கு அதிபனான ஸ்ரீநந்த கோபர் மகன் கிருஷ்ணன் கடகனவன் என்று அத்யவசித்துப் பெண்பிள்ளை அடைய அழைத்துக் கிருஷ்ணனையும் அழைத்துப் பெண்களை நோற்கச் சொல்லி இவர்கள் நோன்புக்கு நீ கடகனாக வேணும் என்று கிருஷ்ணனை அபேக்ஷிக்க அவன் எனக்கு க்ஷமமன்று என்ன, இத்தனையும் செய்ய வேணுமென்று மறுக்கவொண்ணாதபடி நிர்ப்பந்திக்க, அவனும் இசைந்த பின்பு, எல்லாரும் திரள இருந்து, பெண்கள் நோற்பார்; இதுக்கு வேண்டுவது கிருஷ்ணன் சககரித்துக் கொடுப்பான் என்று கிருஷ்ணன் கையிலே பெண்களைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கோப விருத்தரெல்லாரும் போன பின்பு, பெண்களும் கிருஷ்ணனும் கூடவிருந்து திருக்குரவை கோத்த ராத்திரிபோலே பெண்காள்! இதுவும் நமக்கு ஒரு ராத்திரியே என்று கிருஷ்ணன் கொண்டாடி இனி அசிர்ப்புப் பிறக்க வைகல் இருப்போமல்லோம்; இப்போது எல்லோரும் போய் அபரராத்திரியிலே வந்து எழுப்புங்கோள் நோன்புக்குக் குளிக்கலாம்படி என்று அருளிச்செய்து கிருஷ்ணனும் பெண்களைப் பிரிந்துபோய்த் தரிக்கமாட்டாமே நப்பின்னைப் பிராட்டி திருமாளிகையிலே புக்கான்.

'பெண்களும் பரஸ்பரம் சம்ஸ்லேஷத்தாலே கால்நடை தந்து போய்த் தந்தம் மாளிகையிலே புக்கு உறங்கப் புக்க விடத்தில் கண்ணுறங்காமையாலே முற்பட உணர்ந்தவர்கள் கிருஷ்ண குண சேஷ்டிதங்களை நினைத்து எழுந்திருக்க மாட்டாதே கிடக்கிறவர்களை உணர்த்தத் தனித்தனியே சென்று எழுப்பி எல்லாரும் கூடி உத்தேசியமான ஸ்ரீநந்த கோபர் திருமாளிகையிலே சென்று கிருஷ்ணனை யெழுப்பித் தங்கள் அபேக்ஷிதத்தை அறிவித்து அபேக்ஷிதம் பெற்று முடிக்கிறது. உத்தேசியம் வேறொன்றாய் நோன்பு வியாஜ மாத்ரமாகில் இவர்களுக்குத் தேவதை வர்ஷிக்குமோ வென்னில் விரதோபவாச கர்சிதமான வடிவைக் கண்டால், சேதனமன்றோ, வர்ஷியாதோ என்று பார்த்தார்கள்".[1]

1. திருப்பாவை-அவதாரிகை.

இனி, மகளிர் பிறமகளிரைத் துயிலெழுப்புங்கால், ஒருத்தியை நோக்கி, "இப்போதார் அமளிக்கே நேசமும் வைத்தனையோ, நேரிழையாய்" என்று கேட்க, அவள் அவர்களை நோக்கி, "சீசி இவையும் சிலவோ? விளையாடி ஏசும் இடம் ஈதோ" என்று கூறுபவள், "நேரிழையீர்" என்று குறிக்கின்றாள். வைகறைப் போதில் நீர்த்துறைக்கு நீராடச் செல்லுதலால், நீக்கத் தக்க இழைகளை நீக்குவதாகிய குறிப்புத் தோன்ற "நேரிழையாய்" என்றும், "நேரிழையீர்" என்றும், ஒருவரை யொருவர் குறிப்பு மொழியால் உரைப்பதைத் திருவெம்பாவையிற் காண்கின்றோம்; அது போலவே, திருப்பாவையிலும், "நீராடப் போதுவீர், போதுமினோ, நேரிழையீர்" என்றொரு குறிப்புக் காணப் படுகிறது. அதற்கு விளக்கங் கூறிய உரைகாரர்கள், நேரிழையீர் என்றதற்கு, "ஆபரணத்தை யுடையீர்" என்று பொருள் கூறி, "விலக்ஷணமான விஷயத்தை லக்ஷணைகாலம் விஸ்லேஷிக்கும் போதும் விஸ்லேஷ விசனம் பெரிதாயிருக்க, இப்போது ஆபரணமும் பூண்டிருப்பதே? நேரிழையீர் என்று சம்போதிக்கும்படி என்னென்ன இதற்கு மூன்று பரிகாரம் அருளிச் செய்கின்றார்," என உரைத்து "இவர்கள் போதுமினோ என்ற பின்பு அவர்கள் வடிவிலே பிறந்த புதுக் களிப்பு இருந்தபடி; அன்றிக்கே, "கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழிய என்கிறபடியே கிருஷ்ணனுடைய வரவைக் கடாக்ஷித்து அவன் எப்போது வந்து மேல்விழும் என்று அறியாதபடியாலே தங்களை எப்போதும் அலங்கரித்தபடியே இருப்பார்கள் என்றுமாம்: 'வஸந்தி ஸ்நநி ஸௌமியா ரூபா:' என்னுமாபோலே முன்புத்தை கிருஷ்ணோட்டைக் கலவியால் பிறந்த புகர் இப்போது தோற்றும்படி இருக்கையாலே சொல்லவுமாம்," என்று கூறினர்.

இனி, மழை பெய்தல் வேண்டுமென வழிபடும் பகுதி யொன்று இப்பாவைகள் இரண்டினும் உளது: "மழையே, நீ உமையம்மையின் மேனிபோல் கருத்து, அவளது சிற்றிடை போல் மின்னிப் பொலிந்து, அவளுடைய

திருவடிப் பொற்சிலம்பு போல முழங்கி, திருப்புருவம் போல வில்லிட்டு அவள் சுரக்கும் இன்னருள் போல மழையைப் பொழிதல் வேண்டும்,” எனத் திருவெம்பாவை கூறுகிறது. ‘மழையே, ஊழிமுதல்வன் உருவம்போல் மெய்கருத்து, அவனது ஆழிபோல் மின்னி, வலம்புரி போல் நின்றதிர்ந்து சார்ங்கம் உதைத்த சரமழைபோல் பெய்திடாய்” என்று திருப்பாவை கூறுகிறது. அவ்விடத்தே, “வருஷ தேவதையான பர்ஜன்யன் நாம் இச்சேர்த்தியிலே கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறவேணுமென்று வந்து நான் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டும் அடிமையை நியமிக்கவேணும் என்ன, செய்யக்கடவபடியை இன்னபடியும் இன்னபடியும் என்று கையோலை செய்து கொடுக்கிறார்கள்,” என்று இப்பாசுரத்துக்கு முன்னுரைகாட்டி “வர்ஷதேவதை அடியேனுக்கு ஒரு கிஞ்சித்காரம் நியமித்தருளவேணும் என்று பிரார்த்திக்க இவர்கள் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் நியமித்தபடியைச் சொல்லுகிறது” என்று ஸ்வாபதேச வியாக்கியானத்தில் முன்னுரை சொல்லி, தாற்பரியம் கூறுமிடத்து, ‘‘இப்பாட்டில் வர்ஷதேவதைக்கு அவன் அதிகரித்த காரியத்தையே தங்களுக்கு இஷ்டமாக நியமிக்கையாலே பகவத் பாகவத இஷ்டத்தோடு நித்திய நைமித்திகாதி தர்மங்களை யதாவாக அனுஷ்டிக்கை பிரபந்நாதிகாரிகளுக்கு ஆவசியக மென்றதாய்த்து” என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

இத்துணையும் கூறியதனால் திருவெம்பாவை சிவ பெருமானது திருவருட் சத்தியை வியந்து பாராட்டும் கருத்துடைய தென்றும், திருப்பாவை கோவலர் மகளிர் கண்ணனது கூட்டத்தை விரும்பிய வேட்கை மிகுதிபற்றி ஆய்ப்பாடியில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை நிகழ்த்தும் நீர்மைய தென்றும் இவ் வேறு கருத்துக்கள் காலவரலாற்றில் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்பது விளங்கும்.

இங்கே விரியக்கண்ட பாவைப்பாட்டு இரண்டும் தோன்றியது ஆயிரத்து இருநூறு யாண்டுகட்கு முன்பாயினும்,

அவை இன்றும் புதுமைப்பண்பும் சுவைமிகுதியும் பெருகக் கொண்டிருப்பது கண்கூடு. இடைக் காலத்தே விசயாலயன் வழிவந்த சோழவேந்தர்களும் பாண்டியமன்னர்களும் பிறரும் திருவெம்பாவையின் சிறப்பை நன்கு உணர்ந்து, மார்கழியில் நடைபெறும் விழாக்களில் திருவெம்பாவையைக் கோயில்களில் ஓதுதற்கென நிவந்தங்கள் பல அளித்துள்ளனர். கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டில் கங்கைகொண்ட சோழன் மக்களில் ஒருவனான இரண்டாம் இராசேந்திரன் ஆட்சியில் ஐந்தாமாண்டில் நடுநாட்டுத் திருக்கோவலூரில் திருவெம்பாவை யோதுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது; அந்த இராசேந்திரன் தம்பி முதல் வீரராசேந்திரன் காலத்தில் திருவொற்றியூரில் இத்தகைய ஏற்பாடொன்று உண்டாயிற்று[1]. சோழ நாட்டில் எண்வகை வீரட்டங்களுள் ஒன்றான வழுவூரில் வீரட்டேசுரர் கோயிலில், கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில், இரண்டாம் இராசாதிராசன் காலத்தில் திருவெம்பாவை ஓதுதற்கென நிவந்தம் விடப்பட்டதென அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்[2] கூறுகிறது. கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் ஆட்சிபுரிந்தபோது தென்பாண்டி நாட்டு நாங்குநேரியிலுள்ள சிவன் கோயிலில் அவனிநாராயணப் பல்லவரையர் என்னும் தலைவர் ஒருவரால் திருவெம்பாவையை ஓதுவதற் கென்று நிவந்தம் ஏற்படுத்திய செய்தியை அவ்வூர்க் கல்வெட்டு[3] கூறுகிறது. கி. பி. பதினைங்காம் நூற்றாண்டில் நம் தமிழ் நாட்டையாண்ட விசய நகர வேந்தருள் ஒருவரான அரிய தேவராயர் காலத்தில் சென்னையின் வடபகுதியான திருவொற்றியூர்க் கோயில் செயல் முறைகளை ஆராய்ந்து செம்மை செய்யும் நிகழ்ச்சியொன்று நடந்தது; அப்போது பழைய வழக்குகள் சில புதுப்பிக்கப்பட்டன. அவற்றுள்

---

1. Madras Epigraphy Annual Report for 1926-7 para 26.
   A. R. 128 of 1912.
2. Do A. R No. 421 of 1921.
3. Do A. R. for 1927-8 para 19.

திருவெம்பாவை ஓதுவதும் ஒன்றாகக் கல்வெட்டறிக்கை[1] குறிக்கிறது. திருவெம்பாவைபோலத் திருப்பாவையைத் திருமால் கோயில்களில் ஓதுவதற்காக விசயநகர வேந்தர்கள் காலத்தில் நிவந்தங்கள் பல அழகர்கோயில் முதலிய இடங்களில் அளிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கல்வெட்டுக்கள்[2] எடுத்துரைக்கின்றன.

இவ்வாறு தமிழகமெங்கும் சீரிய நிலையில் வைத்துச் சிறப்பிக்கப்பெற்ற திருவெம்பாவை கீழைக்கடலைக் கடந்து சயாம் நாட்டுக்கும் சென்றிருக்கிறது. திருப்பாவையும் உடன் சென்றது. சயாம்நாட்டு மன்னர்கள் இரண்டையும் சிறப்பாக வரவேற்றனர். அவர்களது முடிசூட்டு விழாவில் ஓதப்பெறும் தமிழ் மந்திரம் இத்திருவெம்பாவை; இதற்கு அவர்கள் "லோரிபாவாய்," என்று பெயரிட்டுள்ளனர். மார்கழித் திங்களில் அவர்கள் பெரிய விழாச் செய்கின்றனர். அவ்விழாவில், முதல் பதினைந்து நாள் திருவெம்பாவை விழா என்றும், பின் ஐந்து நாள் விழா திருப்பாவை விழா என்றும், இவையிரண்டையும் தாங்கள் சயாம் மொழியில் "லோ–ஜின்–ஜா" என்றும் குறிக்கின்றனர் இவ் விழாக்களைப்பற்றிய விரிந்த குறிப்பை H. G. குவாரிட்சு வேல்சு என்பார்[3] எழுதிய சயாம்நாட்டு அரச வாழ்க்கை யென்ற ஆங்கில நூலில் விரியக் காணலாம். 1918-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்களில் வெளிவந்த வெளியீடொன்றால், இந்தோனிசியாவிலும், பிற பகுதிகளிலும் திருவெம்பாவை தமிழ் மந்திரமாக நிலவிய செய்தியை அவரே வெளியிட்டுள்ளார்.

கி. பி. பதினேழு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பின்னும் தோன்றிய காலம் தமிழர் வாழ்வுக்குப் பெருங்

---

1. Madras Epigraphy A. R for 1918 para 51.
2. Do A. R. 402 of 1916, 354 of 1921, 3 of 1931-2 etc.
3. H. G. Quaritch Wales–The Lord Chamberlain's Department of the Court of Siam.

கேடு விளைந்த காலமாகும். தமிழ்மொழி பிறமொழிகட்கு முதலிடம் தந்து சீரழிந்தது. அரசியலில் செல்வாக்கிழந்ததே யன்றி, திருக்கோயில் வழிபாடுகளிலும் செந்தமிழ் தன் சீரிய இடத்தைக் கைவிட்டது. திருமுறைகளும் திருவெம்பாவையும் தாம் பெற்றிருந்த சிறப்பை இழந்தன. அவற்றை நிலைபெறுவித்த நிவந்தங்கள் "கோயிற் பூனைகட்கும்." "கோயிற் பெருச்சாளி"கட்கும் இரையாயின. தமிழ்மக்கள் உள்ளத்தை உருக்கி, திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் திருவருளில் இனிய எளிய முறையில் ஈடுபடச்செய்த திருமுறையும் திருவாசகமும் அங்கே ஓதுவாரையும் ஓதக் கேட்பாரையும் இழந்தன; அவற்றின் பொருளை உணர்வாரும் உணர்த்தக் கேட்பாரும் இலராயினர். ஓதுவதும் உணர்வதும் தமக்கு இழிவெனக் கருதும் தமிழ்ச்செல்வர்களும் தலைவர்களும் உளராயினர் எனின் வேறு கூறுவானேன்?

சென்ற சில ஆண்டுகட்கு முன் திருக்கோயில்களில் திருமுறை திருவாசக திவ்விய பிரபந்தப் பாட்டுக்களைக் கோயிற் சுவர்களில் அழகுற எழுதிவைக்கும் முறையொன்று உண்டாயிற்று. கோயிலுக்குச் செல்வோர் கண்களை அவைகள் கவர்ந்தன; அவர் வாயில் அப்பாட்டுக்கள் தோன்றின; அவர் தம் உள்ளத்தில் ஒருவகை ஒளி பிறந்தது. பின்னர், அவ் வெழுத்துக்களின் தோற்றம் மறையலுற்றது; புதுக்குவோர் அருகினர்; புதுக்கக் கருதுவோர் இலராயினர்.

இன்று திருவெம்பாவை விழாக்களும் திருவாசக விழாக்களும் எழுகின்றன. மறைந்த ஒளி விளங்க முயல்கிறது. வீழ்ந்த திருமுறை எழத் தலைப்படுகிறது. மடிந்து கிடந்த தமிழகம் எழுந்துநிற்க முயல்கிறது; ஓடிந்து வீழ்ந்து உணர் விழந்து கிடந்த தமிழன் புரண்டு எழுந்து கண்ணைப் பிசைந்து கொண்டு எழுந்திருக்க முயல்கின்றான். எழுக திருவெம்பாவை! எழுக திருவாசகம்! எழுக திருமுறை! வாழ்க தமிழ்! வாழியர் தமிழர்; வாழி தமிழகம்.

அரும்பொருள் விளக்கம்.

பக்கம்

5. பெருமலை பயந்த கொடி — மலையரசன் மகளாகிய உமாதேவி. மறைவியார் — பார்ப்பனியார்.

7. காடுடைய சுடலைப் பொடி—சுடுகாட்டிற் கிடக்கின்ற சாம்பற் பொடி. ஏடுடைய மலரான்—இதழ்களோடு கூடிய தாமரையை இருக்கையாக வுடைய பிரமன். பவம்—பிறப்பு. பொற் கிண்ணத்துப் போனையார் அடிசில்—பொற் கிண்ணத்தில் தரப்பட்ட ஞானம் நிறைந்த பாலுணவு. முனிவுற—கோபிக்க.

11. மூவாதார்—வயது முதிராதவர்கள். வானர மங்கையர்—தேவமகளிர்.

26. வீட்ட வேண்டுவீர்—போக்கக் கருதுகின்ற நீங்கள். நையும்—கெடும்.

27. ஊடினல் — பிணங்கினல். உழல்கின்றது என் — வருந்துவதால் என்ன பயன். அழல்—நெருப்பு.

28. தெரிந்த அடியார்—மெய்யுணர்வுடைய அடியவர்கள். மேகம் முரிந்து—மேகங்கள் மடங்கி.

29. மயக்கம்—அறியாமை. அண்ணல் ஆன்ஏறு பெருமை பொருந்திய இடபம்.

30. பொடி—திருநீறு. நறவம் குடியா—கள் குடித்து. கடியார் பூம்பொழில் — மணங்கமழும் பூஞ்சோலை. ஆதர்—மூடர்.

38. நிணம்—கொழுப்பு. குணங்களார்—நற்குணமுடைய பெரியோர். குலுங்கினய்—வருந்தினய்.

பக்கம்

39. பெரிய இன்பத் துறவியார் — இம்மையில் பெண் போகமும் மறுமையில் இந்திர போகமும் வேண்டா வெனத் துறந்த பெரியோர்.

41. பூமாண் அலங்கல் — பூக்களால் அழகுறத் தொடுக்கப் பட்ட மாலை. இரண்டு மனம் வையேல் — மனம் இரண்டுபட்டுத் தடுமாறவேண்டா.

42. பிழையாத வண்ணம் — தவறாதபடி. கரு — பிறப்பு.

51. தீப்பிணி — கொடிய நோய்கள். வெருகொன்ற — அச்சம் கெட.

54. சொல்லுடைத்தே — விதந்து கூற வேண்டுவ தொன் றன்று. கனகமலை — பொன்மலை.

55. தெள்ளிய மாந்தர் — தெளிந்த பாவன்மையுடைய கல்வியாளர். கள்ளிய புக்கால் — திருடிக்கொள்ளக் கருதினால். வரும் நஞ்சம் அருளால் உண்டு நின்றாய் — கடலில் வந்த நஞ்சத்தைத் தேவர்பால் அருள் கொண்டு உண்டு அழியாது நின்றாய். வெருளாது — அஞ்சாது.

56. கூறுமின் — பாராட்டுவீர்களாக. செற்றம் செறுமின் — விரோத மனப்பான்மையை விடுக.

57. கங்குல் — இரவு. ஆண்டின — நெருங்கிய. பதங் கன் — சூரியன். நீறு உடல் தூர்த்து — திருநீற்றை உடலின் மேற் பூசிக்கொள்ளுக.

58. காமலர் — சோலையில் புதிது மலர்ந்த பூ. உலகா முறுவீர் — அல்லாத துன்பப்பயன்களைக் காதலிக் கின்றவர்களே.

பக்கம்.

59. சாந்து — சந்தனம். அலந்தார் என்பு — இறந்த தேவர்களின் எலும்பு மாலை. ஆடகம் — பொன். மால் செய்யும் — பேரின்பத்தால் களிப்புமிகச் செய்யும்.

60. ஐவாய் அரவு — ஐந்து தலை நாகம். இருளார் மிடறு — கரிய கழுத்து. இரை மரை — ஒலிசெய்கின்ற மான். பௌவம் — கடல்.

61. இன்பவெள்ளம்—இன்பக்கடல்.

62. புவனி — நிலம். பவனம் — காற்று. ஓதம் — கடல். போதம் — அறிவு.

63. கலை — ஆடை. பிச்சி — பித்தேறியவள். பேதையர் —மகளிர். விண்டன — திறந்து கொண்டன. பணித்தான் — உண்டாக்கிவிட்டான். உன்மத்தம் — பைத்தியம்.

64. மாதவன் — உமை மாதினைப் பங்கிலேயுடையவன். தாம நன்மார்பன்—மாலையணிந்த நல்ல மார்பையுடையவன்.

65. ஆரூர் உறைவது — யாருடைய ஊரில் தங்குவது. அதுவே — அந்த ஆரூரே. சலவர் —சலம் உடையவர். சலம்—கங்கை வஞ்சனை. துடி—உடுக்கை. கண்டம் —கழுத்து. கொண்டல்—கீழ்காற்று.

66. எற்புல்லல்—என்னைப் பற்றுதல் ஒழிக. கலை—ஆடை.

67. துவர் வாய்—சிவந்த வாய். கயம்—குளம். செவ்வி —முட்டையிடும் காலம். சனில்—கூடு; கண்—கணு. குரீஇ —குருவி. இழைஇயர் — அமைப்பதற்காக. கழைக்கரும்பு—கழை திரண்ட கரும்பு. கொழுதும் —கோதிக்கொண்டு வரும்.

பக்கம்

68. ஆற்றல்—செய்கை வகை. பரல் முரம்பு—பரற் கற்கள் நிறைந்த முரம்பு நிலம். அதர்—வழி.

71. வான் — வானவர்கள். அருள் புரிந்து — அனுப்பி வைத்து.

72. அகலியான் — அகன்றுள்ளான். ஓவாது — விடாமல். காண்பரிய — காணுதற்கரிய.

73. சடா மகுடத்தாய் — சடையை மகுடமாகவுடையயன்.

74. நன்று அறிவார் — மிகவும் அறிந்தவர்கள். கைவண்டு — கையிலணிந்த வளை. வெய்துயிர்த்தாள் — பெருமூச்சுவிட்டாள்.

75. தொழுது காத்தாள் — கை கூப்பித் தொழுவதால் வளை கீழ் விழாதபடி காத்துக்கொண்டாள். அலங்கல் — மாலை.

76. அஃது ஆன்று — அது அவ்விடத்து. பணைப் பெருந்தோள் — மூங்கில் போல் பெருத்த தோள். மஞ்சு — மேகம். குடுமி — முடி.

77. ஏந்தல் — பகீரதன். அமையா நெறி — சன்னு முனிவன் காது வழி. சரிகின்ற — சஞ்சரிக்கின்ற. கழை — தோணி செலுத்தும் துடுப்பு.

78. ஊறல் — உருகியோடிய குழம்பு. ஆடிய நீறு — பூசியுள்ள திருநீறு.

79. நரலுதல் — முழங்குதல். படர்கதிர் — சூரியன். சுடர் — நெருப்பு.

80. அடிக் கண்ணி — திருவடியை எண்ணி வந்து.

பக்கம்

81. நல்கூர் இடை — சுருங்கிய இடை. நுசுப்பு—இடை. ஒல்கி — தளர்ந்து. குடங்கைக் கண் — உள்ளங் கையளவான கண்கள்.

85. சிறைவான்புனல் — காவலாயுள்ள மிக்க நீர் நலம். தடவரைத் தோள் — பெரிய மலை போன்ற தோள்.

88. ஆசாரம்—ஒழுக்கநெறி. தலைப்பட்டாள் — சேர்ந்தாள்.

91. ஆவி விட்டிடுமாறு — உயிர் நீங்கத்தக்க அத்துணை வேட்கைநோய் பெருகச்செய்து.

92. சிறையார் வண்டு — சிறகுகளையுடைய வண்டுகள். கறையார் சோலை—இருண்ட சோலை.

93. நஞ்சணிகண்டன் — விடம்பொருந்திய கழுத்தையுடையவன். துஞ்சிடை — தூக்கத்தில். கனவின் தலை — கனவின்கண். பணி—பாம்பு. பாரிடம்—பூதகணம், பேய்க்கூட்டமுமாம்.

94. மணி — நீல மணியின் நிறம். விகிர்தர் — மேலோர். கரந்திட்டான் — மறைத்தான். ஐயம் உண்ணி — பலி தேர்ந்து உண்பவன்.

95. வார்பொழில்—நீண்ட சோலை.

96. வஞ்சின்ற — வஞ்சம் இன்றி. நரங்கம் — அலை. அளியரசு—வண்டுகளுக்கு அரசே. மதியத்துண்டர் —பிறைத்திங்களை யுடையவர். பண்டரங்கர் —சிவபெருமான். பன்மாலை வரிவண்டு—பல மாலைமாலையாய் ஒழுகிய வரிகளையுடைய வண்டு. திங்கள்முகிழ் —பிறைச் சந்திரன்.

97. அறக்கண் — அறம் நிரம்பிய பார்வையுடையவன். நல்லார் — சான்றோரும் மகளிரும். தீயர் — தீ நிறத்

பக்கம்

தவர், இயல்புடையவர். ஆமளம் சொல்லி — ஆகுமளவும் சொல்லி. கோமளம் — அழகு. வீறு — தனிச் சிறப்பு.

98. கரும்பமர் வில்லி — காமன். பேர்த்து — மறுபடியும். உள்ளப்படுவான் — சிந்திக்கப்படுபவன்.

98 கருகு கண்டத்தன் — கரிய கண்டத்தையுடையவன். கோ — தலைவன்.

99. வெள்ளநீர் — கங்கையாறு. கலை — மான்கள். கூவிளம் — கூவிளமரம்.

100. மறங்கிளர் வேல் கண்ணாள் — மறம் பொருந்திய வேற்படைபோன்ற கண்ணையுடையவள். கறங்கு ஓதம் — ஒலிக்கின்ற கடற்பெருக்கு இப்பொனை — இப் பொன்போன்ற பெண்ணை. ஏசலாம்பழி — இகழ்ந்து பேசத் தக்க பழி. பூசல் இடுதும் — ஆரவாரித்து வேண்டுவோம். பொன்னொத்த நிறத்தான் — பிரமன்.

101. தேறும் — தெளிவுறும். பச்சை — பசலை. துதையில் — சேர்ந்திருந்தால். சுறவக்கொடி கொண்டவன் — மன்மதன். சுறவம் — சுறா மீன். கரி — யானை.

102. மத்தம் — ஊமத்தம் பூ. சடைக் கொண்டான் — சடையில் கொண்டவன். விண்டார் — பகைவர். மங்கை — உமா தேவி. இதழி — கொன்றை மாலை. நீடு நினைந்து — நெடிது நினைந்து. ஒண்டொடி — ஒள்ளிய தொடி

103. மருந்து — அமிழ்தம். திருந்து சேவடி — அழகிய சிவந்த அடிகள்.

பக்கம்

109. திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன் — திருவாதவூரினரான மாணிக்கவாசகனார். தெருளாத வுள்ளத்தவர் — தெளிய வுணராத மனமுடையோர். கலிபாடி — அக்கோவை போலும் பாட்டுக்களைப் பாடி.

110. பாணன் — திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர். உரகம் — பாம்பு. தோகை—மயில்போலும் உமாதேவி.

111. பூவரைகொள் மணித்தார் — பூத்தொழில் செய்யப் பட்டு அமைந்த மணிமாலை. அழுங்க—அசைய. சொல்லி —சொல்லைப் பேசும் உமாதேவி. குஞ்சி—தலைமயிர். சிறுக்கன் — சிறுவன். ஞானபோனகம் — ஞான வுணவு.

112. கரகோடி—கையால் கொடித்துப் பாடுவதால். பாணி —கை. மண்ணோர் பண்ணுலகத்து மக்கள். சண்பை —சீர்காழியின் பெயர்வகையுள் ஒன்று. துவள— உயிர்கெட. திவளக்கொடி—விளங்குகின்ற கொடி. சென்னி—உச்சி.

113. எண்பெருங்குன்றம் — நாகமலை, பசுமலை ஆனைமலை முதலிய எண்வகைக் குன்று. ஆசு—பற்று. மாசுணம் —பாம்பு. கடுவிடம்—மிக்கவிடம். பாவலர்—ஞான சம்பந்தர். அருணபுரி—அண்ணைமலை.

114. பாழிமை—ஞானவன்மை. உரைப்பமரும்—உரைப் பதற்கமைந்த.

115. என்னவலான் என்று சொல்லவல்லவன். வர்த்த மானிசர் — திருப்புகலூரில் உள்ள சிவபெருமான். போகமார்ப்பு—போகமார்த்த என்று தொடங்கும் திருப்பதிகம்.

பக்கம்

116. இரும்பின் சுடர்க்களிற்றான்—அங்குசத்தால் நடத்தப்படும் யானையை யுடைய சிறுத்தொண்டன். தமிழாகரன்—ஞானசம்பந்தர். வன் கேழல்—வலிய பன்றி. அருச்சுனன்பொருட்டுப் பன்றியின் பின்சென்ற வரலாறு. தோல் தோணி — அழகிய தெப்பம். ஒழிச்சுவன — ஒழிப்பனவாம்.

117. அமராவதி காப்பவர் — இந்திரலோகத்துக்கு உரியராவர். அவனியர் — உலகத்தவர். வீறுதேறும் தமிழ் — உயர் தனிச் சிறப்புடைய தமிழ்.

119. வேழத்திடை விலங்கி — யானைக்கு எதிரே குறுக்கிட்டு நின்று அதனை விலக்கி வெருட்டி. அலைசாவகை — வருந்தாதபடி.

120. வீயா இன்பம் — கெடாத இன்பம். ஆடகமாடம் — பொன் மாளிகை. ஆதரித்து — விரும்பி.

121. பசும்புரவித்தேர் — பச்சைக் குதிரை பூட்டிய சூரியன் தேர். கூரும் — மிகும். சங்கு — வளை.

122. விளிகுரல் — விளிபோலும் ஓசை. தடக்கை அசைத்து — பெரிய கையைக் கொட்டி. பற்றலர் — பகைவர். பரிதி — சூரியன்.

123. புறவு—காடு. ததும்பும் வண்டு—ஒலிக்கின்ற வண்டு. வேதியர்க்குத் தாமரை மாலை அடையாள மாலையாதலால் "செங்கமலத் தண்தார்த் திருஞானசம்பந்தன்" என்று கூறுகின்றார். கொங்கு அமல் அந்தண் காழிக்கோ — தேன் நிறைந்த அழகிய குளிர்ந்த சீர்காழிக்குத் தலைவன். நவிக்கண் சிறுமியர் — மான் போன்ற கண்ணையுடைய சிறுமகளிர். தரளம் — முத்து.

பக்கம்

125. வெறி—நறுமணம். விடையெடுத்த பொற்கொடி, பொறியுறு பொற்கொடி என்க. வெண்ணகையார்—வெள்ளிய பற்களையுடைய மகளிர். அரபுரம்—சிவருலகம். பரபுரம்—மேலான நகரம். சிரபுரத்தான்—சீகாழிக்குரிய ஞானசம்பந்தர்.

126. கார் அங்கு அணைபொழில்—அவ்விடத்தே மேகம் வந்து தங்கும் சோலை. புவனி—நிலம். பொலமதில்—பொன்மதில். வடகலை விடங்கன்—வடகலைவல்ல அழகன். வென்றி அரி—வெற்றியுடைய சிங்கம்.

127. அமரர்தொழ மேனாட்டு இருப்பவரும், நரகில் தளர்பவரும் என இயையும்; பூநாட்டடி—பூப்போலும் பாதம். நிலமேறிய மருப்பு—நிலவுலகைத் தாங்கிய கொம்பு. செப்பிய—பாடிப் பரவுவதற்கு. மல்—வளம்.

128. உகட்டித்து—துள்ளி. மோட்டுவரால்—பெரியவரால் மீன். அகடு—மடி. கொச்சைவயம்—சீர்காழி. பகட்டிற் பொலிதல்—யானைமேல் வீற்றிருக்கும் செல்வம். மிழலை—திருவீழிமிழலை.

131. நிறீஇ—நிறுவி. பாகம்—மலபரிபாகம்.

132. பிள்ளைமை—பிள்ளைப்பருவம்.

134. கடவுள்மாமணிக்கு—கடவுளாகிய மாணிக்க மணிக்கு; மலினம்—குற்றம். பண்—பாட்டு.

135. ஓர் மருங்காய் நின்றவர்—ஒரு பக்கமாய் ஒதுங்கி நின்ற சமயிகள். சின்மயம்—ஞானமயம்.

136. கடல்—பாற்கடல். மிடல்—வலி. அருள்வேலை—அருட் கடல். கணி கொண்ட கொன்றை—வேங்கையோடு மலர்ந்த கொன்றை மலர். இம்மூன்று—உடல் பொருள் ஆவி.

பக்கம்

138. குழைத்து — குழைவித்து. பொன் — இரும்பு.

139. சாயா மும்மலம் — கெடாத ஆணவ கன்ம மாயை என்ற மும்மலம். சகலர் — மும்மலமுடையவர். முதல் — வேர்.

140. பரவை — கடல்.

141. வெள்ளி வேதண்டம் — வெள்ளி மலை. மரகதம் — பச்சை. கரம் — கை. விஞ்சை வித்தை. வாரி — கடல்.

142. செக்கர் வார்சடை — சிவந்த நீண்ட சடை. கடுக்கை — கொன்றை. புங்கவன் — உயர்ந்தவன். இமயவல்லி — உமாதேவி.

143. இரங்கும் ஒலிக்கும். நீர்ப்பட்டம் — நீர்நிலை. சேப்ப — சிவக்க. விளர்ப்ப — வெளுக்க.

145. திவ்வியம் — தெய்வத்தன்மை.

146. தடவயல் — பெரிய வயல். பாதவம் — மரம்.

148. சொற்றரு கரணம் — சொல்லப்படும் கரணங்கள். ஆரா இன்பம் — நிறைந்த இன்பம்.

149. கற்பின் மாக்கள் — ஞானவான்கள். புணரினும் — மணந்து கொண்டாலும். பெருவெளி மண்டபம் — பெரிய ஞானம் விளங்கும் ஞானநிலை.

150. பேரா இயற்கை—நீங்காத பேரின்பம்.

152. செறு—வயல். பவம்—பிறப்பு. ஆர்த்துபு—நகர்வித்து.

153. சத்திநிபாதம்—இன்பம் துன்பம் என்ற இரண்டையும் ஒப்புநோக்கி உவர்க்கும் அறிவுநிலை.

பக்கம்

155. பயம்—பயன்.

157. செஞ்சூட்டு அன்னம்—சிவந்த கொண்டையையுடைய அன்னம். ஏனம்—பன்றி. அலமர நிவந்த—சுழன்று தடுமாற உயர்ந்த.

159. முப்பொருள்—பதி பசு பாசம் என்ற மூன்று பொருள். கமலை—திருவாரூர். கேயம்—அறியப்படு பொருள்: போந்தையங்கண்ணி வேந்து—பனம்பூவால் தொடுத்த கண்ணியையுடைய சேரமான். கிரி—மலை. சிகர மந்தரம்—சிகரத்தையுடைய மந்தர மலை. கரடம்—மதம். படாம்—முகபடாம்.

160. நயப்பது—விரும்பத் தக்கது.

161. சமயம் தீர்ந்த தனிப்பொருள்—சமயங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பரம்பொருள். கடாவிடை யூர்தி—எருமைக் கடா வூர்ந்து வரும் எமன்.

162. சூழ்போய்—சூழ்ந்துகொண்டு. நிவந்த—ஆழத்தில் சிறந்த. பாசடை—பசிய இலை.

164 கோடு—கிளைகள். தவளமால்களிறு—வெள்ளை யானை. கொளற்குரி மாந்தர்—கொள்ளுதற்குரிய நல்லோர். அரும்பூண்—அரிய செல்வம் படைத்த செல்வர். ஊண்—தேனுண்டல். துதை மலர் வேங்கை—நிறைந்த பூக்களையுடைய வேங்கை. மெய்ப்புலன் நோக்கார் கட்புலன்—பொருள்களின் உண்மைத்தன்மையைக் காணமாட்டாத, அறிவிலாருடைய கண். மயிலின் தோகையிற்காணப்படும் கண்ணை, "இமையாவறுங்கண்" என்று குறிக்கின்றார்.

165. பந்தனை—பாசக்கட்டு. மா இரும்பொழில்—மிகப் பெரிய சோலை. தீ மொழி—இல்லையென்னும் சொல்.

பக்கம்

166. காணுஉ — கண்டு. சமைத்த — செய்த. மழைக் கணீர் — குளிர்ந்த நீர். சைவலம் — கொடிகள். ஓடை — நீர் நிலை.

167. மழைக்குலம்—மேகக் கூட்டம். விட்புற—பிளவெய்த. குறி வழி — நிலம் வெடித்திருக்கும் இடம்.

168. அஞ்சனக் கள்வர் — மந்திர மையையுடைய கள்வர். படுகர்—படுகை. பணிலம்—சங்கு. தருணவெள்ளெ கினம் — இளையவெண்மையான அன்னம்.

169. புனல் மடந்தை — நீராகிய பெண். வள்ளவாய்க் கமலம் — கிண்ணம்போன்ற வாயையுடை தாமரைப் பூ. மந்தரத்தடங்கிரி — மந்தரமென்னும் பெரிய மலை.

170. போகுவால் — நீண்ட வால். தைவரும் — தேய்க்கும். கற்பகாடவி — கற்பகக்காடு. மாநிதி — பதும நிதி. செங்கிடை — நெட்டி. பொலங் கொம்பு — பொற்கொம்பு போலும் திருமகள்.

172. ஐம்புலக் களிறு — ஐம்புலன்களாகிய யானை. ஊனி டைப்பிறவிக்கானகம் — உடம்போடு தோன்றும் பிறவியாகிய காடு. வாரணம் — யானை.

173. முனியாது கேண்மதி — வெறுக்காமல் கேட்பாயாக. அற்றனர் — வறியர். வள்ளியோர் — வள்ளன்மை யுடையவர்.

174. வெம்பந்தம் — வெவ்விய பிறப்பின் தொடர்பு. இக பரம் — இம்மை மறுமை வாழ்வு.

176. பொன்னி நதி — காவிரியாறு. குருட்டா — குருட்டுப் பசு. மானும் — ஒக்கும். கோமுத்தி — திருவா வடுதுறை.

பக்கம்.

178. இரு பொருட் கிளவி — சிலேடை மொழி. எற்கு அமலம் செய்யும் — என்மலம் போக்கித் தூய்மை செய்யும். பொற்கமலம் — பொற்றாமரை போலும் திருவடி. கமலை — திருவாரூர். என்பேர்—சீவன் என்னும் பேர். இது ஒரு மாத்திரை குறுகிச் சிவன் என்று ஆயிற்றாம்.

180. அடகத்தியன்ற சூடகம் — பொன்னாற் செய்த வளை. மாடகம்—முறுக்காணி. மருமம்—இடை. கொவ்வை வாய் — கோவைப் பழம்போற் சிவந்த வாய். மிழற்றுபு — பாட. உகிர் — விரல்நகம். பிறவித்தளை — பிறவியாகிய கட்டு.

181. தொடை — பாட்டு. கள்ளப்புலன் — குற்றமுள்ள அறிவு.

184. மகள் மேம்பட்ட கன்னிமை கனியாக் கைக்கிளைக் காமம்—பெண்மைத் தன்மை மேம்பட்ட கன்னிமை முதிராத கைக்கிளைக் காமம். இயல் மாண்—இயலில் மாண்புற்ற. முன்முறை — முற்பிறப்பு. நயத்தகு நிறை — விரும்பத் தக்க நீர்ப்பெருக்கிலாடும் நீராட்டு.

185. வையெயிற்றவர் — கூரியபற்களையுடைய இளம் பெண்கள். நாப்பண் — நடுவில். பொய்தல மகளையாய் — விளையாட்டையுடைய சிறு பெண்ணாய். எய்திய — பெற்ற பொருளை. பயம் — பயன். சிறுமுத்தன் — ஆண் பாவையாகிய சிறு மகன். நக்கது — மகிழ்ந்து விளையாடியது.

186. பாவைப் பகவதி — பாவையாகிய பகவதி. மயிடன் மயிடாசுரன்.

187. ஏதங்கள் — குற்றங்கள். பிண்டி — அசோக மரம்.

பக்கம்

189. பிரான்—தலைவன். உகந்து—விரும்பி. தொழும்பாய்—அடிமையால்.

190. எங்கெழில் என் ஞாயிறு—கிழக்கில் முளைக்கும் சூரியன் வடக்கில் முளைத்தாலென்ன தெற்கில் முளைத்தாலென்ன வேறு எங்கு முளைத்தாலென்ன, எது எப்படியாயினும் நாங்கள் கவலையற்று இருப்போம்.

—-:o:——

[illegible]

2 11 91